

2012-2013

El creixement de les col·leccions

Museu del Disseny
de Barcelona

2012-2013

El creixement de les col·leccions

Museu del Disseny de Barcelona

Ajuntament
de Barcelona

L'increment de les col·leccions del nou Museu del Disseny de Barcelona. 2012-2013

El Museu del Disseny de Barcelona presenta per primera vegada l'increment de les seves col·leccions corresponent als anys 2012-2013. Per primer cop perquè la publicació anterior, és a dir, l'editada l'any 2012, encara corresponia a les col·leccions del Museu de les Arts Decoratives, el Museu de Ceràmica, el Museu Tèxtil i d'Indumentària i el Gabinet de les Arts Gràfiques, reunits aleshores sota el nom de Disseny Hub Barcelona. Recordem que l'any 2013 els Museus del Disseny Hub Barcelona canviaren aquest nom per l'actual de Museu del Disseny de Barcelona, inaugurat el proppassat 13 de desembre de 2014, des d'on ara publiquem aquest volum.

Les col·leccions dels museus esmentats conformen ara el nou Museu, el qual continua creixent regularment gràcies a nombroses donacions més algunes adquisicions, d'acord amb la política patrimonial de l'entitat.

Tres grans àmbits: les arts decoratives fins al primer quart del segle XX; les arts d'autor dels segles XX-XXI i el disseny, que abasta tres grans blocs: de producte, gràfic i de moda. La complicitat del Museu, d'una banda amb el món del col·leccionisme d'art i, de l'altra, i molt especialment, amb els diversos sectors del disseny, fa possible aquest creixement.

Una vegada més, doncs, és voluntat del Museu manifestar l'agraïment a tots els donants, col·leccionistes, dissenyadors, productors, artistes, o bé als seus descendents, per la seva generositat i la seva contribució al creixement del patrimoni de la ciutat. Sens dubte, gràcies a tots plegats, el patrimoni cultural, que parla de qui som i hem estat al llarg dels segles, és molt més ric i possibilita lectures més àmplies i plurals.

Obert el Museu i iniciada la seva vida regular, els responsables del seu patrimoni, des dels diversos departaments, vetllem no només per la conservació de les col·leccions, sinó també pel seu estudi i difusió mitjançant exposicions, publicacions, activitats, etc. Però no només això, sinó que també vetllem per endinsar-nos, participar i col·laborar "en" i "amb" els diversos sectors que són els responsables de la concepció, disseny i producció de moltes de les creacions d'art i de disseny que ingressen al Museu. L'intercanvi de coneixement i experiències és un valor positiu, tant de cara endins com de cara enfora, un joc de complicitats altament positiu per a la ciutat i la nostra memòria col·lectiva.

Treballem així mateix perquè el Museu sigui el centre de referència internacional de les arts de l'objecte i el disseny de Barcelona, és a dir, que quan algú d'arreu del món estigui interessat en saber qui, quan i de quina manera s'ha dissenyat i produït el gran ventall de creacions que constitueixen el nostre patrimoni, hagi de visitar, presencialment o virtualment, el nostre museu i els seus serveis.

La magnitud de l'increment d'objectes dels anys 2012-2013 oscil·la a l'entorn del centenar de peces, configurant una etapa de treball molt intensa, atès que l'equip va dedicar-se principalment a posar a punt les exposicions permanents dels seus fons per tal de poder inaugurar el museu el desembre de 2014. Ara, un cop inaugurat, us oferim aquest volum, el primer d'una sèrie que en endavant recollirà els increments bianualment. Uns volums que des d'ara no només seran bianuals, sinó que també aportaran una altra novetat: cada objecte s'acompanya d'un breu comentari específic, signat generalment per un membre del Departament de Col·leccions, que n'amplia la informació i el situa en el seu context, amb la voluntat d'enriquir el seu coneixement.

En aquesta edició es fa palès el creixement de tots els àmbits i les seves col·leccions. Però voldria destacar especialment la col·lecció de fotografia de moda, una nova col·lecció creada pel Museu des de fa uns quants anys (2010-2015) comptant amb la complicitat de molts dels seus autors i que, justament de novembre de 2015 a març de 2016, es presentarà al públic en el marc d'una exposició titulada *Distinció. Un segle de fotografia de moda*, dedicada específicament a aquest patrimoni fotogràfic. Així mateix, cal remarcar l'ingrés d'alguns objectes produïts mitjançant la innovadora fabricació additiva o 3D, que van formar part de l'exposició *Full Print3d. Imprimint objectes* (2010-2011) i que s'inclogueren en el catàleg *Fabvolution. Avenços en la fabricació digital* (2012). També algunes col·leccions de roba interior femenina dels segles XX-XXI, entre altres.

Per acabar, tal com apuntava a l'edició del creixement de les col·leccions del 2012, no voldria tancar aquestes ratlles sense reafirmar que la memòria col·lectiva és una construcció de tots plegats en la que la cultura material, esdevinguda patrimoni cultural, té un rol essencial. Així doncs, seguirem treballant amb el mateix rigor i entusiasme en pro d'aquest patrimoni de la ciutat.

Novament, moltes gràcies a tots els que l'han fet possible amb les seves donacions.

Pilar Vélez. Directora del Museu del Disseny de Barcelona

GRÀCIES!

El Museu del Disseny de Barcelona
agraeix la generositat de tots els donants,
empreses i particulars, que fan possible
que les col·leccions continuïn creixent
i enriquint el patrimoni de la ciutat.

Donants

Bèla Adler & Salvador Fresneda
Lita Aguilà
Andreu World
Beta Albuixech
Perote Armengol
Assa Ashuach
Pep Àvila
BD Barcelona Design
Antoni Bernad
Pilar Blasco
Manuel Bolaño
Pep Bonet Bertran
Bra Isogona
Kathinka Bryn Bene
Pepe Calvo
Biel Capllonch
Germans Casadellà
Ferran Casanova
Cavendish Imaging London
Delta Light
Jaume Edo - Equip Trilla
Manel Esclusa
Maria Espeus
Estiluz
Estudio Mariscal
Alex Fernández Camps

José Manuel Ferrater
Joan Forrellad (JANÉ)
Francesc Ros Fusteria-Decoració
Fundació Joan Brossa
Enric Galceran
Beth Galí
Teresa Helbig
Sergi Jasanada
Virgili Jubero
Karlotalaspalas
Montserrat Kirchner Colom
Klaus Klemp
LEDS C4
Núria López Ribalta
Montserrat Mainar
Mainline Power
Família de Manolo Prieto
Martinez Lierah
Oriol Maspons
Metalco
David Miret Gual
Cristian Montesinos
Marta Montmany
Lluís Morillas
Esperanza Moya
Xevi Muntané
PLA-NARBONA
Leopoldo Pomés
Sergi Pons
Miriam Ponsa
Rafel Oliva i Cristian Montesinos
Eugenio Recuenco
Alexis Reyna
Daniel Riera
Krizia Robustella
Ana Rodríguez
Carles Roig
Juan Rosal Sagalés
Germanes Rucabado Verdaguer
Santa & Cole
Julián Santamaría
ANDRES SARDA
César Segarra
Assumpta Serra
Universitat Politècnica de Catalunya
Montserrat Vega
Tomàs Vellvé
Ángel Vilda
Within Technologies
Txema Yeste

Tot seguint la iniciativa d'anys anteriors, el Museu del Disseny de Barcelona presenta en aquesta publicació el creixement dels seus fons entre els anys 2012 i 2013.

Els increments es relacionen ordenats cronològicament, per ordre de creació, i es referencien en fitxes que indiquen el nom de l'objecte, el seu títol, la data i l'autor, així com els materials amb què estan fets, les mides (alçada x amplada x fondària), el productor o fabricant (lloc i any), si han rebut premis, si duen alguna marca, signatura o etiqueta, la forma d'ingrés i l'any i el seu número de registre. Cada fitxa s'acompanya de la imatge de l'objecte i en aquesta ocasió, per primera vegada, s'inclou un text raonat sobre el seu valor i interès per a la col·lecció.

Amb aquesta publicació el Museu del Disseny pretén donar a conèixer la varietat i qualitat dels objectes que han passat a formar part de les seves col·leccions patrimonials, tasca que continuarà els propers anys per tal de mostrar el creixement constant dels seus fons.

PAPERS PINTATS, c. 1890-1905

Europa

Paper i tintes
MADB 138.875: sanefa horitzontal a dues bandes, 53,5 × 53 cm (raport), inscripció "Sanitary Washable", Regne Unit, c. 1900
MADB 138.876: sanefa horitzontal a dues bandes (a 11 colors), 53 × 54 cm (raport), Regne Unit (atribuït), c. 1892
MADB 138.877: sanefa horitzontal a tres bandes, 47,5 × 25,3 cm (raport), Regne Unit (atribuït), c. 1900
MADB 138.878: sanefa horitzontal a dues bandes, 47 × 59,5 cm (raport), Europa, c. 1900
MADB 138.879: fris o gran sanefa horitzontal, 46,5 × 47 cm (raport), Europa, c. 1900
MADB 138.880: sanefa horitzontal a dues bandes, 62,2 × 57,3 cm (raport), Europa, c. 1900
MADB 138.881: sanefa horitzontal a dues bandes, 47 × 23,3 cm (raport), Regne Unit, c. 1900
MADB 138.882: arrambador, 46,7 × 35,2 cm (raport), Regne Unit (atribuït), c. 1900
MADB 138.883: fris o gran sanefa horitzontal, 46,5 × 47 cm (raport), Europa, c. 1900
MADB 138.884: sanefa horitzontal a tres bandes (a 5 colors), 47,5 × 46,5 cm (raport), inscripció "4139", Regne Unit (atribuït), c. 1900
MADB 138.885: fris o gran sanefa horitzontal, 47 × 29,5 cm (raport), Société française des papiers peints, 1900-1901, Balagny-sur-Thérain, França. Número de fàbrica: 3873
MADB 138.886: fris o gran sanefa horitzontal, 47 × 29,4 cm (raport), Société française des papiers peints, 1900-1901, Balagny-sur-Thérain, França. Número de fàbrica: 3873
Donació David Miret Gual, 2013

La Col·lecció de Papers pintats del Museu presenta una gran varietat de models per països productors i períodes estilístics, essent un dels estils més ben representat l'Art Nouveau internacional, amb exemples de gran interès per la qualitat dels seus dissenys.

Aquests dotze rotlles, que formen part d'aquell estil 1900 i que incrementen el valor de la Col·lecció, varen ser comercialitzats a Barcelona i il·lustren el gust de la clientela benestant d'aleshores, interessada en un revestiment decoratiu que es podia adquirir a diversos establiments, ja fos a través dels catàlegs propis com els de les empreses estrangeres.

Tots són de fabricació europea i presenten trets interessants: s'observa la varietat de colors en un mateix model (MADB 138.885 i MADB 138.886, o bé MADB 138.879 i MADB 138.883) que demostren com l'estampació d'un mateix tema es produïa amb diferents tintes per adaptar-se al gust del client o a les necessitats de l'estança on anava destinat. També mostren les variables estètiques coexistents dins d'aquest mateix estil, alhora que un duu la marca *Sanitary Washable*, indicant així que es podia netejar amb un drap humit, una singularitat que va ser molt emprada a Anglaterra on el fum de les xemeneies els embrutava molt.

En aquests papers pintats predomina la corba sinuosa i els elements florals, alguns presenten els acabats propis de l'època (daurat, argentat i iridiscent) i són un exemple de la bona recepció que la producció forana va tenir a casa nostra.

Rossend Casanova

MADB 138.878

MADB 138.880

MADB 138.882

GERRA *ELS QUATRE GATS*, 1897

Fayans Català (Sabadell)

Pisa decorada en blau per Francesc Quer i Selves (1858-1933)
segons un disseny de Ramon Casas i Carbó (1866-1932)
14 cm alçada, 8 cm ø boca, 9 cm ø base, 12 cm ø màx.
Compra, 2012
MCB 155.017

L'any 1897 Marià Burgués transformà el negoci familiar, una terrisseria de Sabadell, en una indústria de ceràmica artística. Amb el nom de Faianç Català obrí una botiga al centre de la ciutat i una altra a la Rambla de Catalunya de Barcelona. Hi comercialitzà la seva ceràmica i la d'altres centres peninsulars, juntament amb mobles, vidres, pintura i escultura. Burgués, influït pel moviment Arts & Crafts, cercava la decoració global dels espais, equiparant les arts decoratives amb la pintura i l'escultura.

Aquell any 1897 els artistes Ramon Casas, Santiago Rusiñol i Miquel Utrillo fundaven a Barcelona la cerveseria *Els Quatre Gats*, un espai on celebrar dinars, tertúlies i reunions d'art. El seu responsable, Pere Romeu, encarregà al Faianç Català les gerres de cervesa que l'artista-ceramista Francesc Quer decorà amb motius tradicionals de la ceràmica catalana. Així, una sanefa reprodueix el retrat de Romeu i de quatre gats, un disseny de Casas que posteriorment serví de capçalera a la revista *Quatre Gat*s (1899).

Les gerres es poden veure al cartell *4 Gats* (1897) que Casas dibuixà per promocionar l'establiment i, amb diferents ornaments, a les fotografies del Faianç Català de Barcelona (c. 1901).

Únicament es conserven dos altres exemplars d'aquesta sèrie de gerres en una col·lecció privada de Barcelona. La gerra del Museu va ser adquirida per l'Institut de Cultura a la sala de subhastes Balclis de Barcelona (25.05.2012), procedent de l'antiga col·lecció de l'escriptor, pintor i orfebre Juli Vallmitjana i Coromines (1873-1937), membre de la tertúlia d'Els Quatre Gats (1899).

María Antonia Casanovas

BALANCÍ *6A*, c. 1890

Gebrüder Thonet

Fusta, ferro i vímet
105 × 55 × 102,5 cm
Data peça: c. 1900
Producció: Gebrüder Thonet, Viena, 1884-c. 1920
Donació Fundació Joan Brossa, 2012
MADB 138.847

El balancí ha estat definit amb gran encert per l'historiador Julio Vives Chillida com un "*moble lleuger, espectacular i lúdic per gronxar-se que sembla que estigui en moviment també quan està quiet*". Aquest, de fusta de faig corbada al vapor, està proveït de reixeta de vímet al seient i al respatller, i també presenta vímet als braços com a reforç. Fou comercialitzat per la casa d'origen vienès Gebrüder Thonet (Thonet-Germans), veritables artífexs i impulsors del moble corbat arreu d'Europa al llarg de la segona meitat del segle XIX.

En un context emblemàtic com fou l'Exposició Universal de 1888, en la secció austríaca, trobem a Barcelona la marca Thonet amb instal·lació pròpia on eren presents d'acord amb la premsa de l'època "*trozos de sillerías de madera curvada y ejemplares de mecedoras, sillones, sillas y otros objetos confeccionados con trozos iguales a los expuestos*". El fet que s'exhibissin peces soltes ajudaria sens dubte a comprendre el procés de fabricació d'aquests originals mobles.

L'èxit dels mobles de Viena a la capital catalana, ciutat cosmopolita i per tant receptiva a noves propostes de decoració d'interiors, pensades per cobrir les necessitats tant dels espais privats com dels públics, i a un preu raonable, estava garantit. Aquesta circumstància propicià que Thonet obrís local comercial al cèntric carrer Pelai i pensem que amb bons resultats econòmics, ja que la seva presència a la ciutat es perllongà durant les primeres dècades del segle XX.

Josep Capsir

BALANCÍ, c. 1916

Hijos de Ventura Feliu

Fusta, ferro i vímet
102,5 × 55,5 × 105 cm
Data peça: c. 1916-1930
Producció: Hijos de Ventura Feliu, València, c. 1916-1930
Donació Fundació Joan Brossa, 2012
MADB 138.848

El moble de fusta de faig corbada al vapor es coneix popularment com a moble de Viena. Precisament la capital de l'imperi austro-hongarès va ser el bressol i alhora el focus difusor arreu d'Europa, al llarg de la segona meitat del segle XIX, d'aquestes originals i peculiars produccions seriades que abracen una infinita gamma d'objectes pensats per a fer més confortable l'espai domèstic.

Una de les interpretacions més aconseguides del moble corbat a partir d'un arquetip tradicional, és el balancí. Es tracta d'un singular model de cadira amb braços exageradament arquejats. Els elements constructius que la sustenten configuren formes en serpentina que faciliten sens dubte el seu peculiar i característic moviment basculant. El respatller i el seient de reixeta de vímet donen al moble un necessari aire de lleugeresa.

L'objecte que ens ocupa fou construït a València, a la fàbrica fundada per Ventura Feliu l'any 1879. L'èxit comercial dels seus mobles de fusta corbada comportà ben aviat l'ampliació de les instal·lacions industrials, situades des de l'any 1893 al carrer San Vicente, així com la incorporació dels seus fills al negoci familiar, circumstància que facilitaria la continuïtat de l'empresa. Una empresa que s'obrí camí, doncs, com a Ventura Feliu, continuà com a Ventura Feliu e Hijos i culminaria la seva projecció amb Hijos de Ventura Feliu.

Josep Capsir

RELLOTGE DESPERTADOR D'APARADOR, c. 1920-1930

Fusta, metall i mecanisme elèctric
11 × 14 × 6 cm
Data peça: c. 1920-1930
Producció: Alemanya, c. 1920-1930
Donació Juan Rosal Sagalés, 2013
MADB 138.888

A finals del segle XIX, amb la generalització de l'electricitat, van aparèixer a Suïssa els primers rellotges elèctrics. La novetat evitava haver de donar corda a la maquinària, malgrat que en aquells primers anys, les molestes i inevitables fluctuacions en la tensió elèctrica van obligar a que els rellotges no perdessin la possibilitat de donar-los corda manualment. La cursa per electrificar-los donà un tomb el 1916, quan van aparèixer els rellotges sincronitzats, i poc després amb el model *Shortt* (1921), el més precís abans del quars (dècada de 1930). A partir d'aleshores, els mecanismes es modernitzaren amb millors materials i maquinàries més petites.

Aquest rellotge respon a aquells primers anys. Amb una caixa de fusta lacada en negre que amaga la maquinària, té a la part posterior una tapa de metall que es cargola i de la qual surt el cable connector recobert de fil de cotó. També hi ha la clau per donar-li corda i una altra per ajustar l'hora del despertador. Inclou l'acrònim DRGM (Deutsches Reichsgebrauchsmuster), atès que el disseny estava registrat a Alemanya, i hi té gravades les posicions AUTOMATISCH i NORMAL. A la part frontal, les hores estan marcades amb senzilles línies en relleu, d'un llampant color taronja, i les agulles horària i minutera són de metall acabat en blanc. Inclou un segon marcador pel despertador, dins del cercle horari, amb les dotze hores del dia amb numerals del mateix color i material.

Per estètica, mecànica i disseny, aquest rellotge respon als models del període Art Déco, i és proper a les produccions alemanyes de Junghans i AEG.

Rossend Casanova

LLUM DE SOBRETAULA, 1926

Jacques Adnet (1900-1984)

Llautó niquelat, vidre i fusta
11,8 × 31,5 × 11 cm (mida amb esfera de vidre de 7,5 cm alçada inclosa, esfera: 22,5 cm ø)
Data peça: 1926-1928
Producció: Compagnie des Arts Français, París, França, 1926-1928
Donació Juan Rosal Sagalés, 2013
MADB 138.889

Jacques Adnet és considerat un dels dissenyadors francesos moderns més importants en el camp del mobiliari i la decoració. Treballà en el disseny d'interiors durant el període Art Déco i avui el seu treball és molt valorat per les seves propostes, de formes senzilles i elegants, que eviten l'excessiva ornamentació i l'ús de materials luxosos propis d'aquella dècada.

Format a l'École des Arts Décoratifs de París, completà la formació al taller de l'ebenista Tony Selmercheim. Després de la Primera Guerra Mundial, treballà amb el seu germà Jean a La Maîtrise (el departament d'arts decoratives del magatzem Printemps) i entre 1923 i 1928 signaren dissenys conjunts. El 1925 presentaren diversos mobles a l'Exposició Internacional d'Arts Decoratives i Industrials Modernes de París, on l'Art Déco era el protagonista, i alhora van decorar el Quai des Invalides amb elements tubulars de vidre i il·luminats. Aquest treball, on brillava el metall, va ser molt ben acollit pel públic i la crítica.

El 1928, Adnet ocupà el càrrec de director de la Compagnie des Arts Français, una empresa reaccionària a l'Art Nouveau, que defensava un disseny seriós, lògic i acollidor, basat en la tradició i avantguardista alhora. Les formes reduïdes i simplificades, sense ornamentació, tenien un alt component estètic i funcional. Adnet apostà pel metall i el vidre en els seus mobles i, interessat per la il·luminació elèctrica, destacà amb llums com aquest en el qual, sobre una base de fusta i en un desenfadat equilibri, tres esferes en sostenen una quarta, la qual amaga la bombeta, i que en aquest cas hi falta.

Rossend Casanova

TAULA BAIXA *MR*, 1927

Ludwig Mies van der Rohe (1886-1969)

Fusta i acer cromat
60,5 × 72 × 72 cm
Data peça: 1927-1939
Producció: Berliner Metallgewerbe Joseph Müller - Bamberg Metallgewerksätten, Berlín, Alemanya
Compra, 2013
MADB 138.871

Aquesta taula és un disseny de l'arquitecte i dissenyador alemany Ludwig Mies van der Rohe, director de la Bauhaus i un dels pioners del Moviment Modern. Va ser produïda a partir de 1927 per la firma Berliner Metallgewerbe Joseph Müller i, a partir de 1931, per Bamberg Metallgewerksätten, ambdues a Berlín. Procedeix de l'habitatge particular de l'arquitecte barceloní Germán Rodríguez Arias (1902-1987), membre fundador del GATEPAC i defensor del mobiliari modern.

La *MR* és la primera taula de tub corbat de Mies van der Rohe, el qual la va concebre per a la mítica Weissenhofsiedlung de Stuttgart. La idea del seu disseny es basa en capgirar les potes, de manera que els extrems inferiors passen a suportar el taulell. Creà, així, una nova forma estètica per a un moble tradicional. Les potes resten travades a la part superior (sota el tauler) per platines d'acer cromat. Totes les peces estan cargolades, de manera que es pot desmuntar, cosa que facilitava el transport i, en evitar la soldadura, s'abaratia el cost. Unes incisions al tub subjecten el tauler, que es produí en vidre translúcid i opac o en fusta contraxapada, com en aquest cas. A la part inferior, uns tacs de goma separaven les potes del terra.

Convertida en un clàssic, la *MR* és un reflex del disseny pur, simple i formal. Mies van der Rohe la dissenyà només dos anys abans de construir a Barcelona el Pavelló d'Alemanya per a l'Exposició Internacional de 1929. Una taula per la qual, com va dir l'arquitecte, "la forma no és l'objectiu, sinó el resultat".

Rossend Casanova

CADIRA *B751*, c. 1930

Émile Guillot (1892-1960)

Fusta de faig i ferro
81 × 46,5 × 48 cm (oberta), 91 × 46,5 × 4,5 cm (plegada)
Producció: Thonet-Mundus, Viena, Àustria
Plaqueta: / ALCALÁ. 30 – MADRID / GRIFÉ & ESCODA / FERNANDO. 36 - BARCELONA /
Compra, 2013
MADB 138.869

Les cadires de fusta corbada i plegables es van difondre arreu d'Europa durant els anys 30. El fet que fossin plegables era una solució que permetia transportar-les fàcilment i desar-les ocupant el mínim d'espai. Aquestes premisses, pròpies del Moviment Modern, es troben en aquesta cadira *B751*, dissenyada per Émile Guillot el 1928 i produïda per Thonet-Mundus AG de Viena durant la dècada dels anys 30. Un tipus de moble que va tenir una gran acceptació a Barcelona, sobretot entre els arquitectes del GATCPAC, els quals varen situar-la en diversos espais, com l'estand propi a la VI Fira Internacional de Barcelona (1933), a la botiga M.I.D.V.A. o en un estudi del carrer Muntaner. El propi arquitecte Josep Lluís Sert la tenia al seu despatx.

Thonet, el qual va estar present a l'Exposició Internacional de Barcelona de 1929, on guanyà un Gran Premi, va tenir Grifé & Escoda com a agència de distribució a Espanya, amb botigues a Madrid i a Barcelona, d'on procedeix aquesta cadira, com bé indica la plaqueta posterior del seient.

La cadira forma part del mobiliari en exposició que es pot veure al pis-museu de la Casa Bloc, l'Habitatge 1/11, un projecte impulsat conjuntament entre l'ICUB i l'INCASÒL, i s'ha situat al dormitori doble, juntament amb altres mobles que segueixen el "Mobiliario Standard tipo GATEPAC" que defensava el grup.

Rossend Casanova

CADIRA *B61*, c. 1930

Equip de Thonet-Mundus

Fusta i acer
79 × 45 × 55 cm (oberta), 88 × 45 × 5 cm (plegada)
Data peça: c. 1930
Producció: Thonet-Mundus, Viena, Àustria
Plaqueta circular: / T / Thonet /
Accessió, 2013
MADB 138.870

Era habitual que els membres del GATCPAC projectessin els seus habitatges i dissenyessin els seus mobles o, si tenien possibilitats, adquirissin dissenys d'altres artífexs del Moviment Modern. És el cas de l'arquitecte barceloní Germán Rodríguez Arias (1902-1987), un dels grans representants d'aquest moviment a casa nostra, que en el seu habitatge hi conservava, entre d'altres objectes, aquesta cadira plegable que havia estat produïda per Thonet-Mundus de Viena. És la versió amb tub d'acer corbat de la cadira *B751* d'Émile Guillot (MADB 138.869) que es pot consultar a la pàgina anterior.

La cadira *B61* basa els seus principis en els seients de fusta corbada i plegables que tant es van difondre arreu d'Europa durant els anys 30. En aquest cas, la cadira presenta el respatller i el seient de fusta pintats en negre i l'estructura d'acer està lacada, material que li confereix una excel·lent protecció, resistent als cops i les ratllades, alhora que resulta fàcil de netejar. A la part posterior del seient hi ha una plaqueta circular amb el monograma: / Thonet /, propi d'aquesta firma de mobiliari.

La cadira es pot veure al pis-museu de la Casa Bloc, a l'Habitatge 1/11, on actualment acompanya la proposta de mobiliari del dormitori individual. És un veritable testimoni del mobiliari modern alhora que il·lustra perfectament l'interès que tenien els arquitectes del GATCPAC per aquest tipus d'objectes.

Rossend Casanova

CADIRA, c. 1930

Sebastián Latorre & Cia.

Fusta de faig i ferro
82 × 44 × 47,5 cm (oberta), 92 × 44 × 4,5 cm (plegada)
Data peça: c. 1930
Producció: Sebastián Latorre & Cía., Barcelona, c. 1930
Plaqueta: / Sebastián Latorre & Cía. / Llacuna 105 Barcelona / = Modelo registrado = /
Donació David Miret Gual, 2012
MADB 138.860

Durant els anys 30 es van difondre arreu d'Europa les cadires de fusta corbada i plegables, una solució que permetia transportar-les fàcilment i desar-les ocupant el mínim d'espai. Aquestes premisses, pròpies del Moviment Modern, es troben en la cadira *B751*, dissenyada per Émile Guillot i produïda per Thonet-Mundus de Viena, que va tenir una gran acceptació a Barcelona, sobretot entre els arquitectes del GATCPAC. D'aquest model el Museu en conserva dos exemplars (MADB 135.388 i MADB 138.869, aquest a la pàgina 28).

Les empreses centreeuropees que produïen aquests tipus de dissenys en tenien els drets o les llicències en exclusivitat. Era freqüent, per tant, que altres busquessin solucions similars per tal d'oferir un producte semblant. És el cas d'aquesta cadira, fabricada pel taller de fusteria de Sebastián Latorre de Barcelona, que en tenia el model registrat. L'empresa estava establerta al barri industrial del Poblenou, on ocupava la part central d'una illa de cases amb sortida als carrers Llacuna i Luchana (actual Roc Boronat), ben comunicada i a tocar del carrer Pere IV. També fabricava marcs corbats per finestres i balcons i realitzava treballs de fusteria de tot tipus, fins i tot cintres per a vagons i tramvies.

La cadira està construïda amb fusta de faig vaporitzada i envernissada, presenta el seient de tauler i un travesser al respatller que deixa la part superior com a agafador. Vol ser una versió local de les conegudes cadires de fusta corbada i és una mostra de com, des de Barcelona, se seguiren els plantejaments que tant d'èxit tenien arreu d'Europa.

Rossend Casanova

SEBASTIAN LATORRE Y Cía
LLACUNA.105-BARCELONA
MODELO REGISTRADO

SUPORT DE CALENDARI, RELLIGADURES, PUNT DE LLIBRE I CARPETA DE SOBRETAULA, c. 1930

Cuir repussat
Donació germanes Rucabado Verdaguer, 2013
GAGB 1.108/13-01 a GAGB 1.108/13-06

Aquest conjunt d'objectes havia format part del despatx de Francesca Bonnemaison, fundadora l'any 1909 de l'Institut de Cultura i Biblioteca Popular de la Dona a Barcelona, el primer centre a Europa dedicat exclusivament a la formació cultural i laboral de les dones.

Es tracta d'una carpeta de sobretaula, un suport de calendari, una sobrecoberta de llibre i una de l'àlbum *Cactus*, un punt de llibre i la relligadura del llibre *Classes de cuina*, editat per l'Institut l'any 1925, tots ells decorats amb motius vegetals i amb les inicials de la seva propietària, "FB"; són un bon testimoni de la tècnica del repussat de cuir que s'ensenyava a la Cultura de la dona (nom popular de l'Institut).

El professor de repussat fou el gravador Josep Roca i Alemany, el qual recuperà aquesta tècnica d'origen àrab. Becat per la Diputació de Barcelona l'any 1900, va perfeccionar-la a Berlín i París, on era molt valorada artísticament. De retorn a Barcelona n'esdevingué el principal artífex i l'aplicà sobretot a l'art del relligat. A la Col·lecció Roca i Alemany del Museu del Disseny s'hi conserva un mecanoscrit seu, *Decoración del cuero por incisión*, que explica el procediment i que la pell solia importar-se d'Alemanya.

Aquests objectes són probablement treballs d'alumnes de l'Institut, les quals van dedicar-los a la directora. De bona qualitat, però sense assolir el grau d'excel·lència de l'obra del seu mestre són, per contra, un bon exemple de les seves aplicacions més habituals.

El conjunt és donació de les germanes Rucabado Verdaguer, nebodes de Francesca Bonnemaison, defensora avançada dels drets de la dona i esposa de Narcís Verdaguer, notable advocat i polític catalanista.

Pilar Vélez

TAULA *91*, 1933

Marcel Breuer (1902-1981)

Fusta de pi i faig, acer cromat i linòleum
73,5 × 120 × 80 cm
Data peça: c. 1933
Producció: Embru, Rüti (Zuric), Suïssa, 1933-1939
Compra, 2013
MADB 138.872

Aquesta taula és un disseny de l'arquitecte i dissenyador industrial hongarès Marcel Breuer (1902-1981), considerat un dels grans mestres del Moviment Modern. La seva figura està vinculada a diverses empreses dedicades al mobiliari: el 1926 va fundar, a Berlín i amb l'arquitecte hongarès Kálmán Lengyel, la firma Standard-Möbel per a la fabricació i distribució de mobles de tub. També està relacionat amb la firma Wohnbedarf de Zuric, que havia estat fundada el 1931 per Sigfried Giedion amb l'objectiu de crear, en estreta col·laboració amb els arquitectes europeus i la indústria suïssa, una varietat de models que responguessin als desitjos moderns de l'hàbitat, sempre amb la màxima qualitat i el menor preu. El soci més important de Wohnbedarf pel que fa a la producció era la firma suïssa Embru (fundada en 1904 a Rüti, Zuric).

La taula *91* forma part d'aquell context. Produïda per Embru i distribuïda per Wohnbedarf, el seu disseny respon a la nova simplicitat en el mobiliari formulada a partir dels anys 20. És una taula molt lleugera i funcional, de formes pures i bàsiques, amb unes proporcions suficientment grans per donar cabuda a quatre persones i prou petita per tal de no ocupar massa espai. L'estructura del tauler, recobert de linòleum negre, està formada per un contraxapat encadellat a un bastidor de pi. La vora del bastidor es presenta amb una xapa de faig en tot el perímetre exterior. Les quatre potes rectes de tub d'acer cromat es cargolen a la part inferior del tauler amb perfils angulars de metall. Actualment s'exposa al menjador del pis-museu de la Casa Bloc.

Rossend Casanova

MAPA *LONDRES*, 1933

Henry Charles Beck (1902-1974)

Paper i tinta
16 × 22,7 cm
Producció: Waterlow A. Sons Limited London, Dunstable and Watford, Londres, Anglaterra
Compra, 2012
GAGB 124/12

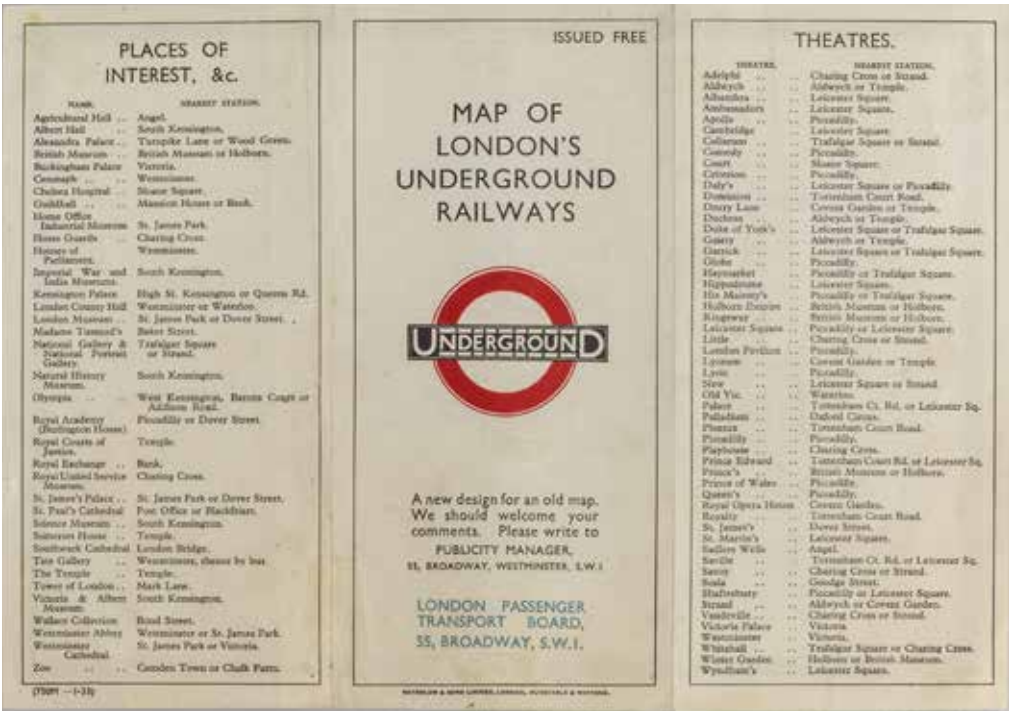
Henry Charles Beck, més conegut com a Harry Beck, va ser un enginyer britànic cèlebre per haver creat l'actual mapa de metro de Londres. Abans del seu disseny, les línies subterrànies del metropolità s'havien representat geogràficament, sobreposant-les als carrers de la ciutat. Això comportava que les estacions del centre urbà quedessin massa agrupades i, sovint, calia explicar-les en un dibuix a part. Cap el 1908 va aparèixer un nou tipus de mapa que presentava les línies en un diagrama no geogràfic, on una línea simple, recta i horitzontal, mostrava el tram per on passava el tren i les estacions on parava. Aquesta tipologia imperà durant la dècada dels anys 20 i tot apunta a que va ser la inspiradora de Beck, que presentà la seva innovadora proposta l'any 1931.

La novetat radicava en que el plànol no presentava les distàncies entre les estacions, sinó els enllaços entre línies i les parades als diversos punts de la ciutat, alhora que les línies es diferenciaven per colors. El missatge era clar: s'identificava en quin punt de la ciutat hi havia una parada, es memoritzava visualment el color, i es veien les parades i els enllaços amb línies d'altres colors.

Després d'una publicació de prova l'any 1932, es va imprimir la primera edició massiva. Era l'any 1933 i se'n van fer 700.000 còpies. L'èxit va ser fulminant i s'esgotà en un mes, fet que obligà a Transport de Londres a imprimir-ne una segona edició.

La idea de Beck va ser imitada per altres transports (autobús, tramvies...) i avui dia els mapes de metro i ferrocarrils d'arreu utilitzen els seus principis.

Laia Callejà

PLACES OF INTEREST, &c.

NAME.	NEAREST STATION.
Agricultural Hall	Angel.
Albert Hall	South Kensington.
Alexandra Palace	Turnpike Lane or Wood Green.
British Museum	British Museum or Holborn.
Buckingham Palace	Victoria.
Cenotaph	Westminster.
Chelsea Hospital	Sloane Square.
Guildhall	Mansion House or Bank.
Home Office	
Industrial Museum	St. James Park.
Horse Guards	Charing Cross.
Houses of Parliament	Westminster.
Imperial War and India Museums	South Kensington.
Kensington Palace	High St. Kensington or Queens Rd.
London County Hall	Westminster or Waterloo.
London Museum	St. James Park or Down Street.
Madame Tussaud's	Baker Street.
National Gallery & National Portrait Gallery	Trafalgar Square or Strand.
Natural History Museum	South Kensington.
Olympia	West Kensington, Barons Court or Addison Road.
Royal Academy (Burlington House)	Piccadilly or Down Street.
Royal Courts of Justice.	Temple.
Royal Exchange	Bank.
Royal United Service Museum.	Charing Cross.
St. James's Palace	St. James Park or Down Street.
St. Paul's Cathedral	Post Office or Blackfriars.
Science Museum	South Kensington.
Somerset House	Temple.
Southwark Cathedral	London Bridge.
Tate Gallery	Westminster, thence by bus
The Temple	Temple.
Tower of London	Mark Lane.
Victoria & Albert Museum.	South Kensington.
Wallace Collection	Bond Street.
Westminster Abbey	Westminster or St. James Park.
Westminster Cathedral.	St. James Park or Victoria.
Zoo	Camden Town or Chalk Farm.

(Turn —)-(3)

ISSUED FREE

MAP OF LONDON'S UNDERGROUND RAILWAYS

UNDERGROUND

A new design for an old map. We should welcome your comments. Please write to

PUBLICITY MANAGER,
55, BROADWAY, WESTMINSTER, S.W.1

LONDON PASSENGER TRANSPORT BOARD,
55, BROADWAY, S.W.1.

THEATRES.

THEATRE.	NEAREST STATION.
Adelphi	Charing Cross or Strand.
Aldwych	Aldwych or Temple.
Alhambra	Leicester Square.
Ambassadors	Leicester Square.
Apollo	Piccadilly.
Cambridge	Leicester Square.
Coliseum	Trafalgar Square or Strand.
Comedy	Piccadilly.
Court	Sloane Square.
Criterion	Piccadilly.
Daly's	Leicester Square or Piccadilly.
Dominion	Tottenham Court Road.
Drury Lane	Covent Garden or Temple.
Duchess	Aldwych or Temple.
Duke of York's	Leicester Square or Trafalgar Square.
Gaiety	Aldwych or Temple.
Garrick	Leicester Square or Trafalgar Square.
Globe	Piccadilly.
Haymarket	Piccadilly or Trafalgar Square.
Hippodrome	Leicester Square.
His Majesty's	Piccadilly or Trafalgar Square.
Holborn Empire	British Museum or Holborn.
Kingsway	British Museum or Holborn.
Leicester Square	Piccadilly or Leicester Square.
Little	Charing Cross or Strand.
London Pavilion	Piccadilly.
Lyceum	Covent Garden or Temple.
Lyric	Piccadilly.
New	Leicester Square or Strand.
Old Vic.	Waterloo.
Palace	Tottenham Ct. Rd. or Leicester Sq.
Palladium	Oxford Circus.
Phoenix	Tottenham Court Road.
Piccadilly	Piccadilly.
Playhouse	Charing Cross.
Prince Edward	Tottenham Court Rd. or Leicester Sq.
Prince's	British Museum or Holborn.
Prince of Wales	Piccadilly.
Queen's	Piccadilly.
Royal Opera House	Covent Garden.
Royalty	Tottenham Court Road.
St. James's	Down Street.
St. Martin's	Leicester Square.
Sadlers Wells	Angel.
Savile	Tottenham Ct. Rd. or Leicester Sq.
Savoy	Charing Cross or Strand.
Scala	Goodge Street.
Shaftesbury	Piccadilly or Leicester Square.
Strand	Aldwych or Covent Garden.
Vaudeville	Charing Cross or Strand.
Victoria Palace	Victoria.
Westminster	Victoria.
Whitehall	Trafalgar Square or Charing Cross.
Winter Garden	Holborn or British Museum.
Wyndham's	Leicester Square.

RECIPIENTS *KUBUS*, 1938

Wilhelm Wagenfeld (1900-1990)

Vidre transparent premsat
MADB 138.850a: 9,5 × 18 × 18 cm
MADB 138.850b: 5,5 × 18 × 18 cm
MADB 138.850c: 9,5 × 9 × 18 cm
MADB 138.850d i MADB 138.850e: 5,5 × 9 × 18 cm
MADB 138.850f i MADB 138.850g: 5,5 × 9 × 9 cm
MADB 138.850h i MADB 138.850i: 9 × 9 × 9 cm
MADB 138.850j: 18 × 9 × 9 cm
Data peces: c. 1950
Producció: Vereinigte Lausitzer Glasswerke LVG, Weisswasser, Alemanya, 1938-c. 1950
Compra, 2012
MADB 138.850

Com la Gran Depressió havia produït un ràpid deteriorament de la qualitat en les manufactures alemanyes, el govern va decidir crear el 1934 *Schönheit der Arbeit* (l'Oficina de la Bellesa en el Treball) per tal d'adoptar els objectius de la *Deutscher Werkbund*: realitzar productes de qualitat a un preu raonable. D'aquesta manera, per tal de dur a terme els seus programes per a la indústria privada i produir béns de consum superiors, es va aplegar dissenyadors com Wilhelm Wagenfeld, el qual va posar en pràctica el funcionalisme tècnic-racional que havia après al taller de metall de l'Escola Bauhaus.

La sèrie *Kubus* de recipients apilables per a l'emmagatzematge d'aliments és el millor exemple de la recerca duta a terme per Wagenfeld com a director artístic de la VLG (Indústries del vidre unificades de Lausitz) per tal de millorar la indústria del vidre premsat a través d'un programa de noves tipologies per a ús domèstic i comercial. Aquest popular joc de contenidors, constituït per set peces rectangulars de diverses mides amb les seves respectives tapes, demostra visiblement la filosofia bauhausiana segons la qual la forma en el disseny és un producte de l'aritmètica, i que els objectes estandarditzats produïts en massa són una necessitat social.

Fabricats en vidre premsat i transparent, higiènics i sense guarniments, podien ser utilitzats directament des del rebost o la nevera a la taula del menjador, encoratjant així l'estalvi. Wagenfeld va portar endavant els ideals de la Werkbund i la Bauhaus, cosa que el va fer pioner, tot i la politització i destrucció d'aquestes institucions.

Isabel del Río

SOSTENIDORS, FAIXES I PORTA-LLIGUES, 1920-1980

Pere Serra Cañameras, Pedro Serra i Andrés Sardà

Materials diversos: barnilles de plàstic, botons de pasta, cintes de niló, cintes de ras de cotó, entredós de frivolité, gafets de plàstic i metàl·lics, ganxos metàl·lics, gomes elàstiques, puntes mecàniques de cotó, de niló i de niló i lycra, ras, tafetans de cotó, tanques metàl·liques, teixits de goma, de niló, de ras de cotó i elàstic de niló i lycra, teles, tuls brodats mecànics i de niló, ullets metàl·lics, velluts, vetes de niló i de ras de cotó.
Produccions: Emperatriz, Molins de Rei, Barcelona; Belmar, Molins de Rei, Barcelona; Pere Serra, Molins de Rei, Barcelona; P. Serra, Barcelona; Juventus, Barcelona; Sportex, Sitges, Barcelona; Triumph International, Espanya; Eurocorset S.A., Barcelona.
Donació Assumpta Serra, 2012
MTIB 3.735/12 a MTIB 3.749/12

Les peces que ha donat Assumpta Serra al Museu pertanyen a diverses èpoques i marques de les empreses de la família Serra, i també a altres marques que comercialitzaven. La present donació completa la col·lecció de la cotilleria Serra, que és al Museu des de l'any 1998, feta per Núria Vendrell.

El besavi de la donant tenia una empresa de cotilleria a Molins de Rei, que va heretar el seu fill Pere Serra Cañameras i la va ampliar fins tenir un centenar de treballadors. Era coneguda com Can Cotilletes i va desaparèixer l'any 1939. El pare de la donant, Pedro Serra, va obrir de nou un taller de cotilles i roba interior, amb les marques P. Serra i Juventus, als anys 1940 a Barcelona, va estar en actiu fins l'any 1960. Altres membres de la família Serra han tingut cotilleries al llarg del darrer segle a Barcelona, com la pròpia Assumpta Serra, que va tancar la botiga Art Déco del número 1 del carrer dels Banys Nous l'any 2010.

Aquestes peces són de materials resistents com cotó, raió o niló. Les teles oscil·len entre el senzill tafetà i les sarges i els tuls transparents i els brillants rasos i brocats. També hi trobem sostenidors d'entredosos de ganxet, de frivolité o de puntes cosits en cercles concèntrics. Les faixes panty representen una modernització de la roba interior, que s'adapta a l'ús de pantalons i són de teixits elàstics fets amb lycra.

La donació mostra els canvis en la roba interior al llarg del segle XX en relació amb una major comoditat i adaptabilitat de la roba al cos, gràcies als nous materials, les innovacions tècniques, les noves tipologies d'objectes i els canvis en les formes de la roba interior.

Sílvia Ventosa

MTIB 3.743/12

MTIB 3.735/12

MTIB 3.738/12

MTIB 3.749/12

VESTIT DE DONA, 1949

Pedro Rodríguez (1895-1990)

Punta de Chantilly mecànica i folre de raió de seda
Etiqueta: *pedro rodríguez* / *MADRID* / *BARCELONA – S. SEBASTIÁN*
Donació Anna Rodríguez, 2012
MTIB 3.734/12

L'any 1919 Pedro Rodríguez establí el primer saló d'alta costura espanyola a Barcelona i una dècada després obtingué un reconeixement especial a l'Exposició Internacional del 1929. L'any 1940 creà i presidí la Cooperativa d'Alta Costura que organitzava, a l'hotel Ritz, el "Salón de la Moda Española", amb dues desfilades anuals, que se celebrà durant cinquanta anys. Els salons Pedro Rodríguez de Barcelona, Madrid i Sant Sebastià van estar oberts des del 1936 fins al 1978.

Anna Rodríguez, la seva filla, donà aquestes dues peces excepcionals i augmentà així la representació del creador de moda al Museu, que preserva la més extensa col·lecció existent de la seva obra gràcies a la donació que va fer ell mateix (1989) i també la que va fer Hilda Bencomo (2007), entre d'altres.

CAPA, 1949

Pedro Rodríguez (1895-1990)

Vellut de cotó i folre de raió
Etiqueta: *pedro rodríguez* / *MADRID* / *BARCELONA – S. SEBASTIÁN*
Donació Anna Rodríguez, 2012
MTIB 3.733/12

En aquest cas, el vestit de nit de puntes negre és de gran lleugeresa i moviment, i es pot combinar amb la capa curta de vellut que contrasta pel seu pes i rigidesa amb el vestit. Rodríguez utilitzava freqüentment les puntes en els vestits llargs de cerimònia, de festa o de nit, en record de la indumentària popular i històrica espanyola. El color negre és central en la seva obra, tant als vestits curts de dia com en els vestits de còctel i de nit. També juga amb els matisos i colors contrastats, com el negre mat del vellut unit al lila brillant de l'interior de la capa.

Sílvia Ventosa

CARTELL *FERIA DE PRIMAVERA. PUERTO DE SANTA MARÍA*, 1953

Manolo Prieto (1912-1991)

Paper i tinta
98 × 61,5 cm
Gráficas Andaluzas
Donació família de Manolo Prieto, 2013
GAGB 1.103/13

Manuel Prieto Benítez, conegut com a Manolo Prieto, es va formar a l'Academia de Bellas Artes del Puerto de Santa-María (Cadis), la seva ciutat natal, on va rebre una formació artística tradicional. Va desenvolupar la seva trajectòria professional a Madrid, on treballà per a diverses publicacions i agències de publicitat.

Malgrat tenir una producció variada, Prieto serà conegut, malgrat ell mateix, com l'autor de l'emblemàtica figura del *Toro Osborne* (1958), la silueta del qual va perfilar la geografia espanyola i fins i tot es va convertir, ara fa uns anys, en patrimoni cultural i artístic. En tot cas, la seva producció gràfica va ser molt àmplia i de registres molt diversos. Va realitzar nombrosos dissenys per a publicitat de premsa, portades de discs i publicacions diverses però, sobretot, va ser un gran cartellista. De la seva mà sortiren múltiples cartells taurins per a les curses de braus de beneficència, per produccions teatrals o per festes municipals. Ell mateix es definia com a artista, pintor i dibuixant, i aquest format li ho permetia.

El final de la seva carrera professional es desenvolupà en el camp de la medallística, una disciplina artística que l'apassionà fins al punt que ell mateix reconeixia que tot allò realitzat anteriorment era una mera preparació per aquesta descoberta apassionant.

Aquest cartell, dedicat a la fira de primavera de la seva ciutat, mostra la seva capacitat de síntesi i, a la vegada, el seu interès pel detall que perfila cada element representat.

Laia Callejà

Feria de Primavera
1953
PUERTO·D·SANTA·MARIA

CARTELLS, DISPLAYS, TARGETES, SOBRES, EMBALATGES, PAPERERIA I FIGURES, 1950-2003

Joan Pedragosa (1930-2005)
Donació Beta Albuixech, 2013
GAGB 1.109/13 a GAGB 1.177/13

Un total de seixanta-nou peces de material gràfic dissenyat per Joan Pedragosa, entre les que destaquen els cartells, displays i targetes, s'han incorporat a la Col·lecció d'Arts gràfiques del Museu.

Nascut a Badalona, on es formà en dibuix lineal i estàtica industrial, Pedragosa treballà de jove en diverses agències de publicitat a Barcelona. Guanyà l'any 1959 el primer premi del concurs de cartells de la Fira de Mostres de la ciutat per l'any 1960.

Després de diverses estades a Lausana on treballà al departament de projectes i creació gràfica de l'empresa Conseil de Publicité, que dirigia Ralph M. Chavannes, figura decisiva en la publicitat comercial que marcà el gir del seu treball cap a un formalisme geomètric pur, s'estableix definitivament a Barcelona, a l'inquiet carrer Tuset, alhora que és un dels membres fundadors de Grafistes Associació FAD (1961).

Professor a les escoles Massana i Elisava, és guardonat amb el Delta de Plata (1968) del FAD per un disseny d'embalatge. Participà juntament amb Gervasio Gallardo, Ricard Giralt Miracle i Josep Pla-Narbona a l'exposició *4 Gráficos* de la Sala Gaspar (1965). Al llarg de la seva carrera treballà per a diverses editorials dissenyant llibres i també produí marques, logotips d'empresa i tipografies, com l'alfabet *Galaxy* (1964). L'any 1971 va dissenyar diverses peces per al congrés de l'Alliance Graphique Internationale (AGI) que va celebrar la seva reunió anual a Barcelona sota la consigna de *Viva AGI!*, de la que va fer aquest cartell (GAGB 1.129/13: 70 × 50 cm).

Rossend Casanova

ASSEMBLÉE GÉNÉRALE À BARCELONE
PROGRAMME
ASAMBLEA GENERAL EN BARCELONA
PROGRAMA
GENERAL ASSEMBLY IN BARCELONA
PROGRAMME
GENERALVERSAMMLUNG IN BARCELONA
PROGRAMM
VIVA AGI!
BARCELONA

GAGB 1.129/13

CALENDARIS, DÍPTICS, FULLETS, DIBUIXOS ORIGINALS, TARGETES, DISPLAYS, FIGURES, ETIQUETES, POSTALS, MOSTRARIS TIPOGRÀFICS I PAPERERIA, 1956-1982

Antoni Morillas i Verdura (1932-1983)
Donació Lluís Morillas, 2013
GAGB 1.178/13 a GAGB 1.216/13

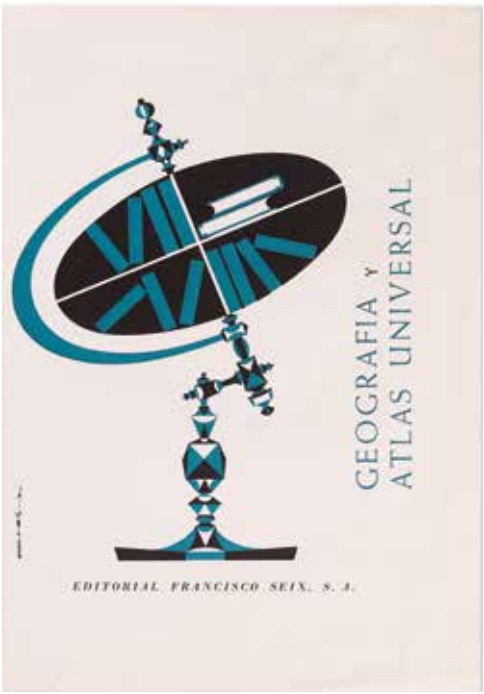
A partir de la pròpia col·lecció de l'autor, custodiada actualment pel seu fill, i gràcies a l'estudi realitzat per aquest i la doctora Anna Calvera al llibre *Antoni Morillas: de grafista a diseñador gráfico (2010)*, el Museu va poder fer una selecció de les peces més representatives al llarg de tota la carrera d'aquest autor, des dels anys 1950 al massa prematur final de la seva carrera l'any 1983.

Antoni Morillas va ser sens dubte un dels anomenats "pioners" del disseny gràfic a casa nostra, d'aquells que varen aprendre l'ofici treballant en editorials i agències de publicitat i el convertiren en una professió actualment reconeguda. Com els dissenyadors del seu temps, Morillas tenia un bon coneixement de la il·lustració que emprava en els seus dissenys, utilitzava imatges conceptuals, de superfícies molt treballades i ornamentades, com a protagonistes per damunt del text. Entre les quaranta-dues peces donades generosament al Museu del Disseny per Lluís Morillas, hi podem trobar diversos materials publicitaris al voltant de la indústria farmacèutica, bona consumidora de disseny gràfic als anys 1950 i 1960. De Morillas també podem destacar alguns treballs d'identitat corporativa com, per exemple, els de Norma Editorial o botigues com Boutique Josep Roure, entre d'altres. Com tot dissenyador gràfic, també va fer cartells, així com algun treball de tipografia com la *Diagonal*, i disseny editorial com la *Geografía y Atlas Universal*, d'Editorial Francisco Seix. Tampoc podien faltar, com havien fet altres dissenyadors contemporanis, les felicitacions de Nadal, fetes per encàrrec o per iniciativa pròpia.

Teresa Bastardes

GAGB 1.191/13

GAGB 1.216/13

GAGB 1.215/13

JAQUETA,1964

Pedro Rovira (1921-1978)

Vellut i fai de seda
Barcelona
Donació Lita Aguilà, 2013
MTIB 4.106/13

MINIVESTIT, 1958

Pedro Rovira (1921-1978)

Teixit de llana, botons de plàstic i cordonet de fibra sintètica
Barcelona
Donació Lita Aguilà, 2013
MTIB 4.107/13

Pedro Rovira va obrir la seva casa de modes a Barcelona l'any 1948. L'any 1964 entrà a formar part de la Cooperativa d'Alta Costura, el mateix any que es va fer aquesta jaqueta (MTIB 4.106/13), una peça intemporal, interessant pel seu tall ample i recte en un moment en què els vestits de dona eren entallats. Està folrada i acabada amb un volant prisat.

El minivestit rosa (MTIB 4.107/13) és una peça característica de Pedro Rovira, tant per la seva perfecta costura i construcció com per la seva forma, la qual té un aire juvenil, influenciat pels moviments que van revolucionar la societat i també el món de l'alta costura.

El Museu del Disseny té una col·lecció de cinquanta-cinc vestits i conjunts de Pedro Rovira i el Centre de Documentació del Museu conserva l'arxiu de la seva casa de modes.

Sílvia Ventosa

VESTIT, c. 1960

Rosser (1919-2008)

Teixit de punt de seda
Barcelona
Donació germans Casadellà, 2013
MTIB 3.971/13

L'any 1940 els creadors Asunción Bastida, Pedro Rodríguez, Pertegaz, el Dique Flotante i Santa Eulalia, juntament amb Tapbioles y Pirretas, creen la Cooperativa d'Alta Costura. També hi participen més tard Carmen Mir (1947), Rosser (principis dels anys 50) i Pedro Rovira (1964). Aquests modistes es distingeixen per la perfecció de la seva costura artesanal, que es realitza per encàrrec d'un reduït nucli de clientes privades de l'elit barcelonina.

Roser Pujol Canamasses (1919-2008), nascuda a Sallent, l'any 1946 s'estableix amb el nom de Rosser a Barcelona, al passatge de la Concepció, on treballa fins a la seva mort. La seva obra es caracteritza per espectaculars vestits princesa amb cintura estreta, grans brodats i, especialment, pels vestits que presenten drapejats horitzontals i verticals fixats amb costures, anteriors a l'any 1964.

Aquest vestit i el de la pàgina 57, curts i estrets, tenen els drapejats en diagonal sobre un patró de vestit de còctel d'escot rodó o quadrat. Aquest de la pàgina del a dreta resol els drapejats de teixit de punt en tres recollits amb llaç de la mateixa tela sobre un fons de tela llisa. A l'interior del vestit s'ha fet un treball de cotilleria que caracteritza la seva obra, per reforçar el bust i subjectar-lo amb una tela gruixuda de cotó cosida amb uns repunts concèntrics, la qual cosa proporciona una forma geomètrica a la zona del bust. L'altre (MTIB 3.972/13) presenta un drapejat continu de bambula, fixat a la tela de base. Amb aquestes dues peces, la Col·lecció del Museu assoleix la significativa xifra de vint vestits de Rosser. El turbant està format per plecs i recollits drapejats.

Sílvia Ventosa

TURBANT, c. 1960

Rosser (1919-2008)

Organdí i tul de niló
Etiqueta: Modas Rigau / de TERESA FUGUET / Rbla. Cataluña, 10 / TELEF 2270221
Barcelona
Donació germans Casadellà, 2013
MTIB 3.973/13

VESTIT, c. 1960

Rosser (1919-2008)

Bambula de seda
Etiqueta: Rosser Barcelona
Barcelona
Donació germans Casadellà, 2013
MTIB 3.972/13

RÀDIO–TOCADISCS *PHONOSUPER SK6*, 1960

Dieter Rams (1932) i Hans Gugelot (1920-1965)

Metall, fusta i metacrilat
24 × 58 × 29 cm
Data peça: 1960-1963
Producció: Braun, Frankfurt, Alemanya, 1960-1963
Compra, 2011
MADB 138.849

Max Braun va fundar el seu petit taller d'enginyeria l'any 1921, mostrant en els seus inicis un gran interès per la reeixida tecnologia de la ràdio, apareguda durant la dècada del 1920, i convertint-se durant els anys trenta en un dels primers fabricants d'Europa a combinar ràdio i tocadiscs en una mateixa unitat. Després de la seva mort, els seus fills Erwin i Arthur Braun van assumir la gestió de l'empresa i la revolucionària missió de millorar la seva imatge. Amb aquest objectiu van començar una estreta i fructífera col·laboració amb Otl Aicher i Hans Gugelot, professors de la incipient Escola d'Ulm, la intenció de la qual era donar més protagonisme al disseny d'objectes d'ús quotidià.

Aquell nou concepte empresarial que s'ha mantingut fins avui establia una sèrie de característiques formals per a la seva línia de productes basades en un enfocament neofuncionalista, la qual cosa queda clarament exemplificada en les combinacions de ràdio i tocadiscs dissenyades des de l'any 1956 per Dieter Rams i Hans Gugelot. La gran innovació que van introduir en els *Phonosuper SK* va ser la seva tapa transparent de metacrilat que va fer que es guanyés el sobrenom de "el taüt de Blancaneus" i que harmonitza amb la carcassa de xapa de metall lacada i doblegada i amb els laterals de fusta. Aquesta solució, que permet visualitzar el reproductor de discos i el panell de control encara que la tapa estigui tancada, resumeix la nova estètica de Braun d'abandonar tots els ornaments superflus i mostrar de forma evident la funció dels seus productes.

Isabel del Río

GERRES I SUCRERA *LATINA*, 1961

Rogeli Raichs Mill (1911-1997)

Acer inoxidable
Data peces: 1992
Producció: BRA, S.A., Valls, Tarragona, 1961-1992; BRA ISOGONA, Valls, Tarragona, des de 1992
Premi Delta d'Or, ADI-FAD, Barcelona, 1961
9,4 × 11,2 × 7 cm, base 7 cm ø; MADB 138.868 1/7 (gerra amb tapa)
6,4 × 11,4 × 8,3 cm, base 8,3 cm ø; MADB 138.868 2/7 (sucrera)
8 × 11,3 × 7 cm, base 7 cm ø; MADB 138.868 3/7 (gerra)
9 × 14 × 8,5 cm, base 8,5 cm ø; MADB 138.868 4/7 (gerra amb tapa)
10,8 × 14 × 10 cm, base 10 cm ø; MADB 138.868 5/7 (gerra amb tapa)
13 × 12,8 × 8,5 cm, base 8,5 cm ø; MADB 138.868 6/7 (gerra amb tapa)
11,4 × 14 × 8,5 cm, base 8,5 cm ø; MADB 138.868 7/7 (gerra)
Donació Bra Isogona, 2012

BRA és una empresa creada fa 50 anys i dedicada al sector del parament de la llar (accessoris i estris de cuina), com olles a pressió, paelles, grills, cafeteres i altres complements d'alta qualitat. L'any 1992 va ser adquirida pel grup italià Pintinox, fabricant de coberts i articles per a la llar, de reconegut prestigi mundial.

L'any 1961 un conjunt de cafè i te dissenyat per Rogeli Raichs i fabricat per BRA va guanyar el premi Delta d'Or, per aportar una solució moderna als tradicionals serveis de sobretaula, substituint els habituals de ceràmica per un de nou d'acer inoxidable "de llei" (18/10) i amb acabat brillant. Un conjunt que naixia resistent, versàtil i accessible econòmicament.

Aquestes sis gerres (quatre d'elles amb tapa) i una sucrera presenten un format semblant: totes tenen el cos cilíndric amb els extrems arrodonits. També duen nansa, oberta, i a les gerres que duen tapa, a la part on la nansa va soldada hi ha una frontissa que permet obrir-la. Aquesta presenta un tirador molt bàsic, circular i evocador de la forma cilíndrica del conjunt. La sucrera no el du, atès que incorpora un sortint a tocar de la frontissa que, en prémer-lo suaument, aixeca la tapa. Això permet, només amb una mà, agafar la sucrera per la nansa i amb el polze aixecar la tapa.

Mig segle després de la seva creació, aquest conjunt se segueix fabricant, avui dia com a *Set Cafè* / *Te*, per l'empresa ISOGONA S.L., que el comercialitza amb la marca BRA.

Rossend Casanova

MADB 138.868 2/7 MADB 138.868 4/7 MADB 138.868 3/7 MADB 138.868 1/7

MADB 138.868 6/7 MADB 138.868 5/7 MADB 138.868 7/7

BUTACA, c. 1961

Antoni Bonamusa i Homs (1929-2007)

Fusta, ferro, skai i teixit elàstic
80 × 273 × 64 cm
Data peça: c. 1961
Producció: E.M.A.S.E., Fuenlabrada, Madrid, c. 1961-c. 1980
Accessió, 2013
MADB 138.900

El 24 de desembre de 1961 un article de M. Planas a *La Vanguardia* tractà la inauguració del cinema ABC (carrer Balmes, 306), "un nuevo y espléndido local para proyecciones cinematográficas, modernísimo y confortable en todos sus aspectos. Cuenta con una amplia sala, de suave declive, en la que más de mil doscientas cómodas butacas tapizadas le dan un aspecto elegante, acogedor y confortable". Les butaques eren un disseny d'Antoni Bonamusa, especialitzat en aquest tipus de mobiliari d'ús intensiu i un dels principals arranjadors de les sales de cinema catalanes, essent l'arquitecte oficial del Grup Balañà, per al que va fer els interiors de tots els seus cinemes a la ciutat.

L'empresa madrilenya E.M.A.S.E., dedicada a la fabricació del mobiliari i la decoració d'espais de gran aforament, produí aquesta butaca i treballà en altres ocasions per a Bonamusa, que també va recórrer a altres empreses rellevants del sector, com Quinette o Figueras.

La butaca és de cinc seients, abatibles, suportats per sis potes de metall de seccions corbes que, com passa en els mobles adossats, són compartides pels seients. El volum d'extrems arrodonits, amb els dos cossos compactes (seient i respatller) entapissats de vellut grana, separats pels braços intencionadament en skai negre (de fàcil neteja i resistent), responen molt al gust dels anys 60. Un model còmode i funcional que s'utilitzà en altres cinemes de la ciutat.

L'ABC tancà l'any 1999 amb la crisi generalitzada que afectà moltes sales de cinema i aquesta butaca, recuperada, és la primera que s'incorpora a la Col·lecció de Disseny de producte del Museu.

Rossend Casanova

MOBLE MODULAR DE CUBS COMPONIBLES, 1966

Beth Galí (1950)

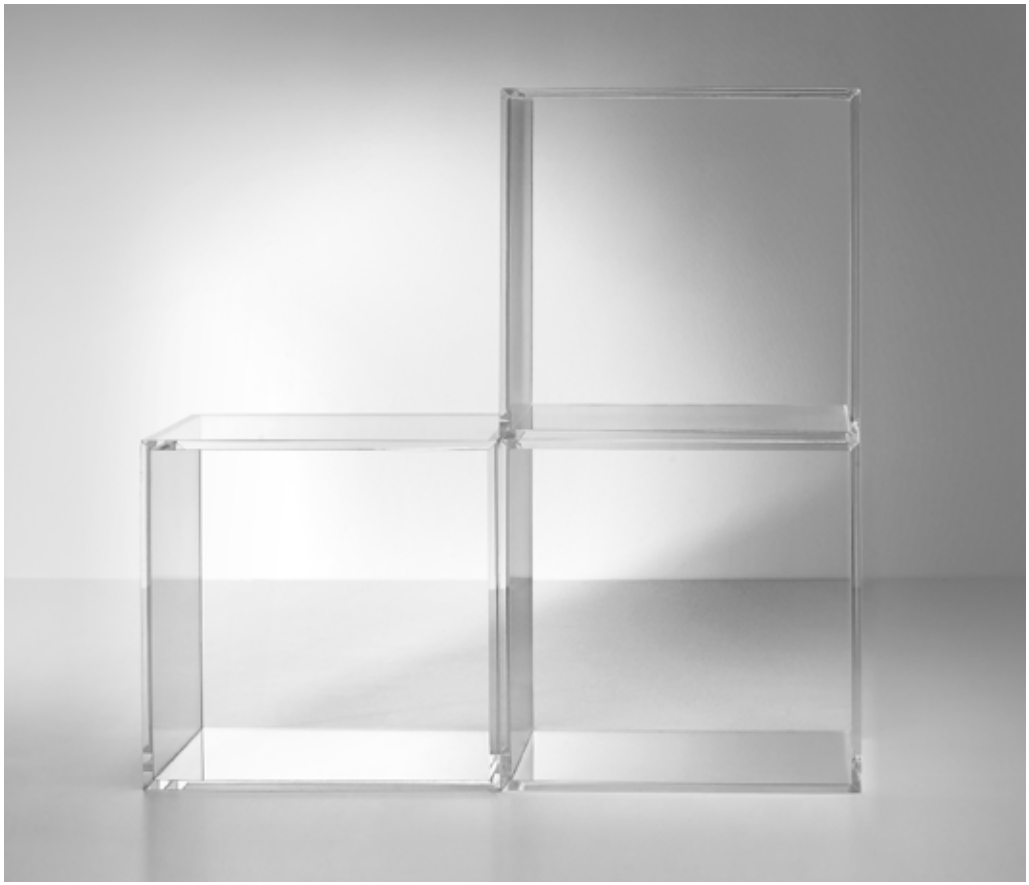
Metacrilat
Sis peces de 34 × 34 × 32 cm
Data peces: 1966
Producció: Tecmo G3, Barcelona, 1966
Premi Delta d'Or, 1966, ADI-FAD, Barcelona
Donació Beth Galí, 2012
MADB 138.851-01/06

L'arquitecta Beth Galí és coneguda a nivell internacional pels seus projectes de peatonalització de ciutats i per la important activitat desenvolupada en espais públics, sent a la fi de la dècada dels vuitanta directora de la col·lecció urbana de la premiada editora Santa & Cole, la qual compta a més amb molts dels seus dissenys. Galí també posseeix una faceta de dissenyadora polivalent que va començar a desenvolupar a mitjan anys 60 quan va formar part de la primera generació d'estudiants que trencava amb els mètodes de la prestigiosa escola Elisava per integrar-se a Eina.

Durant aquests anys també es constituïa l'empresa familiar Tecmo G-3 creada per Jordi Galí Camprubí, de qui el Museu conserva el tamboret *Freedom* (MADB 135.806 i MADB 135.807) que, contagiada per la influència pop de l'època, utilitzava materials plàstics per a la producció de mobiliari. D'aquesta manera, una joveníssima Beth Galí contribuïa amb diversos dissenys, com aquests mòduls cúbics de metacrilat o la seva prestatgeria articulable *Aladino* que va participar en la primera edició de la mostra «Disueño», nom aportat per la pròpia arquitecta l'any 1977.

Aquest moble modular de cubs componibles està constituït per sis peces iguals i un sistema d'unió molt elemental, resolt mitjançant quatre peces metàl·liques que permeten acoblar fins a quatre mòduls, obtenint així una gran varietat de combinacions. Per la novetat del seu disseny, per la seva originalitat i per permetre a l'usuari muntar-los al seu gust, aquests cubs van merèixer el Delta d'Or l'any 1966.

Isabel del Río

CÀMERA CINEMATOGRÀFICA *SUPER 8 NIZO S40*, 1968

Robert Oberheim (1938)

Alumini, plàstic i vidre
21 × 23,3 × 5,1 cm (oberta), 12,2 × 26,5 × 5,1 cm (plegada)
Data peça: 1968
Producció: Braun AG i Niezoldi & Krämer, Munic, Alemanya, 1968-1972
Donació Klaus Klemp, 2012
MADB 138.819

El cinema familiar, que s'havia iniciat com una experiència individual permetent als aficionats gaudir de la seva màgia d'una manera domèstica -gràcies a les càmeres de petit format desenvolupades des de les primeres dècades del segle XX-, va evolucionar cap a un cinema amateur dotat d'un major nivell artístic que va esdevenir l'alternativa al sistema professional de 35 mm fins a l'arribada de les càmeres de vídeo dels anys 80.

Les càmeres Super 8, fabricades específicament per al format de pel·lícula Super 8 mm, van sorgir a mitjans dels 60 substituint el format petit de pel·lícula estàndard. Les Nizo són avui una llegenda, atès que l'empresa que les produïa, Niezoldi & Krämer de Munic, va ser absorbida el 1962 pel magnat dels electrodomèstics Braun AG, combinant d'aquesta manera la qualitat tecnològica d'aquella amb l'excel·lent disseny d'aquest.

El resultat són uns aparells més atractius en ergonomia, funcionalitat i estètica gràcies als seus detalls, visibles de forma clara, el seu cos robust d'alumini platejat que contrasta amb les zones de maneig de color negre i un mànec que facilita la subjecció durant la captura d'imatges i que pot plegar-se. La *Nizo S40*, amb una òptica de la prestigiosa firma Schneider-Kreuznach, tres velocitats de fotogrames per segon, exposició automàtica i manual i un zoom controlat mitjançant dos botons a la part superior, està considerada una de les millors càmeres realitzades per Braun prèviament als seus models més populars dels anys 70, com la *Nizo S800* o la *Nizo Professional*.

Isabel del Río

CARTELL *¿HA PROBADO LAMOT?*, 1968

Tomás Vellvé Mengual (1927-1998)
Serigrafia industrial sobre paper
70,5 × 100,8 cm
Barcelona
Donació Tomàs Vellvé, 2013
GAGB 126/12

L'obra de Tomàs Vellvé, dissenyador gràfic i cartellista de renom internacional, ha estat distingida amb diversos guardons nacionals i internacionals i es troba en diversos museus. Fundador de Grafistes Agrupació FAD, l'any 1967 ingressà com a membre de l'Alliance Graphique Internationale (AGI). Admirador de l'escola polonesa de cartellistes, compartí amb ells força aspectes, des del domini dels recursos gràfics i plàstics fins a la forma d'enfrontar-se al problema del disseny. Amb un estil personal molt potent, utilitzà recursos plàstics posant-los al servei de la solució expressionista i de l'informalisme matèric quan era possible. Pel que fa a l'enunciat, hi domina tant la ironia com la tendresa en el tractament de personatges i situacions.

En aquest cartell, que dóna a conèixer una nova marca de cervesa, l'argument és simple: convida a tastar-la però, per explicar-ne els atributs, es val d'una operació enunciativa de tipus surrealista aprofitant la capacitat metamòrfica de la imatge i combina la fotografia, les tintes planes i Letraset per retolar amb una variant de l'Òptima, lletra que anuncia allò que cap a l'any 1970 serà l'alfabet Vellvé.

Aquest cartell es pot trobar reproduït a *1950-2000. 5 diseñadores gráficos. Domènech, Huguet, Pedragosa, Pla-Narbona, Vellvé* (Oviedo: Caja de Asturias, Obra Social, 1996), a *Pioneros del Diseño Gráfico en España* d'Emilio Gil (Barcelona: Index Book, 2007) i s'exposà a *Cartells. Col·lecció del Gabinet de les Arts Gràfiques* que va tenir lloc al Museu l'any 2009.

Anna Calvera

¿HA PROBADO
LAMOT?
MOT
LAMOT
LAMOT
CERVEZA
DE CAVA
Fabricada por
Cervezas Barcelona S. A.
LAMOT

BUTAQUES, c. 1968

Joaquim Belsa Aldea (1929)

Fusta de pi i tapisseria de teixit de cotó
71,5 × 59 × 62 cm
Data peces: 1970
Producció: Aresta, Barcelona, c. 1968 - 1986
Donació Montserrat Kirchner Colom, 2012
MADB 138.845 i MADB 138.846

Parella de butaques obra del dissenyador industrial barceloní Joaquim Belsa (1929), que inicià la seva trajectòria professional en un taller d'ebenisteria, on descobrí la seva vocació pel disseny. Després de treballar amb el decorador i antiquari Ferran Povo, a principis dels anys 50 realitzà els seus primers dissenys en col·laboració amb el seu germà Jaume. Entre el 1956 i el 1961 treballà per a l'empresa Manbar com a dissenyador i interiorista, i el 1961 creà l'empresa de mobiliari Aresta juntament amb Joan Mañá.

Belsa dissenyà, durant 25 anys, una gran diversitat de mobles per a la fabricació en sèrie, interessant-se per l'ús social dels objectes. Va ser membre de la primera junta de l'ADI/FAD i guanyà diversos Premis Delta (1961, 1963 i 1970).

Els seus mobles produïts per Aresta al llarg de 25 anys pretenien fugir de la influència del moble escandinau, creant un estil arrelat a la terra, tant en la concepció com en els materials, oferint uns mobles senzills i austers.

Aquestes butaques provenen del mateix pis que el sofà llit de la col·lecció del Museu (MADB 138.375). El sofà llit és el model número 310 del catàleg d'Aresta, mentre que les butaques no tenen número específic al catàleg. Malgrat no formar conjunt, tots estan fabricats amb els mateixos materials i presenten la mateixa tapisseria, cosa que els fa compatibles en un mateix espai. El catàleg d'Aresta proposava la resta de mobiliari de sala d'estar, responent a aquest interès per les formes simples i a una aposta continuada pels materials càlids i tradicionals.

Teresa Bastardes

MADB 138.845

CARTELLS, 1969-1977

Julián Santamaría (1930)

Paper i tintes
GAGB 8.312/13, *El diario SP de hoy aquí*, 1969, òfset, 68,7 × 48,7 cm
GAGB 8.310/13, *Maestros del arte moderno en Italia. 1910-1935*, 1970, òfset, 70 × 50,2 cm
GAGB 8.316/13, *Grabados ingleses contemporáneos (1960-1970)*, 1970, òfset, 70 × 50 cm
GAGB 8.314/13, *Formas expresivas de hoy. Ceferino Moreno*, 1971, serigrafia, 69,9 × 50 cm
GAGB 8.318/13, *Santamaría* (exposició de dibuixos 50x50), 1971, òfset, 70 × 50 cm
GAGB 8.319/13, *Testimonio 70*, 1971, òfset, 70 × 50 cm
GAGB 8.317/13, *Criterium nacional de velocidad*, 1972, òfset, 70 × 50 cm (foto)
GAGB 8.315/13, *2ª Copa de Europa de Hockey*, 1974, òfset, 50 × 34,9 cm
GAGB 8.311/13, *Feliciano*, 1975, serigrafia, 69,7 × 49 cm
GAGB 8.313/13, *Julián Santamaría* (exposició), 1977, òfset, 70 × 50 cm
Donació Julián Santamaría, 2013
GAGB 8.310/13 a GAGB 8.319/13

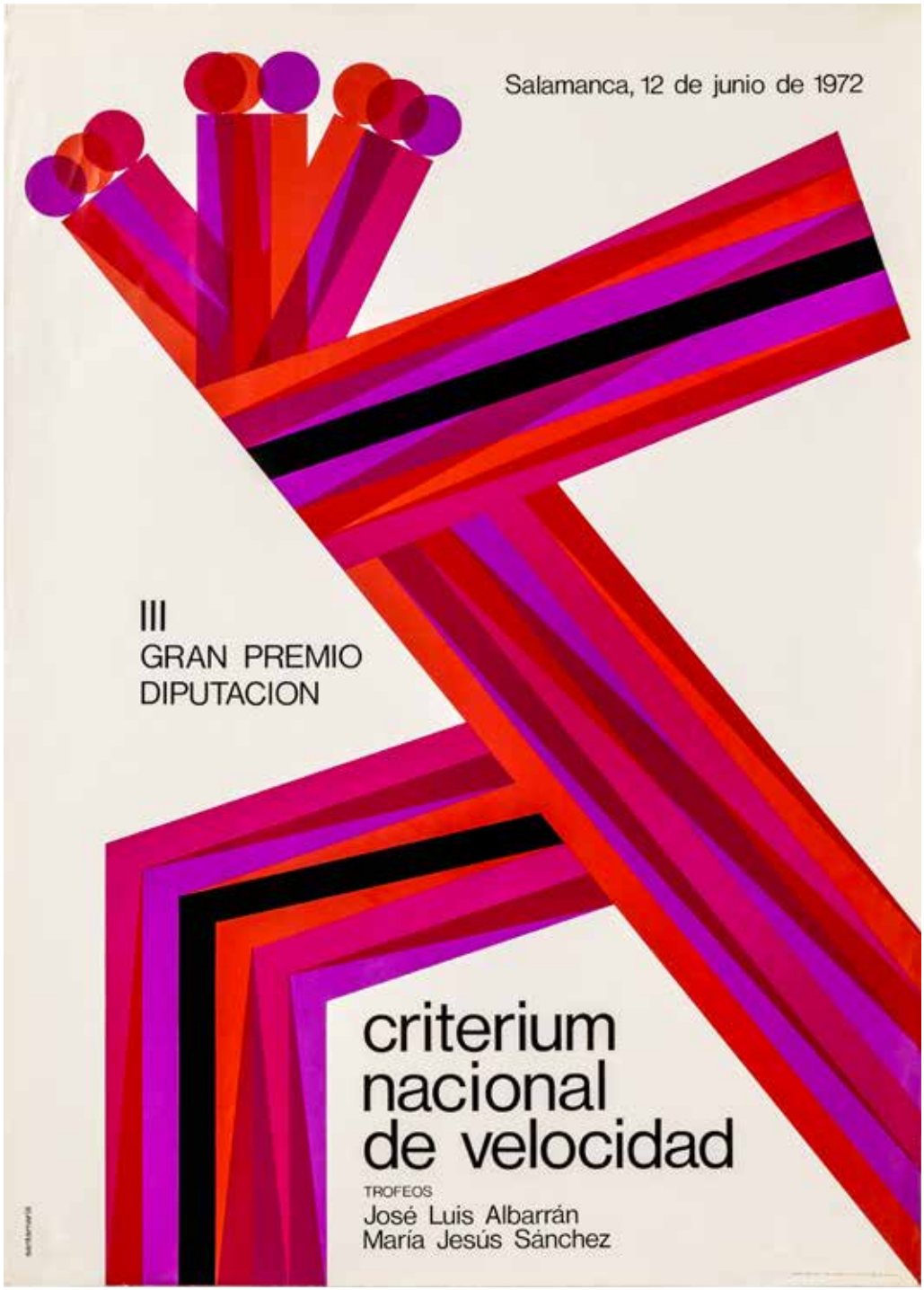
Nascut a Cantàbria, es va traslladar amb divuit anys a Burgos, on s'inicià en la pintura de cinema de gran format. L'any 1952 la Diputació de Burgos li atorgà una beca per formar-se a l'Academia de Bellas Artes San Fernando i es traslladà a Madrid, on s'establí definitivament.

Durant onze anys va ser el responsable publicitari de Cortefiel, càrrec que li va donar l'oportunitat de viatjar per França, Suïssa i Alemanya i entrar en contacte amb la gràfica europea. L'any 1961 (el mateix any que a Barcelona es crea l'ADG-FAD i a Madrid el Grupo 13), Santamaría obre el seu propi estudi des d'on treballarà per a grans clients com Campsa, RNE, Telefónica, diversos bancs i ministeris.

Els seus treballs han estat reproduïts a revistes de prestigi com *Novum* i *Graphis*, i va formar part de la selecció que l'AGI va fer dels 50 millors cartellistes del món per a una exposició al Lincoln Center de Nova York.

Santamaría ha mantingut sempre una doble trajectòria com a dissenyador gràfic i com a artista, cosa que li ha permès combinar recursos gràfics amb d'altres figuratius de gran expressivitat plàstica. Tot i això, és considerat per alguns crítics com el més "suís" d'entre tots els pioners del disseny gràfic espanyol. El seu estil d'arrel suïssa queda ben palès en els deu cartells que ha donat al Museu: peces d'entre els anys 1969 i 1977, d'estil concís, enunciats minimalistes, utilització racionalista de les tipografies i una concepció arquitectònica de l'espai gràfic. Exemples de concreció gràfica de gran contundència comunicativa.

Esperança Codina

Salamanca, 12 de junio de 1972
III
GRAN PREMIO
DIPUTACION
criterium
nacional
de velocidad
TROFEOS
José Luis Albarrán
María Jesús Sánchez

GAGB 8.317/13

BUTACA *TUMAN*, 1969

Pep Bonet (1941)

Acer i escai
81,5 × 61 × 98,5cm
Data de la peça del museu: 1969
Producció: Levesta S.A., Granollers, 1969-1990; BD Ediciones de Diseño, Barcelona, 1991-2004
Premi de la crítica i menció honorífica, 1969, ADI-FAD, Barcelona; Skai Diseño, 1974, Fira del Moble, València
Donació Pep Bonet Bertran, 2012
MADB 138.820

La butaca *Tuman* respon a la necessitat que va sorgir a Espanya durant la dècada dels anys 60, quan força mobles que es trobaven en el mercat eren de caire historicista i alguns arquitectes no els consideraven adients per als interiors "moderns". Aquesta intenció és la que va prevaldre en el disseny de la *Tuman*, així com que fos còmoda i relativament econòmica, aspecte que s'aconseguí amb l'ús d'escai en lloc de pell i amb una producció seriada. De fet, s'arribaren a produir cinquanta unitats diàries amb possibilitat d'augmentar el nombre si la demanda ho requeria.

La butaca *Tuman* pren el nom i el gest formal de l'ocell Tucuman. Està construïda amb una estructura d'acer pintat negre i les diverses parts que composen les potes, els braços, el respatller i el seient estan unides per cargols. Una peça gran d'escai negre cobreix tota la butaca, a la manera d'un gran coixí que amaga, al seient, uns fleixos d'acer en forma de ballesta que li donen una gran elasticitat i confortabilitat.

Durant els anys 60 i 70, l'escai va ser sinònim de modernitat. N'és un exemple el Premi Skay Diseño 1974 que va rebre la *Tuman* al concurs de mobles entapissats amb aquest material.

L'any 1991 el seu autor, Pep Bonet, la va redissenyar introduint-hi alguns canvis, com l'alçada del seient, 5 cm més alt. Des d'aleshores la produí BD, Ediciones de Diseño amb les versions de coixí en policuir o cuir. El Museu conserva una segona *Tuman* (MADB 136.767) fabricada als anys 90 i amb aquestes variacions.

Rossend Casanova

CARTELL *PUNTO BLANCO*, c. 1970

Tomás Vellvé Mengual (1927-1998)
Paper i tinta
67,6 × 90 cm
Barcelona
Donació Tomàs Vellvé, 2013
GAGB 125/12

Tomàs Vellvé ha estat un dels dissenyadors gràfics més rellevants del país, autor d'una extensa producció que abraça diverses disciplines, de grafista a dissenyador, d'il·lustrador a tipògraf. Fou membre fundador de Grafistes Agrupació FAD (més tard ADG FAD), grup creat l'any 1961 i presidit en aquell primer moment per Josep Pla-Narbona. Va rebre el Premi Laus en dues ocasions (1971 i 1972).

Entre els seus dissenys cal destacar l'alfabet *Vellvé*, un tipus de lletra en pal sec i estilitzat amb el que guanyà l'any 1972 el Premi Laus de disseny gràfic i que comercialitzà la prestigiosa empresa Neufville (ara es comercialitza en suport informàtic).

La seva carrera professional començà als anys 40, primer com a dibuixant en una empresa d'arts gràfiques i després de forma individual. Com a grafista va destacar, principalment, amb els seus cartells, pels quals va rebre nombrosos reconeixements. A Vellvé se'l pot emmarcar en la primera generació de la postguerra, que passà de la il·lustració al grafisme. Era un home amb personalitat pròpia que combinava els aspectes més moderns del disseny gràfic amb la tradició artística.

Aquest cartell publicitari dels mitjons Punto Blanco pren com a base el gènere de punt típic d'aquesta roba interior. Vellvé retalla d'un fons de punt la forma del mitjó, de manera que una part queda en negatiu (el mitjó negre) i una altra en positiu (el blanc). Una flor formada per un cercle i uns pètals grocs completen el joc visual, reblat per la frase: / EL CALCETÍN PERFECTO /.

Laia Callejà

Punto Blanco
EL CALCETIN PERFECTO

CARTELLS, DÍPTICS, TRÍPTICS, TARGETES, PROJECTES I DISPLAYS, 1947-1989

Josep Pla-Narbona (1928)
Donació PLA-NARBONA, 2013
GAGB 912/13 a 1.100/13

Format a l'Escola d'Arts i Oficis de Barcelona (Llotja), Josep Pla-Narbona va desenvolupar la seva carrera professional com a dissenyador gràfic principalment a la seva ciutat, tot i que també va treballar a París i a Suïssa, on va ingressar a l'Alliance Graphique Internationale (AGI) l'any 1964.

La seva àmplia trajectòria ha estat guardonada amb diversos reconeixements: l'any 2000 va rebre el Laus d'honor de l'ADG FAD, l'any següent el Premi del Disseny de l'Asociación Española del Diseño 2001 i, l'any 2004, el premi honorífic del XIV Premio Nacional de Diseño, amb el qual el Ministeri d'Indústria, Treball i Comerç i la Fundació Barcelona Centre del Disseny (BCD) van voler reconèixer la seva tasca com a pioner del disseny i precursor d'iniciatives com la d'instaurar els Premis Laus l'any 1964.

Conscient que el seu treball oferia un panorama important del disseny gràfic, l'any 2013 va donar el gruix més important de la seva obra al Museu. Aquest conjunt inclou un ampli recull de la seva obra gràfica vinculada durant més de 40 anys al món de la indústria farmacèutica, a la imatge corporativa, al camp editorial i al seu treball com a director artístic, entre d'altres.

En el material promocional de medicaments el grafista és capaç de sintetitzar en una única imatge una patologia i un remei. Com es pot veure en els exemples de la pàgina següent (GAGB 998/13-07 i GAGB 999/13), utilitza el recurs dels models de guix per resoldre visualment i de manera enginyosa la localització del dolor que el medicament ha de tractar.

Laia Callejà

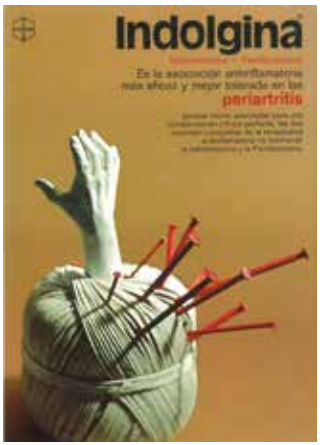

GAGB 998/13-1

GAGB 998/13-2

GAGB 998/13-3

GAGB 998/13-4

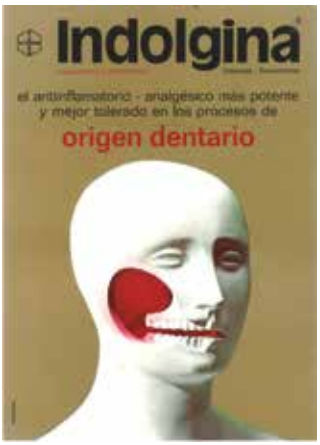

GAGB 998/13-5

GAGB 998/13-6

GAGB 998/13-7

GAGB 999/13

TÚNICA, 1974

Pedro Rodríguez (1895-1990)
Teixit de punt de niló
Barcelona
Donació Pilar Blasco, 2013
MTIB 4.019/13

Pedro Rodríguez és un dels creadors més destacats del panorama de la moda espanyola (veure pàg. 44). Cal destacar els vestits de teixit de punt drapejat a imitació de les túniques de les estàtues gregues i romanes. Aquells que el van conèixer diuen que feia volar la tela sobre la clienta i la tallava directament sobre el cos, pel que se'l va anomenar "l'escultor de la moda".

Pel Museu, que té la més important col·lecció de vestits i complements del creador, és molt interessant completar les seves col·leccions amb aquesta donació, atès que la majoria dels vestits drapejats del Museu eren dels anys 1980, i aquests són anteriors al tancament dels seus salons, l'any 1978.

Es tracta d'una donació de tres túniques ben diferents, llargues, destinades a ocasions especials com cerimònies o festes. La primera, d'un color salmó, està construïda amb una asimetria molt equilibrada a les espatlles, una resolta amb un tirant i l'altra amb una franja ampla recollida a l'esquerra. A la dreta de la persona, la tela es recull amb un botó de pedreria de plàstic, que té el seu igual en un botó situat a la mateixa alçada i cantó al darrera, tancant un ampli escot. La lleugeresa i moviment de la tela es reforça pel fet que no està folrada.

La segona peça, una túnica lila, incorpora una capa cosida a les espatlles que cobreix les mànigues. La capa és molt ampla i es tanca al coll amb uns botonets folrats de la mateixa tela i queda oberta sobre l'esquena. Es tracta d'una peça per una ocasió formal, sense gaire moviment, fet reforçat per un folre rígid de ras de raió.

La tercera peça, un conjunt de núvia fet per al casament de la pròpia donant, es composa d'un vestit drapejat, una capa del mateix teixit, una corona de flors de plàstic i un vel de tul. A diferència dels clàssics vestits historicistes dels anys 1950 i 1960, és un conjunt ben original per a núvia, que respon als nous aires que es respiraven al país a mitjan anys 70. El vestit té un pesant folre doble que li dóna un aire estàtic i majestuós. La seva construcció és molt senzilla, amb dos tirants i un frunzit ampli a l'estómac.

Sílvia Ventosa

TÚNICA, 1975

Pedro Rodríguez (1895-1990)

Teixit de punt de niló
Etiqueta. "*pedro rodríguez* / MADRID / BARCELONA – S. SEBASTIÁN"
Barcelona
Donació Pilar Blasco, 2013
MTIB 4.020/13

CONJUNT DE NÚVIA, 1975

Pedro Rodríguez (1895-1990)

Vestit i capa; teixit de punt de niló; corona: plàstic; vel: tul
Etiqueta. "*pedro rodríguez* / MADRID / BARCELONA – S. SEBASTIÁN"
Barcelona
Donació Pilar Blasco, 2013
MTIB 4.021/13

PENJADOR *COLGADÍSSIMO*, 1978

Pepe Calvo (1947)

Metall pintat, tacs de goma, fusta de boix i ferro
22,2 × 16 × 0,9 cm; MADB 138.853 (1979)
21,7 × 16 × 2 cm; MADB 138.854 (1985)
22 × 16 × 2,2 cm; MADB 138.855 (1995)
22,6 × 16 × 2,2 cm; MADB 138.856 (2010)
Data peces: 1979, 1985, 1995 i 2010
Producció: Postal Design, Barcelona, 1980-1994; B&T i Blai Puig, Barcelona, 1995-2001; Men-Art Edicions de Disseny, Terrassa, a partir de 2010
Premi Design Plus, 1997, Fira de Frankfurt, Alemanya
Donació Pepe Calvo, 2012

El dissenyador industrial Pepe Calvo ha estat membre de la junta de l'ADI FAD i del comitè de selecció del BCD. Membre fundador de l'Associació de Dissenyadors Professionals (1983), els seus treballs han estat seleccionats per als Premis Delta. Ha estat professor de disseny a les escoles Elisava, IDEP i ESDI, i ha format part de l'equip de redacció de la revista *Hogares Modernos*. Té dissenyades més de 500 marques i logotips, així com un centenar de productes, etiquetes i objectes de disseny.

Un dels seus productes que més s'ha comercialitzat és aquest penjador *Colgadíssimo,* que ha tingut un gran recorregut en el mercat internacional. Es tracta d'un penjador polivalent de gran capacitat i disposició vertical. Té la particularitat que penja doblement, com una metàfora pròpia: permet penjar els objectes (un abric, un barret...) però també es penja ell mateix. De fet, es tracta d'un grup de set ganxos (se n'hi poden penjar més o menys) fets de ferro i acabats amb dues boles de fusta de boix (dos penjadors per ganxo). En origen es produí en metall pintat i amb els extrems acabats amb tacs de goma. Calvo el redissenyà els anys 1985, 1995 i 2010, quan li donà l'acabat metal·litzat i hi incorporà les boles de fusta que presenta en l'actualitat.

Aquest penjador té una novetat en el seu disseny: està pensat per tal de ser suspès del sostre, en contraposició als tradicionals penjadors de peu, gest que representa una aportació a la col·lecció del Museu on es relaciona (materials, colors, originalitat) amb altres objectes del moviment postmodern.

Rossend Casanova

MADB 138.856

MADB 138.853

MADB 138.854

MADB 138.855

CUBETA *PESCA* (VERSIÓ PER AL MEDITERRANI), 1984

Jaume Edo (1949) i Equip Trilla

Polietilè d'alta densitat
12 × 65 × 46 cm
Data peça: 1984
Producció: Grupo Industrias Plásticas Trilla S.A., Ripollet, Barcelona, 1984-2006; Grupo Industrias Plásticas Trilla S.A., Alcalá de Henares, Madrid, a partir de 2006
Premi Delta de Plata, 1984, ADI-FAD, Barcelona
Donació Jaume Edo - Equip Trilla, 2013
MADB 138.893

Poc després de la seva creació el 1980, el Fondo de Regulación y Organización del Mercado de los Productos de la Pesca y Cultivos Marinos (FROM) va iniciar una campanya contra la manca d'higiene de les caixes de fusta per al transport de peixos, impulsant la seva producció en plàstic i fent públiques les condicions que havien de complir les cubetes de totes les zones espanyoles de pesca.

El grup Trilla (fundat el 1945), pioner en la fabricació de productes plàstics per a la alimentació gràcies a la seva política de qualitat, tecnologia, investigació i desenvolupament avançat, va presentar al FROM el projecte del seu dissenyador Jaume Edo resolt en dues versions diferents (una per al Mediterrani i l'altra per a l'Atlàntic i el Cantàbric), tenint en compte les exigències dimensionals de l'ús, el transport, la conservació i la logística de cada zona de pesca. Un dels resultats és aquesta cubeta de peixos que ha estat pensada per millorar al màxim la seva utilitat, reduir l'espai que ocupa quan està buida (ja que els vaixells de pesca mediterranis són molt més petits) i apilar-la amb llibertat, facilitant així les tasques de descàrrega i adaptant-se a les parets corbes de les neveres de les bodegues. Edo també va tenir en compte els aspectes ergonòmics aprofitant al màxim el material plàstic i alleugerint al mínim el seu pes sense afectar el rendiment mecànic.

La cubeta va revolucionar el sector i les seves solucions per a les diverses fases del circuit (navegació, transport, punt de venda i emmagatzematge) són encara vàlides avui dia.

Isabel del Río

TRILLA

CADIRA *TRAMPOLÍN*, 1986

Javier Mariscal (1950) i Pepe Cortés (1946)

Metall, fusta i pell
78 × 56 × 56 cm
Data peça: 1986-1987
Producció: Akaba S.A., Lasarte, Guipúscoa, 1986-1987
Premi Delta de Plata, 1986, ADI-FAD, Barcelona
Donació Estudio Mariscal, 2012
MADB 138.887

Amb una important trajectòria iniciada l'any 1986 i reconeguda amb el Premio Nacional de Diseño l'any 2000, l'empresa guipuscoana Akaba va començar a editar les seves primeres col·leccions de mobiliari amb un evident esperit avantguardista i postmodern. La seva línia de productes va ser definida com a eclèctica, antidogmàtica i heterogènia pel seu propi fundador, el basc Txema García Amiano, que veia en el moble una forma de recerca creativa i una oportunitat d'arriscar al mercat apostant per joves dissenyadors.

Javier Mariscal personificava en aquells dies la inharmonia i l'arrauxament propis de l'avantguarda postmoderna, exemplificats en els seus Muebles Amorales, els seus Muebles muy Formales o el seu tamboret *Dúplex* (MADB 135.862), peça que el Museu conserva juntament amb altres seients produïts per Akaba: el sofà *M.O.R.SILLÓN* (MADB 136.144) i la cadira *Garriri* (MADB 136.566).

Trampolín està constituïda per una base negra de ferro, circular i bombada per amagar les cinc rodes que reparteixen el pes; un peu cilíndric; un seient rectangular de llistons de fusta encolats i blanquejats, amb un baix relleu amb forma anatòmica; i un respatller en forma de mitja lluna folrat en pell de color negre que es recolza en una platina d'acer cromat que travessa el seient en diagonal fins a incrustar-se a la base. Posseeix un fort component geomètric i de combinació de materials, fruit de la col·laboració tècnica amb Pepe Cortés, qui aconseguia fer realitat els excèntrics esbossos de Mariscal.

Isabel del Río

COTXET PER A NADÓ *AUDACE*, 1993

Equip tècnic de Jané S.A. (1932)
Alumini, teixit i plàstic
106 × 110 × 57 cm
Data peça: 1993
Producció: Jané S.A., Barcelona, 1993-2001
Premi Delta de Plata, 1993, ADI-FAD, Barcelona
Donació Joan Forrellad (JANÉ), 2013
MADB 138.890

L'empresa familiar Jané es creà l'any 1932 quan el fill d'un manyà barceloní, Manel Jané, va dissenyar una petita cadira de passeig totalment plegable per al seu propi fill, iniciant-se així una sèrie d'encàrrecs a nivell local fins a convertir-se en la dècada dels anys 80 en una marca nacionalment consolidada.

Avui dia el grup Jané és una de les més importants companyies internacionals dedicades a la fabricació d'articles de puericultura i maternitat. Això gràcies a que l'empresa destina gran part dels seus recursos a la recerca i el desenvolupament amb l'objectiu de crear productes cada vegada més segurs i confortables. Es pot observar una mostra d'aquesta constant recerca en l'evolució tecnològica dels models que han sortit al mercat al llarg d'aquests últims cinquanta anys. La major revolució de les seves patents és el sistema de plegat, gràcies a enginyoses solucions.

Aquesta revolució va culminar amb el model *Audace*, que es va convertir en una exclusiva mundial gràcies al seu mètode de plegat innovador, amb cabàs inclòs, que permet muntar i desmuntar el xassís amb una sola mà sense deixar de sostenir el nadó. *Audace* és cotxet i cadireta de passeig alhora, qualitats que gràcies al seu elaborat ús de la tecnologia i a la combinació entre funcionalitat, confortabilitat, practicitat i disseny, el van fer mereixedor del Delta de Plata de l'any 1993, premi amb el qual l'Agrupació del Disseny Industrial del FAD va saber reconèixer la important labor que el departament tècnic de Jané havia desenvolupat durant les últimes dècades.

Isabel del Río

audrade

BANCADA *TRIENAL*, 1993

Estudio Lievore Altherr Molina (1991): Alberto Lievore (1948), Jeannette Altherr (1965) i Manel Molina (1963)

Fusta, tauler de contraxapat i acer
73 × 61 × 270 cm
Data peça: 1993
Producció: Andreu World, València, a partir de 1993
Premi Delta de Plata, 1993, ADI-FAD, Barcelona
Donació Andreu World, 2012
MADB 138.895

L'arquitecte argentí establert a Barcelona Alberto Lievore s'ha convertit en un dels dissenyadors internacionals més madurs i consolidats gràcies a una carrera d'ampli espectre molt vinculada als inicis del disseny espanyol. Destacat en el sector del moble, Lievore ha apostat per la creació de productes perdurables per la seva qualitat tècnica i depuració formal, lluny de modes i avantguardes. En són exemples la seva reeixida cadira *Rothko* (MADB 135.898) i la seva tauleta *Manthis* (MADB 136.813), encara que la butaca *Manolete* (MADB 136.811) desprèn certa influència postmoderna.

Des que el 1991 Lievore s'associà amb la interiorista Jeannette Altherr i el dissenyador Manel Molina, el seu estudi ha donat forma als seus ideals tot creant objectes amb un gran valor simbòlic i una enorme lògica, fent-lo mereixedor del Premio Nacional de Diseño l'any 1999. La seva aportació al catàleg de la premiada editora Andreu World ha estat fonamental gràcies a peces tan emblemàtiques com la cadira *Radical* o la bancada *Trienal,* en les quals la fusta és tan portadora de sentit com la forma, establint relacions de familiaritat i proximitat amb l'usuari.

Trienal està constituïda per tres seients que tenen continuïtat fins als respatllers gràcies a la curvatura del contraxapat, per una biga transversal de fusta de faig massís que se sustenta sobre quatre potes i per dues tauletes que rematen cada extrem. Sense un estil propi, l'Estudio Lievore Altherr Molina s'adequa als requeriments dels seus clients amb un gust recognoscible i una sensibilitat comuna.

Isabel del Río

PLAFÓ *LA MÚSICA*, 1993

Montserrat Mainar i Benedicto (1928-2015)

Esmalt pintat sobre coure
35,6 × 47,5 cm
Donació Montserrat Mainar i Benedicto, 2013
MADB 138.899

Montserrat Mainar és una de les artistes més representatives de l'esmalt artístic a Catalunya durant la segona meitat del segle XX. Filla de Josep Mainar, ebenista i historiador del moble català, fou deixebla de Miquel Soldevila (1886-1956) a l'Escola Massana de Barcelona. Iniciada en la tècnica de l'esmalt aplicat, amb obres de tanta qualitat i envergadura com el frontal de l'altar major de la basílica de Montserrat (1958), va fer un gir que la portà a l'esmalt d'art, més enllà de conrear amb gran coneixement una tècnica artística aplicada.

Interessada per les textures, les seves obres, com aquest gran plafó de *La Música* d'esmalt pintat sobre coure, reflecteixen l'experimentació amb els materials, les gammes cromàtiques i la subtilesa del traç. Treballant en aquesta línia, Mainar exposà regularment en algunes galeries d'art que des dels darrers anys 50 reconegueren el valor plàstic d'aquesta singular manifestació artística.

Recentment traspassada, havia donat aquesta obra al Museu el 2013, on avui forma part de la col·lecció de peces representatives de la denominada Escola de Barcelona encapçalada per l'esmentat Soldevila.

Pilar Vélez

CONJUNT DE ROBA INTERIOR *2001*, 1994
CONJUNT DE ROBA INTERIOR *BLOW*, 1999 (PROTOTIP)
CONJUNT DE ROBA INTERIOR *CACHMIR*, 1989-1990 (PROTOTIP)
CONJUNT DE ROBA INTERIOR *JADE*, 2004 (PROTOTIP)
CONJUNT DE ROBA INTERIOR *MERCURY*, 1996 (PROTOTIP)
CONJUNT DE ROBA INTERIOR *OLAS*, 1989 (PROTOTIP)
COS *VOILE*, 1987 (PROTOTIP)
FAIXA PANTY *MATERNAL*, CIRCA 1969 (PROTOTIP)
SOSTENIDORS *ABBLY L*, 1968 (PROTOTIP)
SOSTENIDORS *COSMOS*, 2000 (PROTOTIP)
SOSTENIDORS *SATURNO*, CIRCA 1969
SOSTENIDORS *VAGARY*, 1983 (PROTOTIP)
SOSTENIDORS, 1988–1989 (PROTOTIP)

Andrés Sardà (1929)

Materials diversos: cèrcols, gafets i tanques metàl·lics, cinta de tul, cotó, elastà, gènere de punt de niló i lycra, goma elàstica, làmina de plàstic PVC, llana, lycra, mussolina, mussolina de seda i lycra, pedres semiprecioses, punta de Calais de poliamida, punta elàstica brodada de niló i lycra, puntes chantilly estampades, ras de seda elàstic amb lycra, tanques de plàstic, teixit de punt, de fil metàl·lic i de niló i lycra (punt Ketten), tul brodat de niló amb puntes Leavers i de niló i lycra, punt de niló, vetes de cotó, niló i lycra.
Marques: Andrés Sardà; Risk
Producció: Eurocorset S.A., Barcelona
Donació ANDRES SARDA, 2012
MTIB 3.765/12 a MTIB 3.777/12

L'any 1962 l'enginyer tèxtil Andrés Sardà transforma l'empresa familiar de mantellines Andrés Sardà Hermanos en Eurocorset, S.A. Inventa el concepte de "moda íntima", roba interior amb un alt component de moda, que comporta renovació i canvis constants. És el primer fabricant de roba interior del país que innova en els sistemes constructius, materials i tècniques de costura, i en la creació de noves peces. Andrés Sardà defensa la complexitat de la confecció de la roba interior, i alhora la comoditat i l'estètica.

Tots els conjunts de la donació són prototips de futures col·leccions, i aporten elements innovadors primordials per a la història de la roba interior del país. L'any 1969 presenta els sostenidors *Saturno* de color *ambré* invisible a la pell, en concordança amb la revolució dels joves i els moviments feministes que prediquen l'abolició dels sostenidors. El *Mercury* està fet amb cota metàl·lica, que sembla contrària a la suavitat dels materials propers a la pell. L'any 2001 incorpora el plàstic com a material constructiu transparent

MTIB 3.772/12

MTIB 3.767/12

MTIB 3.768/12

MTIB 3.770/12

(per amagar fibra i teixit) i rígid, el qual es flexibilitza en contacte directe amb la pell. El *Cosmos* és de mussolina de seda i lycra de color verd àcid, i es subjecta amb gomes elàstiques. Per al conjunt *Cachmir* crea una punta elàstica de llana caixmir, material inusual ja utilitzat en la col·lecció *Blow*, amb les primeres puntes elàstiques sobre un tul transparent que desapareix a la vista. També dissenya puntes estampades al conjunt *Jade* o brodades a *Olas*. El cos *Voile* fa la funció de roba interior i exterior. El sostenidor MTIB 3.777/12 és un prototip de la línia *Wonderbra* que combina la complexitat constructiva i la lleugeresa dels tirants ondulants de plàstic transparent.

Núria Sardà, filla del creador i també dissenyadora de la firma des de l'any 1995, ha triat amb el Museu tretze conjunts (vint-i-quatre peces) per tal de representar els 50 anys de la vida de l'empresa i la història de les seves innovacions.

Sílvia Ventosa

CARTELL *THE SPIRIT OF COLOR*, 1997

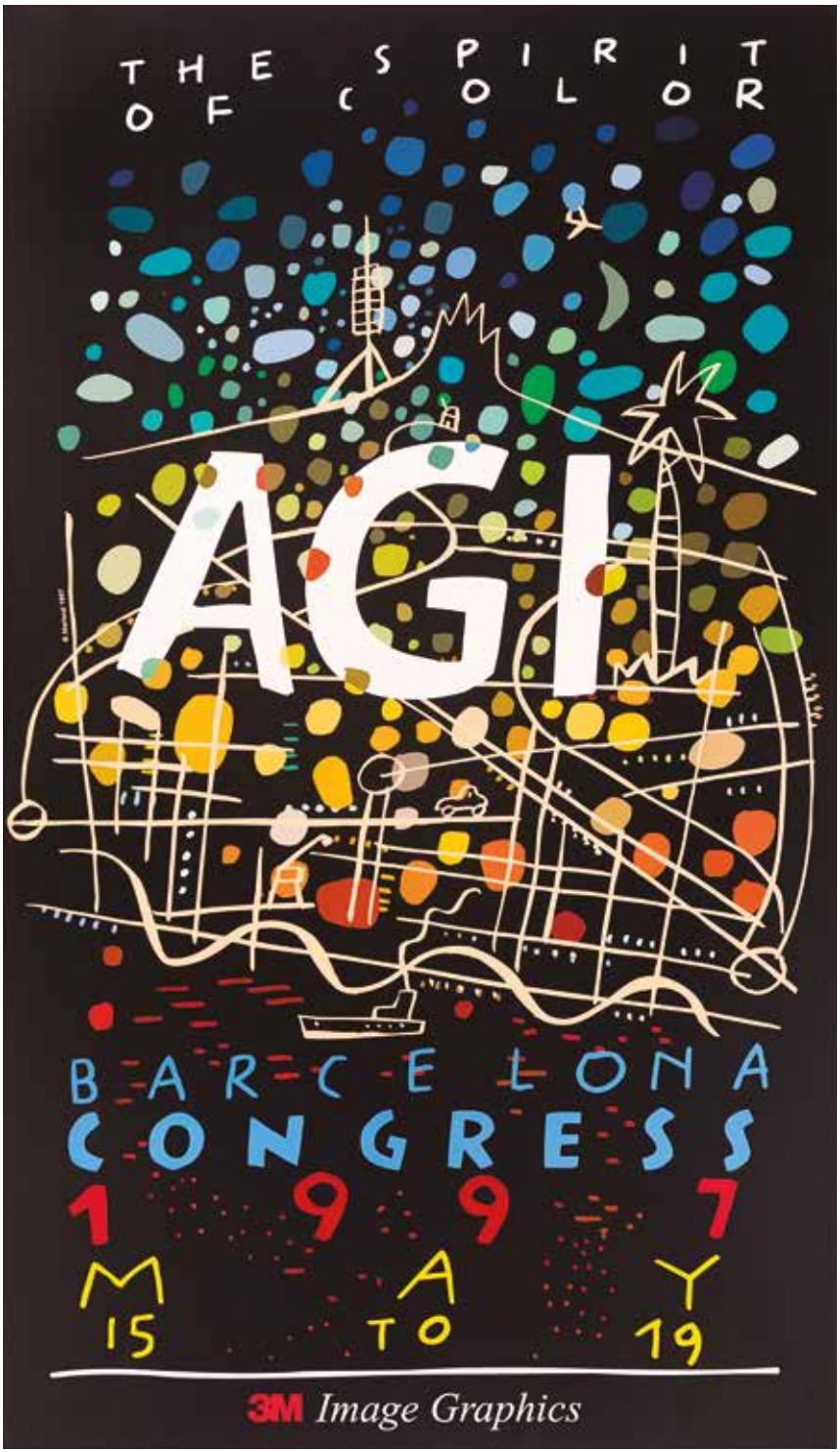
Javier Mariscal (1950)
Paper i tintes d'impressió
88 × 50,5 cm
Donació PLA-NARBONA, 2013
GAGB 1.099/13

L'AGI (Alliance Graphique Internationale) és una associació que aplega els principals dissenyadors i artistes gràfics del món, autors de la identitat corporativa de les principals empreses i institucions a nivell mundial, així com creadors d'innombrables dissenys per a publicacions, il·lustracions o cartells. Durant els congressos, que cada any se celebren en un país diferent, els membres de l'AGI intercanvien idees i experiències i presenten la seva feina, alhora que generen negoci i relacions socials.

L'any 1997 el congrés va tenir lloc a Barcelona, entre el 15 i el 19 de maig, i Javier Mariscal, el prolífic dissenyador del Cobi, s'ocupà del cartell, que duia per títol *The Spirit of Color* i que presentava, sobre el teixit urbà, una munió de punts de creativitat que cobrien el Pla de Barcelona i s'enlairaven cap al cel.

Mariscal i Peret (Pere Torrent), els dos professionals espanyols que aleshores s'havien incorporat a l'entitat (anteriorment, Josep Pla-Narbona era l'únic representant estatal), s'ocuparen de l'organització i van programar diverses activitats en la que va ser, per uns dies, capital mundial del disseny. Una activitat consistí en una visita a l'Estudio Mariscal de Palo Alto, on es clausurà el congrés amb una conferència amb projecció: *Història dels Colors*, un repàs al seu treball com a dibuixant de còmics *underground*, il·lustrador, dissenyador de mobles i estampats i pintor.

Rossend Casanova

THE SPIRIT OF COLOR
AGI
BARCELONA
CONGRESS
1997
MAY
15 TO 19
3M Image Graphics

PLAFÓ *FOCS D'ARTIFICI (NIT DE SANT JOAN II)*, 1997

Núria López-Ribalta (1957)
Esmalt pintat sobre acer
30 × 30 cm
Donació Núria López-Ribalta, 2013
MADB 138.897

Núria López-Ribalta és una artista que ja estava representada a la col·lecció d'esmalts del Museu. L'any 1983, l'esmaltador Andreu Vilasís organitzà una exposició al Museu de les Arts Decoratives –ubicat al Palau de la Virreina- que s'intitulà Escola de Barcelona, en la qual s'hi van poder veure peces tant de Miquel Soldevila (1886-1956) com dels més joves deixebles de Vilasís a l'Escola de Llotja, entre els quals s'hi comptava López-Ribalta. Algunes d'aquelles obres posteriorment passaren a formar part del fons del Museu, com va ser el cas d'una de l'esmentada autora de l'any 1980.

Focs d'artifici (Nit de Sant Joan II), però, és una obra de 17 anys després, d'una línia ben allunyada d'aquells inicis. Experimentadora constant, tant conceptualment com tècnicament, en aquesta peça usa l'esmalt industrial sobre acer i hi aplica pallons de plata i fils de vidre, en una línia d'expressió pictòrica abstracta, allunyant-se dels materials clàssics de l'Escola de Barcelona, però sense perdre la identitat de l'esmalt al foc.

Paral·lelament a la seva obra creativa, que exposa regularment, l'autora, des de l'any 1978, és professora d'esmalt a l'Escola de Llotja, de la qual actualment n'és directora de la seu d'Arts Plàstiques - Llotja Sant Andreu.

Pilar Vélez

PLAFÓ *ALEGRIA I FELICITAT*, 2002

Perote Armengol i Pellicer (1954)

Esmalt pintat sobre coure
46,5 × 41 × 3 cm
Donació Perote Armengol i Pellicer, 2013
MADB 138.896

Perote Armengol és l'autor d'aquest esmalt pintat sobre coure titulat *Alegria i felicitat.*

És membre de les darreres generacions d'esmaltadors catalans aplegats sota la denominació d'Escola de Barcelona o, per ser més precisos, de la Nova Escola de Barcelona, tal com se'ls ha denominat algunes vegades. La seva obra s'emmarca dins la tradició més purista dels esmalts de l'esmentada Escola.

Deixeble d'Andreu Vilasís a l'Escola de Llotja, és un representant de la tècnica de la grisalla d'òpal, aportada i difosa pel seu mestre, que Armengol conrea sovint. En aquesta peça juga amb forts contrastos cromàtics, i cal remarcar-ne l'estilització de la línia i l'ús de les transparències i gradacions tonals dels esmalts.

Pilar Vélez

LLIBRE-ESCULTURA *MAÏS, L'OBRA ABSENT*, 2003

Maïs (1959)

Paper, tinta, ferro i cotó
36 × 32,5 × 31 cm
Escultura i gravats: Maïs
Poemes: Jordi Carrió
Fotografies: Faustí Llucià
Proemi: *Notes sobre l'obra absent*, Jordi Coca
Coda: *L'art empresonat*, Xavier Barral i Altet
Inclou Disc òptic (CD-ROM)
Marc Cuixart i Gaspar Coll editors, Barcelona, 2003
Exemplar número XV/XV
Donació Marta Montmany, 2012
GAGB 123/12

Aquest llibre és un objecte particular: un volum escultòric que conté el treball de l'artista Marisa Jorba, coneguda com a Maïs, en el qual hi ha reproduïdes diverses de les seves obres (escultures i gravats). És, dit planament, una escultura que conté més escultures, fotografiades per Faustí Llucià acompanyades per poemes de Jordi Carrió i dos textos, un proemi de Jordi Coca i un coda de Xavier Barral i Altet.

Precisament Coca indica al pròleg, referint-se a l'absència que li dóna el títol: «La majoria de llibres dedicats a un artista plàstic són llibres sobre un absent. Les reproduccions de l'obra, fotogràfiques o de qualsevol altra mena, no són més que referències a una cosa que no hi és i, per tant, no les podem confondre amb l'obra mateixa.» Certament, perquè l'obra de Maïs, de llarga trajectòria, pren el ferro com a material d'expressió, que forja ella mateixa, treballant les oxidacions, les pàtines, els talls...

D'aquest llibre d'artista se'n van fer quinze exemplars numerats. Les il·lustracions són aiguaforts en color i reproduccions fotomecàniques de fotografies originals.

L'escultora Maïs viu i treballa a Barcelona, París i Nova York. La seva obra té un alt contingut social, especialment vinculat amb la problemàtica de la dona, el seu patiment, sexualitat i maternitat, i conté relats íntims plens de sensacions i significats. Sitges li consagrà, l'any 2006, la retrospectiva *Maïs 1986-2006*, dedicada als seus primers vint anys de treball en el món escultòric. La seva obra també s'ha exposat a Madrid, París, Zuric, Tòquio, San Francisco i Nova York, entre d'altres.

Laia Callejà

Mais

BOL, 2004

Montserrat Vega (1948)

Gres xamotat, esgrafiat, cuit en un forn de raku
9,3 cm alçada, 13,5 cm ø màx.
Fundació Llorens Artigas, Gallifa (Barcelona), signat amb el segell MV a la base
Donació Montserrat Vega, 2012
MCB 155.016

A finals del segle XVI el terrissaire Chojiro de Kyoto inventà la tècnica del raku, considerada "original" dins la història de l'art, és a dir, que fins aleshores no existia cap precedent estètic ni tècnic igual. El raku naixia amb la difusió de la cerimònia del te entre els diversos estrats socials del Japó. Els bols eren els objectes més importants i cars del ritual, i els realitzats mitjançant el raku estaven associats a un tipus de vida austera i contemplativa, vinculada a la natura.

El disseny de Chojiro és molt especial i es caracteritza pel seu color monocrom -negre o vermell-, el gruix del material, la forma asimètrica, la vora arrodonida, el vidrat que, invariablement, presenta petits orificis i l'espiral interior que permet assaborir les últimes gotes de te. Cada bol, petit i realitzat a mà, es coïa individualment en mufles i després se submergia en aigua o en sorra. D'aleshores ençà, més de vint generacions de ceramistes de la família Raku -descendents de Chojiro- han creat bols únics, similars però diferents, que materialitzen les idees estètiques del mestre ceramista.

A partir dels anys 1950, el raku es va difondre entre els ceramistes occidentals i avui dia encara molts s'hi dediquen. Montserrat Vega és una d'aquestes artistes que, interessada en l'estètica del raku, realitza bols a partir de formes geometritzants potenciades per les textures que crea sobre la superfície de l'argila. Aquesta petita obra la realitzà l'any 2004 a la Fundació Llorens Artigas durant el curs impartit pel terrissaire japonès Yoh Tanimoto.

María Antonia Casanovas

CARTELL *XIV PREMIOS NACIONALES DE DISEÑO*, 2004

Juan Gatti (1950)

Paper i tintes d'impressió, òfset
67 × 48 cm
Donació PLA-NARBONA, 2013
GAGB 1.100/13

Format en Belles Arts a l'Argentina, quan acabà els estudis va començar a treballar com a il·lustrador per a agències de publicitat, revistes així com productores i segells discogràfics, especialitzant-se en el disseny de cobertes musicals. Després d'un breu període a Nova York i amb la intenció d'anar a París, de pas per Madrid va ser contractat per CBS-España com a director d'art. Aleshores dissenyà moltes de les cobertes de discos de la "movida madrileña".

El 1986 dissenyà el cartell de la pel·lícula *Matador* de Pedro Almodóvar, director de cinema que a partir d'aleshores ha estat fidel a Gatti, encarregant-li la gràfica de totes les seves pel·lícules excepte el cartell de *Todo sobre mi madre* (Oscar Mariné, 1999).

Gatti ha tingut també una relació molt estreta amb la moda, col·laborant des dels anys 1980 amb Loewe, Jesús del Pozo, Elena Benarroch o Sybilla. Com a fotògraf de moda, ha signat campanyes per reconeguts dissenyadors tant nacionals com internacionals, i ha estat un dels fotògrafs de referència de *Vogue*.

Aquest cartell de Gatti forma part de la col·lecció dels Premios Nacionales de Diseño, quan el Ministeri i BCD encarregaven un cartell commemoratiu de l'edició en curs al dissenyador que havia guanyat el guardó. El cartell es regalava a tots els assistents a l'acte de lliurament del Premi. En aquest cas correspon a la XIV edició (2004) que va guanyar ex-aequo amb Josep Pla-Narbona.

Esperança Codina

PREMIOS NACIONALES DE DISEÑO 2004 XIV
MINISTERIO DE INDUSTRIA, TURISMO Y COMERCIO

VESTIT, 2004

Ángel Vilda (1976)

Teixit de punt de cotó, teixit llavorat i llis de cotó, fils metàl·lics, bambula de polièster i botons de nacre
Etiqueta: vilda
Barcelona
Donació Ángel Vilda, 2013
MTIB 3.958/13

Ángel Vilda crea la seva pròpia línia de moda l'any 1999, després de cursar els seus estudis a la Facultat de Belles Arts de Barcelona, al Centro Superior de Diseño de Moda de Madrid i al London College of Fashion. Ha desfilat a la Pasarel·la Gaudí de Barcelona, a l'Espacio Cibeles de Madrid i al Workshop i Rendez-Vous de París. El 2010 s'uní amb César Olivar i Verónica Raposo per crear la nova marca Brain&Beast i presenta el seu treball a les desfilades de 080 Barcelona Fashion des de la col·lecció de Tardor-Hivern 2011-2012. Ha obtingut diversos premis de vestuari teatral, activitat que combina amb la docència.

Aquesta peça es va mostrar en una activitat del Museu anomenada D # 01, en el primer 080 Barcelona, en la qual participaven un conjunt de dissenyadors independents de Barcelona, que també van donar una peça al Museu.

El vestit d'estiu, d'una sola peça, combina teixits diferents però amb una característica en comú, la seva lleugeresa. Són el punt de cotó de samarreta a la part superior, un teixit lleuger de ratlles verticals amb un plec al pit i botons, i una peça negra que imita les antigues faltriqueres o butxaques independents dels vestits. Destaca el contrast blanc i negre en la seva col·lecció de Primavera-Estiu 2004 i l'asimetria aparent d'aquest vestit de cintura baixa, còmode i de línies rectes.

Sílvia Ventosa

SISTEMA DE SENYALITZACIÓ *PICTOS*, 2005

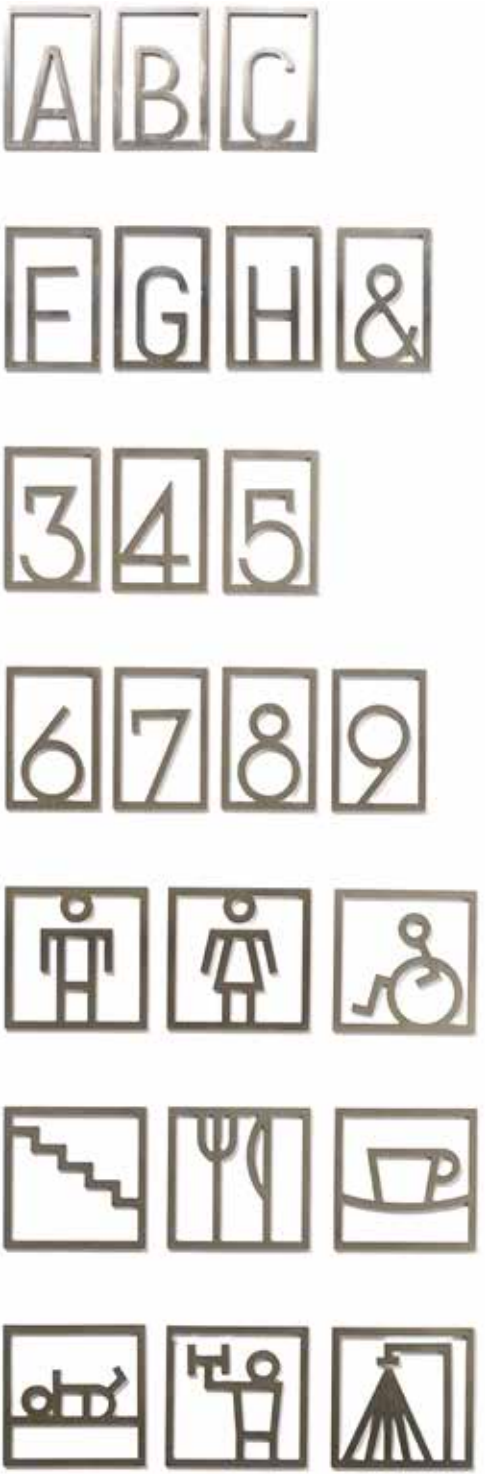
Lavernia & Cienfuegos Design (1995): Alberto Cienfuegos (1972) i Nacho Lavernia (1950)
Acer inoxidable
8,4 × 8,4 × 0,3 cm (pictogrames) i 8,4 × 5,6 × 0,3 cm (lletres i xifres)
Data peces: 2005
Producció: Sanico Porcelanas S.L., València, a partir de 2005
Premi AEPD, 2005, Asociación Española de Profesionales del Diseño, Madrid; Premi Bãneo, 2006, Saló Internacional Cevisama, València; Premi Delta de Plata, 2007, ADI-FAD, Barcelona
Accessió, 2013
MADB 138.894-00

El col·lectiu de disseny multidisciplinari La Nave es va convertir al llarg dels anys 80 en una plataforma creadora de projectes d'arquitectura, interiorisme, grafisme i disseny industrial gràcies a la tasca d'onze professionals que van impulsar el disseny valencià més enllà de les seves fronteres. Haver format part d'aquest grup ha conferit al valencià Nacho Lavernia (Premio Nacional de Diseño, 2013), la capacitat d'entendre tot projecte com un procés de creació integral on l'estil personal esdevé un mitjà de diferenciació en el mercat.

Exemple d'això és el treball realitzat per Lavernia & Cienfuegos per a la firma d'accessoris de bany Sanico, que des de la seva creació s'ha arriscat pel disseny i la innovació. Així, des de l'any 1995 Lavernia & Cienfuegos li ha ofert un servei global de disseny, responsabilitzant-se de tots els aspectes del projecte empresarial, des de la seva imatge corporativa i els productes fins als catàlegs, els estands i la pàgina web.

Les línies sòbries, depurades i marcadament geomètriques han estat una constant en els seus accessoris, fins i tot en aquest sistema de senyalització basat en unes peces d'acer inoxidable retallades amb làser. *Pictos* constitueix una sèrie de pictogrames amb xifres i alfabet complet enquadrats en un sistema modular que evidencia la seva intenció de claredat i ràpida comprensió a través d'icones universalment reconegudes. La seva eficàcia ve garantida per l'homogeneïtat formal de tota la sèrie i la possibilitat de complementar significats.

Isabel del Río

ABC
FGH&
345
6789

ULLERES DE SOL, 2006

Kathinka Bryn Bene (1972)

Niló mitjançant la tecnologia SLS (Sintetització Selectiva per Làser)
4,6 × 16,2 × 17,4 cm
Data peces: 2006
Producció: The Oslo School of Architecture and Design (AHO), Oslo, Noruega, a partir de 2006
Donació Kathinka Bryn Bene, 2012
MADB 138.821, MADB 138.822, MADB 138.823 i MADB 138.824

Entre el 16 de juny de 2010 i el 22 de maig de 2011 va tenir lloc a la seu del carrer Montcada l'exposició *Full Print3d. Imprimint objectes,* que mostrà els innovadors sistemes de fabricació additiva i presentà una sèrie de projectes que analitzaven les implicacions conceptuals que se'n deriven per al disseny. S'edità el catàleg oportú, *Fabvolution. Avenços en la fabricació digital* (Disseny Hub Barcelona, 2012) i s'hi referiren aquestes *Ulleres de sol,* executades en colors diversos i fabricades amb niló, utilitzant per al seu disseny el programa informàtic CATIA (Computer Aided Three-dimensional Interactive Application), un escàner 3D i impressió amb tecnologia SLS (Selective Laser Sintering). Kathinka Bryn Bene les fabricà a The Oslo School of Architecture and Design (AHO) com a projecte de doctorat, on treballa com a professora de disseny industrial.

En la fabricació additiva –coneguda com a «impressió 3D»–, l'objecte desitjat es crea per superposició i solidificació de capes finíssimes d'un material determinat. Mentre que altres tipus de fabricació digital sorgeixen de l'automatització de tècniques manuals ja conegudes abans de l'ordinador (tall, fresat, plegat, etc.), els processos additius permeten materialitzar l'objecte partícula per partícula segons les dades enviades des de l'ordinador.

Aquestes *Ulleres de sol* són un bon exemple de la fabricació additiva. Pensades per a la producció en massa, es poden personalitzar segons les necessitats de l'usuari final, adaptant-se a la seva fisonomia i aspecte.

Rossend Casanova

MADB 138.821

MADB 138.824 i MADB 138.821

CADIRA *OSTEON*, 2006

Assa Ashuach Studio: Assa Ashuach (1969)

Poliamida-niló mitjançant la tecnologia SLS (Sintetització Selectiva per Làser)
76,5 x 68 x 56 cm
Data peça: 2006
Producció: Assa Ashuach Studio, Londres, Regne Unit, a partir del 2006
Donació Assa Ashuach, 2012
MADB 138.844

La fabricació additiva ens apropa a la manera de construir de la natura, la qual disposa la matèria únicament allà on la necessita. Com indica Marta Malé-Alemany al catàleg *Fabvolution. Avenços en la fabricació digital* (Disseny Hub Barcelona, 2012), «les estructures naturals segueixen una lògica d'optimització pel que fa a l'ús del material, i aquest es concentra majoritàriament on es localitzen els esforços als quals està sotmesa la mateixa estructura.» En aquest sentit, les peces fabricades en 3D i definides com a "orgàniques" no fan referència a la forma, sinó a la disposició del material en l'espai.

És el cas d'aquesta cadira, la primera que ha estat dissenyada utilitzant els instruments 3D i la intel·ligència artificial. Seguint la idea de "construir com la natura" i la lògica de l'ésser humà, la peça té una disposició intel·ligent (interior) i una pell que l'acaba (exterior). I com en el cas dels ossos, que tenen una estructura biològica i uns mecanismes de teixit que els converteixen en resistents i lleugers alhora, el software identificà on la cadira precisava el recolzament necessari per a la seva estabilitat i li creà una sòlida estructura interna. Inspirada, doncs, en la forma dels ossos, *Osteon* en pren el nom.

La seva forma és exageradament orgànica, contínua i curvilínia, malgrat que un tall frontal deixa veure el seu complex esquelet. Per tant, no és una peça sòlida, sinó que el seu interior és buit, farcit d'una microestructura que li proporciona rigidesa. Una complexitat impossible de crear amb altres processos constructius.

Rossend Casanova

VESTIT, 2008

Teresa Helbig (1963)
Tul i cintes de vellut, brodat de canonets de vidre
Pantalons curts: vellut de seda
Barcelona
Donació Teresa Helbig, 2013
MTIB 4.171/13

Teresa Helbig aprèn costura amb la mare modista. Després de fer aparadors, dissenya la seva primera col·lecció i n'obté un gran èxit. Obre el taller a l'Eixample de Barcelona, on fa creacions a mida, que ella defineix com *Prêt-à-couture*, petites sèries *Ready-to-wear* i vestits de núvia. El 2009 rep el Premio Marie Claire al millor dissenyador novell i el Barcelona és moda al millor negoci de moda. Ha estat guardonada amb el Premio L'Oréal a la millor col·lecció de la passarel·la de Madrid (MBFWM) el 2010 i el 2012. La revista *Glamour* l'ha distingit com la millor dissenyadora espanyola de 2011.

Les seves creacions es caracteritzen per un aire delicat, femení i elegant, amb una certa decadència. Combina artesanat, luxe i contemporaneïtat amb un estil sofisticat propi. Utilitza teixits de gran qualitat, crepès, gases i tuls de seda, o caixmirs de llana.

Aquest vestit el creà per a l'Hivern 2008 i el reinventà a *Broeguing* de Tardor-Hivern 2011/2012. Recorda els vestits Art Déco dels anys 1920, per la seva cintura baixa, la combinació de tul i franges de vellut, i els brodats de pedreria. Està construït amb una base de tul, amb cintes de vellut de seda de dues amplades. En el cos s'hi apliquen verticalment cintes estretes, mentre que a la faldilla hi ha cintes més amples disposades horitzontalment. Es completa amb dues flors a les espatlles i una a la cintura, brodades amb petits canonets de vidre sobre vellut. El conjunt juga amb el contrast entre la transparència i l'opacitat. Petits detalls com la vora inferior aparentment inacabada i uns pantalons interiors de vellut de seda li proporcionen un toc de modernitat.

Sílvia Ventosa

CADIRA *BLABLA*, 2008

Cristian Montesinos (1979)

Acer, boga i pintura
75 × 55 × 50 cm
Prototip
Producció: Cristian Montesinos, Barcelona
Selecció Premis Injuve per a la Creació Jove, categoria Disseny, Instituto de la Juventud, Ministerio de Sanidad, Servicios Sociales e Igualdad, Madrid, 2009
Donació Cristian Montesinos, 2013
MADB 138.866

La cadira *Blabla* va ser el treball de fi de curs de Cristian Montesinos en els estudis de Disseny de Producte a l'Escola Superior de Disseny i Art Llotja de Barcelona. L'any següent va ser seleccionada als Premis Injuve per a la Creació Jove en la categoria Disseny (2009), que promou l'Instituto de la Juventud (Madrid). Aleshores Montesinos formava part, amb el també dissenyador Rafel Oliva (Palma, 1982), de l'estudi Marina68, nom que prenien de la seva adreça a Barcelona.

La cadira formà part de la col·lecció Parkids, juntament amb el banc *100pies* (MADB 138.867) i els tamborets *Tupa Stool* i *Rockit*, que Marina68 va idear cercant una nova estètica i donant versatilitat al seu ús. Uns objectes propers i familiars que revisen el passat per aportar una nova mirada al present.

La cadira *Blabla* proposa un agradable i relaxat repòs de clares reminiscències mediterrànies. Planteja una original combinació entre natura i calidesa amb l'ús de fibres naturals, que es contraposa a la rigidesa i la fredor de l'estructura metàl·lica. Aquesta està fabricada amb tub d'acer de 12 mm, desenvolupat íntegrament amb tecnologia de doblegat per control digital. El tub marca la línia i el gest de la cadira, acabada amb pintura de color blau cel intens, molt mediterrani. La part entapissada s'uneix a l'estructura principal mitjançant cargols i femelles de papallona, de manera que es pot desmuntar còmodament alhora que facilita el seu recobriment, fet a mà amb boga natural. La firma Industrial PIAM de Sabadell col·laborà en la fabricació de l'estructura.

Rossend Casanova

BANC *100PIES*, 2009

Rafel Oliva (1982) i Cristian Montesinos (1979)

Acer, suro, teixit, escuma i pintura
83 × 204 × 65 cm
Prototip
Producció: Marina68, Barcelona
Selecció Premis Injuve per a la Creació Jove, categoria Disseny, Instituto de la Juventud, Ministerio de Sanidad, Servicios Sociales e Igualdad, Madrid, 2009
Donació Rafel Oliva i Cristian Montesinos, 2013
MADB 138.867

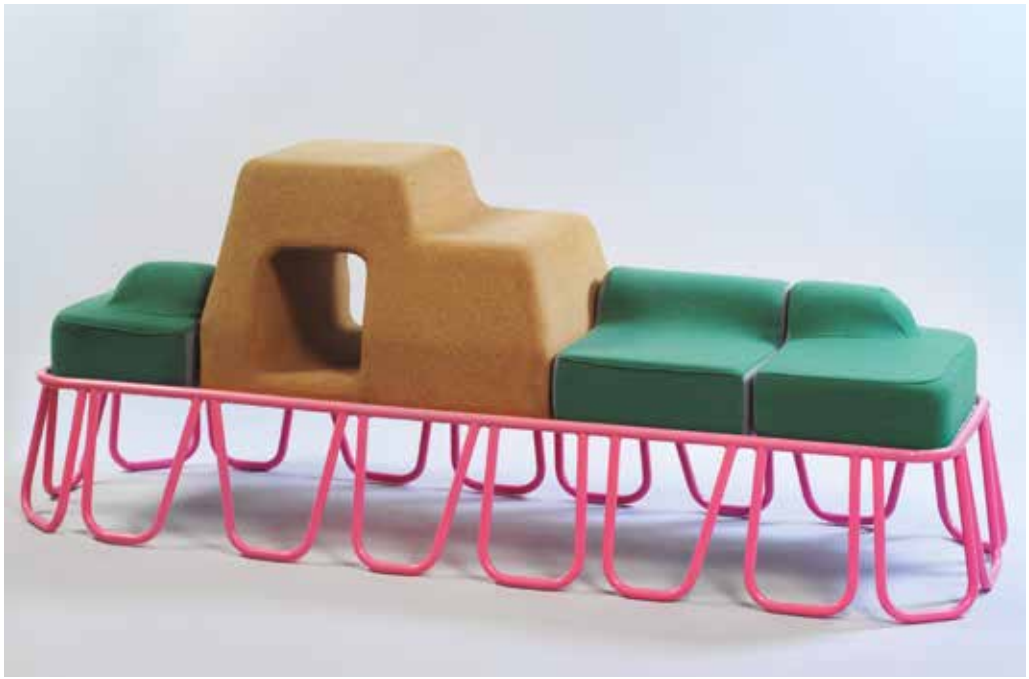
Aquest banc és un disseny del tàndem format per Rafel Oliva i Cristian Montesinos, membres de l'estudi Marina68, nom que prenia de la seva adreça, situat al barceloní carrer de la Marina, número 68.

El moble forma part de la col·lecció Parkids junt amb la cadira *Blabla* (MADB 138.866) i els tamborets *Tupa Stool* i *Rockit*. Uns seients suggestius i atrevits que presenten novetats tant per la seva estètica com per la versatilitat en el seu ús. Unes peces que busquen personalitzar un món infantil en objectes per adults, propers i familiars, revisant el passat per tal d'aportar una divertida i curiosa mirada al present.

El *100pies* es presenta adaptable a les diverses necessitats de l'usuari: els coixins de formes irregulars ofereixen diverses posicions i es complementen amb el cos de suro, una peculiar peça comodí. El moble explota l'asimetria i el caràcter únic tot utilitzant de manera original uns materials de formes suaus i textures oposades amb uns colors protagonistes: rosa, verd i marró. Està dissenyat per tal de dotar de personalitat grans espais i es pot fer servir pels dos costats. En aquest sentit, és un banc tipus "contract", és a dir, pensat per a llocs on l'espera de l'usuari s'ha de fer en un entorn còmode i, en aquest cas, informal.

El *100pies* combina una estructura de tub d'acer de 22 mm de diàmetre doblada amb tecnologia de control digital, un bloc de suro natural treballat manualment i un joc de cinc coixins. Industrial PIAM de Sabadell col·laborà en la fabricació de l'estructura i GABRIEL en l'entapissat.

Rossend Casanova

ESPREMEDORES DE LLIMONES, 2009

Assa Ashuach Studio: Assa Ashuach (1969)

Poliamida-niló mitjançant la tecnologia SLS (Sintetització Selectiva per Làser)
10,5 × 9,5 × 8 cm
Data peces: 2009
Producció: Digital Forming Ltd, Regne Unit, a partir de 2009
Donació Assa Ashuach, 2012
MADB 138.837 a MADB 138.843

La fabricació additiva permet crear objectes de tot tipus a partir de la superposició i solidificació de capes finíssimes i successives d'un material determinat. Una de les empreses que treballa les possibilitats d'aquesta tecnologia revolucionària és Digital Forming Ltd, que utilitza el software UCODO (sigles del programari User Co-Designed Object). Aquest software descriu un concepte de producte posat a disposició del client pel dissenyador i que l'usuari pot comprar en la versió original o bé pot obrir la seva font de dades per modificar-la. Aquests objectes co-dissenyats o alterats per l'usuari sempre ho són d'acord amb les especificacions del dissenyador. Els canvis es poden fer per Internet mitjançant un programari 3D, de manera que l'usuari pot doblegar, girar, estendre i canviar l'objecte virtual segons la llibertat que li permet el dissenyador.

Aquestes set *Lemon Squeezers* o *Espremedores de llimones* en són el millor exemple: es tracta d'una col·lecció d'objectes d'ús quotidià nascuda d'un model virtual disponible per a l'usuari a Internet amb una infinitat de possibilitats creatives per modificar-ne el disseny.

L'autor de les peces, Assa Ashuach, és un dissenyador israelià establert a Londres on ha presentat els seus dissenys al Design Museum (2006), al Science Museum (2009) i al Museu Victoria & Albert (2011). Les seves *Espremedores de llimones* són les primeres d'una col·lecció de servei de taula que pretén democratitzar la personalització dels productes quotidians, alhora que el seu disseny il·lustra les possibilitats infinites dels productes 3D.

Rossend Casanova

IMPLANTS, 2010

Siavash Haroun Mahdavi (1980)

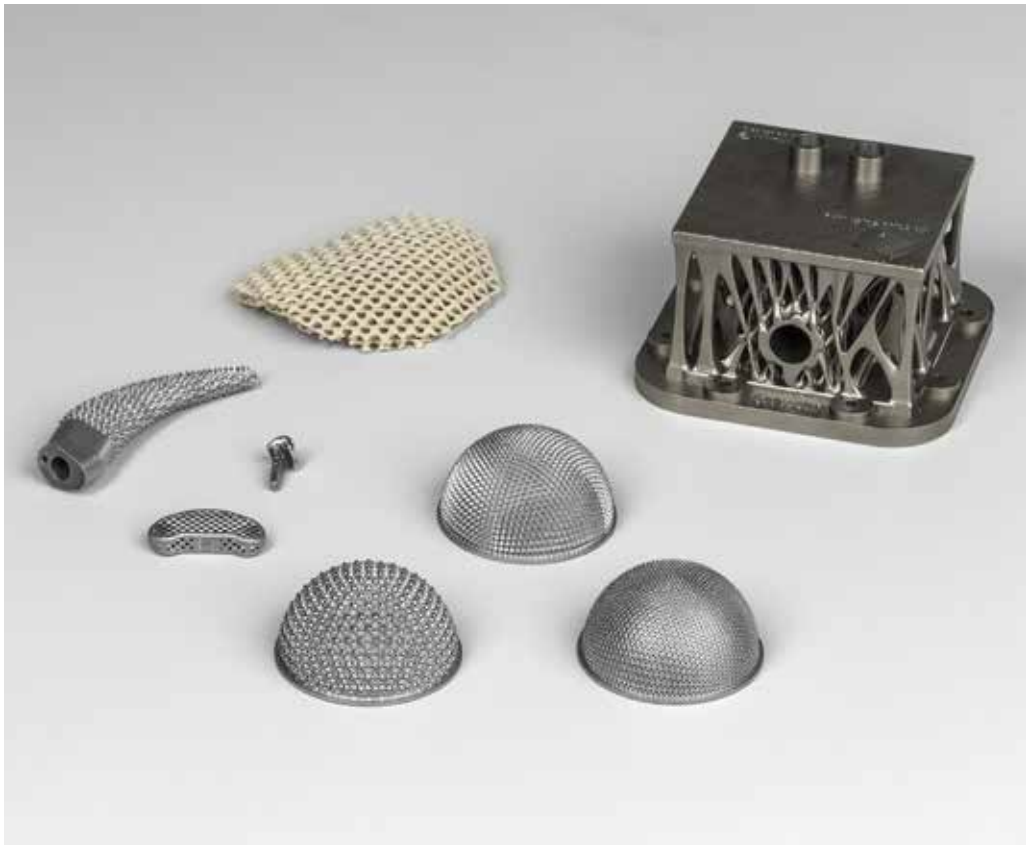
Crom de cobalt o titani mitjançant la tecnologia DMLS (Síntesi per Làser de Pólvores de Metall)
MADB 138.826 (implant de dit), 2 × 1,1 × 0,9 cm
MADB 138.827 (implant de crani), 9 × 7 × 1,5 cm
MADB 138.830 (raspador d'os), 3 × 3 × 1 cm
MADB 138.831, MADB 138.832 i MADB 138.833 (implants de maluc), 3 × 5,5 cm ø
Data peces: 2010
Producció: EOS GmbH, Alemanya, a partir del 2010
MADB 138.828 (implant d'espina dorsal), 3,5 × 1,7 × 0,7 cm
MADB 138.829 (entramat per circulació de líquid), 10,4 × 10,4 × 7 cm
Data peces: 2010
Producció: 3TRPD, Regne Unit, a partir de 2010
Donació Within Technologies, 2012

Aquest conjunt d'implants dissenyats per Siavash Mahdavi, enginyer establert a Londres que dirigeix l'empresa londinenca Within Technologies Ltd., són uns objectes de mida reduïda dissenyats com estructures buides i amb diversos nivells de porositat. Estan impresos en crom de cobalt o titani a través del procés de Síntesi per Làser de Pólvores de Metall (DMLS: Direct Metal Laser Sintering). El resultat configura unes microestructures que, una vegada implantades, permeten el creixement de l'os al seu voltant de manera natural, tot proporcionant una bona fixació en el cos del pacient. D'interior rugós, les peces presenten un exterior perfectament llis i arrodonit, de manera que no afecti els teixits adjacents.

El doctor Mahdavi ha fet una gran aportació al disseny d'objectes mèdics amb els seus programes informàtics, tot mostrant com es poden dissenyar nous productes amb propietats físiques concretes a partir de la fabricació additiva.

Aquests implants es van mostrar a l'exposició *Full Print3d. Imprimint objectes* (16.06.10 - 22.05.11) i estan publicats al llibre *Fabvolution. Avenços en la fabricació digital* (Disseny Hub Barcelona, 2012).

Rossend Casanova

MÀSCARA PROTECTORA PER FER ESPORT, 2010

Cavendish Imaging (2005)

Poliamida-niló mitjançant la tecnologia SLS (Síntesi Selectiva per Làser)
7,5 × 14,5 × 9,5 cm
Data peça: 2010
Producció: Cavendish Imaging, Londres, Regne Unit, a partir de 2010
Donació Cavendish Imaging London, 2012
MADB 138.836

Disseny a mida. Aquest és el concepte desenvolupat per l'empresa londinenca Cavendish Imaging amb aquesta màscara protectora per practicar esport. La pròtesi s'ha fabricat mitjançant processos de fabricació additiva, tècnica que permet la seva personalització. Aquesta *Protective Sports Mask* és una màscara ortopèdica per tal de cobrir o protegir una laceració o una part inestable del rostre: zones cremades, teixit cicatritzat i empelts facials, alhora que evita ferides a la barbeta o el llavi i fractures al nas o el pòmul.

Per tal d'aconseguir el negatiu exacte del rostre s'escaneja la cara amb un escàner òptic, per raig cònic o tomografia computeritzada, de tal forma que s'evita l'emmotllat per contacte tradicional que pot resultar molest per al pacient. La màscara es fabrica amb la tecnologia SLS i el resultat s'adapta perfectament a l'anatomia del receptor.

Aquesta peça es va mostrar a l'exposició *Full Print3d. Imprimint objectes* (16.06.10 – 22.05.11) la qual mostrà els innovadors sistemes de fabricació additiva i presentà una sèrie de projectes que analitzaven les implicacions conceptuals que se'n derivaven per al disseny. Està publicada al llibre *Fabvolution. Avenços en la fabricació digital* (Disseny Hub Barcelona, 2012).

Des de fa anys, l'empresa Cavendish Imaging s'ha especialitzat en pròtesis i implants per a cirurgians dentistes, maxil·lofacials i ortodontistes. La producció de models mèdics anatòmics per al coll i el cap es fa emprant la tecnologia més puntera, factor que els permet produir peces en menys de 24 hores per a pacients d'arreu del món.

Rossend Casanova

cavendishimaging.com

CADIRES *CHAIR B*, 2010

Konstantin Grcic (1965)

Fusta, alumini, acer
76,5 x 54,5 x 44,3 cm (obertes), 76,5 x 54,5 x 42,5 cm (plegades)
Data peces: 2010
Producció: BD Barcelona Design, Barcelona, a partir de 2010
Delta de Plata, 2011, ADI-FAD, Barcelona
Donació BD Barcelona Design, 2012
MADB 138.834 i MADB 138.835

Els dissenys més contemporanis conviuen al llarg de dècades dins el catàleg de l'editora BD Barcelona Design, la premiada empresa fundada l'any 1972, al costat dels clàssics. Un exemple en són els productes d'un dels dissenyadors internacionals més influents del moment, l'alemany Konstantin Grcic, un apassionat per la tecnologia i els materials que fa contínues referències històriques al món del disseny.

La seva col·lecció Extrusions es desenvolupa a partir d'un perfil d'alumini extrusionat inspirat en una clàssica peça de BD: la prestatgeria *Hypòstila* (MADB 135.839) ideada el 1979 per Òscar Tusquets i Lluís Clotet. *La Table B* (MADB 138.693), guanyadora d'un Delta de Plata (2009), constitueix la primera peça d'aquesta col·lecció i per tal de complementar-la Grcic va dissenyar *Chair B*: una cadira en talla de fusta amb un únic element extrusionat, el travesser estructural, i amb un seient abatible que permet l'apilament horitzontal i, per tant, l'economia d'espai. L'element decoratiu apareix a la cara inferior del seient gràcies a un laminat amb una variada gamma de colors (les del Museu, en blanc i rosa) a joc amb el travesser i les frontisses.

Culminada per la *Big Table B*, el *Bench B* i la *Side Table B*, la col·lecció Extrusions és el resultat de combinar processos industrials i manuals creant peces de *high craft* que impacten per la seva simplicitat i alhora pel seu complex desenvolupament tècnic.

Isabel del Río

MADB 138.835

MADB 138.835 i MADB 138.834

PENJADOR *MIL U*, 2010

Josep Bosch Espelta (1948) i Servei d'Infraestructures de la Universitat Politècnica de Catalunya - Barcelona Tech

Acer
10 × 100 × 6,5 cm
Data peça: 2010
Producció: ST'96 S.L., Montcada i Reixac, Barcelona, a partir del 2010; Vislum, Badalona, a partir del 2010
Premi Delta de Plata, 2012, ADI-FAD, Barcelona
Donació Universitat Politècnica de Catalunya, 2013
MADB 138.865

Anys d'ús continu i pràctiques vandàliques han fet inservibles alguns penjadors ubicats a les aules de les universitats, creant la necessitat d'una alternativa molt més resistent i duradora, però de producció el més econòmica possible. D'aquesta manera va sorgir *Mil U*, un penja-robes dissenyat pel professor Josep Bosch i patentat per la Universitat Politècnica de Catalunya - Barcelona Tech, els drets d'explotació del qual els tenen dues empreses catalanes. Mentre que ST'96 instal·la el penjador a les universitats públiques catalanes, Vislum l'ha editat i desenvolupat en dues mides (56,6 cm i 99 cm) i quatre colors (blanc, vermell, gris i grafit) per poder equipar aules i també altres entorns: oficines, menjadors, emprovadors, etc., ocupant-se també de la seva distribució.

Mil U està fabricat d'una sola peça a partir d'una planxa d'acer de 3 o 4 mm de gruix segons l'aplicació, tallada a làser i plegada oportunament a fi d'obtenir els set ganxos i una configuració altament resistent. És un penjador fàcil d'instal·lar i agraït d'utilitzar gràcies a la distància entre els ganxos, les formes trapezoïdals i les arestes arrodonides. La seva simplicitat permet apilar-lo minimitzant els materials necessaris per al seu embalatge i facilitant el seu transport i emmagatzematge. Pel seu mínim procés industrial requerit, la seva capacitat de ser 100% reciclable arran de la seva composició amb un únic material i la seva imatge sòlida i anti-vandàlica, *Mil U* va merèixer el Premi Delta de Plata 2012.

Isabel del Río

SISTEMA D'IL·LUMINACIÓ *YOU-TURN*, 2010

Equip tècnic Delta Light (1987)

Alumini
15,9 × 12,7 cm ø
Data peça: 2010
Producció: Delta Light, Wevelgem, Moorsele, Bèlgica, a partir de 2010
Premi Good Design, 2010, Japan Industrial Design Promotion Organization (JIDPO), Japó; Premi iF Design, 2011, International Forum Design, Hannover, Alemanya; Premis Red Dot Design, 2011 i 2012, Design Zentrum, Alemanya; Premi Delta de Plata, 2011, ADI-FAD, Barcelona
Donació Delta Light, 2013
MADB 138.873

L'empresa belga Delta Light, la qual va ser fundada fa vint-i-sis anys pel dissenyador Paul Ameloot, ha arribat a convertir-se en un líder internacional en el mercat de la il·luminació arquitectònica, no només pel disseny i la producció de les seves lluminàries, sinó pel fet de desenvolupar conceptes innovadors tant per interiors com per exteriors. Amb projectes a més d'un centenar de països, Delta Light es distingeix per un excepcional paquet de serveis i assessorament de disseny als seus clients, normalment arquitectes i professionals vinculats.

En el seu afany d'innovació i de creació de tendències, el departament tècnic de Delta Light ha desenvolupat aquest sistema d'il·luminació *You-Turn* que vol ser un veritable referent per al disseny d'interiors. És una lluminària compacta d'alumini que s'encasta al sostre i que, a diferència de les que es troben al mercat, pot bascular fins als 90º i rotar fins als 350º, permetent un enfocament lumínic directe, adaptant-se a l'entorn i establint un diàleg personalitzat al gust de l'usuari (d'aquí el seu nom). Es comercialitza en una variada gamma de llums (des dels halògens fins als LED) i en diverses versions (encastada, amb cos llarg, sobre rails, en forma de mòduls...) proporcionant un ampli catàleg lloat per la seva versatilitat i prestacions. Fàcil d'instal·lar, la llibertat d'usos i el seu disseny senzill, elegant i funcional fan del *You-Turn* el sistema definitiu per a la il·luminació d'interiors.

Isabel del Río

SISTEMA DE DISTRIBUCIÓ ELÈCTRICA *MAINLINE*, 2010

Power & Data Corporation (2003)

PVC rígid i conduccions elèctriques de coure
7 × 120 × 7 cm
Data peça: 2010
Producció: Power & Data Corporation, Sidney, Austràlia, a partir de 2010
Premi Red Dot Design, 2010, Design Zentrum, Alemanya; Premi Australian International Design, 2010, Good Design, Australia; Premi Electrical Industry, 2010, Londres, Anglaterra; Premi Delta de Plata, 2011, ADI-FAD, Barcelona
Donació Mainline Power, 2013
MADB 138.874

Avui dia la tecnologia s'ha convertit en un eix primordial al voltant del qual giren les nostres vides diàries, fet que ha generat que les estructures elèctriques convencionals ja no satisfacin les necessitats creixents. Per aquest motiu, l'empresa australiana de subministraments i equips elèctrics Power & Data Corporation ha patentat el sistema de distribució d'electricitat *Mainline.*

L'enginy consisteix en un innovador rail de subministrament elèctric per interiors que permet afegir, retirar o canviar de lloc els endolls al llarg de la seva extensió d'una manera senzilla i segura, facilitant un accés flexible a la xarxa i convertint cada habitació en un espai summament versàtil. D'aquesta manera, es minimitza la quantitat d'accessoris necessaris (com per exemple l'ús d'allargadors) o els costos relacionats amb complexes instal·lacions elèctriques.

Mainline és un sistema adaptable gràcies al seu rail, el qual es presenta en longituds de dos metres, que pot ser tallat o unit depenent de les necessitats de cada espai. A més, ofereix diverses opcions de muntatge que s'adapten a cada entorn i una gamma d'endolls que han estat ajustats a les normes elèctriques de cada país i alhora són dissenyats des d'una plataforma comuna. El resultat de la seva instal·lació són espais més flexibles, segurs i ordenats, tant pel que fa a interiors de comerços, oficines, escoles i hospitals, com per habitatges. Tots aquests avantatges converteixen el *Mainline* en el primer sistema de distribució elèctrica del món.

Isabel del Río

CONJUNT PER HOME *FADE TO BLACK,* 2010

Karlotalaspalas (1981)

Jaqueta i pantalons de drap de llana. Botons de pell i cordons de cotó cosit a la jaqueta
Camisa de teixit llis de cotó i botons de pasta. Cinturó de pell
Etiqueta a la camisa: FADE TO BLACK / Karlotalaspalas / AW10-11
Barcelona
Premi 080 Barcelona Fashion a la col·lecció d'home Tardor-Hivern 2010-2011
Donació Karlotalaspalas, 2013
MTIB 3.960/13

CONJUNT PER HOME *BELIEVE,* 2011

Jaqueta i pantalons curts de teixit llis de lli i samarreta de teixit de punt de cotó
Cinturó: trena de tres caps de corda de cotó
Etiqueta a la jaqueta: -BELIEVE- / Karlotalaspalas / SPINGSUMMER/12/COLLECTION / REFERENCE J03 / SIZE M / DETAILS / 100% CERAMIC / HANDMADE / MADEINSPAIN
Etiqueta als pantalons: -BELIEVE- / Karlotalaspalas / SPINGSUMMER/12/COLLECTION / REFERENCE J03 / SIZE M / DETAILS / 100% CERAMIC / HANDMADE / MADEINSPAIN / SP01 32
Barcelona
Premi 080 Barcelona Fashion a la col·lecció d'home Primavera-Estiu 2012
Donació Karlotalaspalas, 2013
MTIB 3.959/13

Carlota Laspalas estudià a l'Escola Superior de Disseny i Moda Felicidad Duce de Barcelona, on va guanyar el premi a la millor col·lecció de la seva promoció l'any 2008. Viu i treballa a Barcelona, ha presentat la seva obra a desfilades internacionals i ha guanyat diversos premis en disseny de roba per a home. El 2010 va rebre el premi a la millor col·lecció per la seva col·lecció "Fade to Black" de Tardor-Hivern, que va compartir *ex aequo* amb la firma Jan iú Més.

El *look* de *Fade to Black* consta d'un conjunt de jaqueta de línies rectes sense solapes i pantalons amb un cinturó de pell de cintura alta, segons la tendència de moda d'aquell any, en una clara al·lusió al cicle de moda que arrenca amb l'Imperi de principis de l'any 1800, es recupera els primers anys del 1900 i torna a la primera dècada dels anys 2000. S'acompanya d'una camisa sense coll de color viu. L'altre *look* és de la col·lecció d'home "Believe" de Primavera-Estiu del 2012. En paraules seves: «Creure és l'esperança, la força per suportar-ho tot. L'esperança és un bé comú, els que ho han perdut tot encara la posseeixen. Creure és l'estimulant vital davant la falta de proves». Aquest conjunt de teixit de lli gris parteix, com el primer, de la sastreria per a home però s'ha desconstruït i alleugerit, pràctica habitual des que Giorgio Armani va simplificar i flexibilitzar el clàssic tern d'home als anys 70. S'han suprimit muscleres i folres, fet que, juntament amb les característiques de la tela, li dóna moviment, frescor i també comoditat. S'acompanya d'una samarreta del mateix color.

Sílvia Ventosa

MTIB 3.960/13

CONJUNT PER HOME, 2010

Jan iú Més (2005)

Jersei: punt de mitja de llana d'alpaca
Bermudes de drap de llana
Cos de bambula de seda
Etiqueta als pantalons: Jan iú Més
Barcelona
Premi 080 a la col·lecció d'home Tardor-Hivern 2010-2011
Donació Jan iú Més, 2013
MTIB 4.227/14

Jan iú Més, marca dels creadors Alfonso Peña i Joan Manuel Zamora, és una firma de roba per home establerta a Barcelona. Han desfilat des de Barcelona fins a Copenhaguen i Nova York i a la fira Tranoï Homme Paris l'any 2010. Han estat publicats en prestigioses revistes com *Dazed & Confused* (Japó), *Surface* (Nova York) o *Collezioni Uomo* (Itàlia).

Investiguen les possibilitats contemporànies del gènere de punt fet a mà amb llanes i materials naturals de gran suavitat per a home. En aquest conjunt domina la silueta un jersei de punt de mitja fet a mà amb llana d'alpaca, d'una gran suavitat. El jersei és de gran format, així com el punt triat i les agulles emprades, la qual cosa li dóna un gran caient. En contrast amb el jersei, un cos de bambula transparent gairebé inexistent i unes bermudes de teixit de llana fan que el conjunt sigui atemporal i s'allunyi també de les formalitats de les estacions de l'any. Es podria definir com d'una elegància arriscada pel gran volum i l'escot del jersei que no és habitual en les peces per a home, en contrast amb una silueta estreta i llarga, que permet el moviment i la comoditat. El model, en paraules dels seus autors, resumeix els conceptes: empolsat, lleuger, western, evaporat, principis del segle XX, tèrbol, àrid, arrugat, sec, indomable, serè, brutal i calmat.

Van obtenir el Premi de Tardor-Hivern 2010-2011 *ex aequo* amb Karlotalaspalas (vegeu p. 138).

Sílvia Ventosa

CONJUNT *BUGADERES*, 2010

Miriam Ponsa (1973)

Armilla de tafetà de llana amb tires trenades
Vestit de teixit llis de cotó
Botines de pell i plataforma de fusta
Samarreta i malles: punt de cotó i elastà
Etiqueta: MIRIAM PONSA a les peces tèxtils
Manresa, Barcelona
Premi 080 Barcelona Fashion a la col·lecció de dona Tardor Hivern 2010-2011
Donació Miriam Ponsa
MTIB 3.974/13

Miriam Ponsa prové d'una família de tradició tèxtil de Manresa i instal·là el seu taller a la fàbrica de cintes familiar. És diplomada en Disseny de Moda per la Universitat de Southampton (Regne Unit) i posteriorment s'especialitza en Disseny i Tècniques de Punt a Igualada.

Ponsa es distingeix per la recerca conceptual, la recuperació de tradicions i tècniques artesanals i la innovació amb nous materials com el làtex. Reivindica la natura i el paisatge, amb els seus teixits naturals i els colors suaus. També s'inspira en la indumentària popular i els oficis tradicionals, com la cistelleria, el brodat, la tapisseria o els tints fets a mà. Guanyà el premi *Barcelona és Moda 2007* de la Cambra de Comerç de Barcelona a la millor empresa emergent.

Aquesta col·lecció, "Les bugaderes", obtingué el premi 080 Barcelona Fashion 2010 a la millor col·lecció de dona Tardor-Hivern 2010-2011. S'inspira en les fotografies de dones que rentaven al riu o als safareigs dels pobles fins mitjan segle XX i també en el llenguatge de l'aigua, per això incorpora motius de gotes als teixits de llana estampats a mà.

El *look* consta d'una armilla de gran volum amb forma arrodonida que recorda una gota d'aigua, resultat de trenar tires de teixit de llana de quadres o llisos, com els dels vestits de tres peces d'home. Sota l'armilla, el *look* duu un vestit curt de teixit llis de cotó, de cos ajusta i faldilla curta amb vol. Es combina amb unes botines, amb plataforma de fusta i cremallera, que s'inspiren en els esclops tradicionals dels països freds.

Sílvia Ventosa

CONJUNT *ROAD CLUB LOVERS*, 2011

Krizia Robustella (1984)

Jaqueta de pell i pell girada
Cos: teixit de punt de niló
Texans de sarja de cotó amb lycra i pedreria de plàstic. Cremalleres metàl·liques
Etiqueta: Krizia Robustella
Barcelona
Premi 080 Barcelona Fashion a la col·lecció de dona Tardor-Hivern 2011-2012
Donació Krizia Robustella, 2013
MTIB 3.957/13

Krizia Robustella té un estil particular, amb colors molt vius i peces provocadores treballades amb materials costosos o barats, un estil que ella denomina "Sport Deluxe". S'hi barregen estètiques del *rock and roll*, de la música *country*, els còmics i altres temes de la cultura popular, amb un cert toc d'inconformisme social i de provocació, molt proper al gust *kitsch*. Les peces tenen patronatge del món de l'esport, són confortables. Les seves col·leccions desprenen glamur i humor, amb una barreja arriscada d'estils, colors i materials.

Aquest conjunt consta de jaqueta, cos i pantalons. La primera és una peça curta de pell amb pèl i pell girada, oberta al davant. El cos també és curt, de punta mecànica de niló. Els pantalons combinen uns texans clàssics amb uns llaços al darrera que acaben amb uns granets de plàstic acolorits. Les cremalleres daurades fan una funció decorativa.

Aquesta col·lecció de Krizia Robustella ha guanyat el Premi 080 Barcelona Fashion a la col·lecció Tardor-Hivern 2011-2012 per a dona (convocatòria de gener del 2011).

S'inspira en els amors de carretera entre un camioner i una prostituta, tal com descriu la cançó *country* de Dale Watson, que la mateixa Krizia Robustella cita:

If I was a truckin' man
I'd spend my nights in the road clubs
Days on the lost highway
Thinking of my love
Hey, if I was a truckin' man
I'd have my radio screamin' on the A M band
All night drivin' by dashboard lights
If I was a truckin' man

Aquest *look* desprèn un aire poètic barrejat amb una certa sordidesa.

Sílvia Ventosa

LLUMINÀRIES *BLANCOWHITE*, 2011

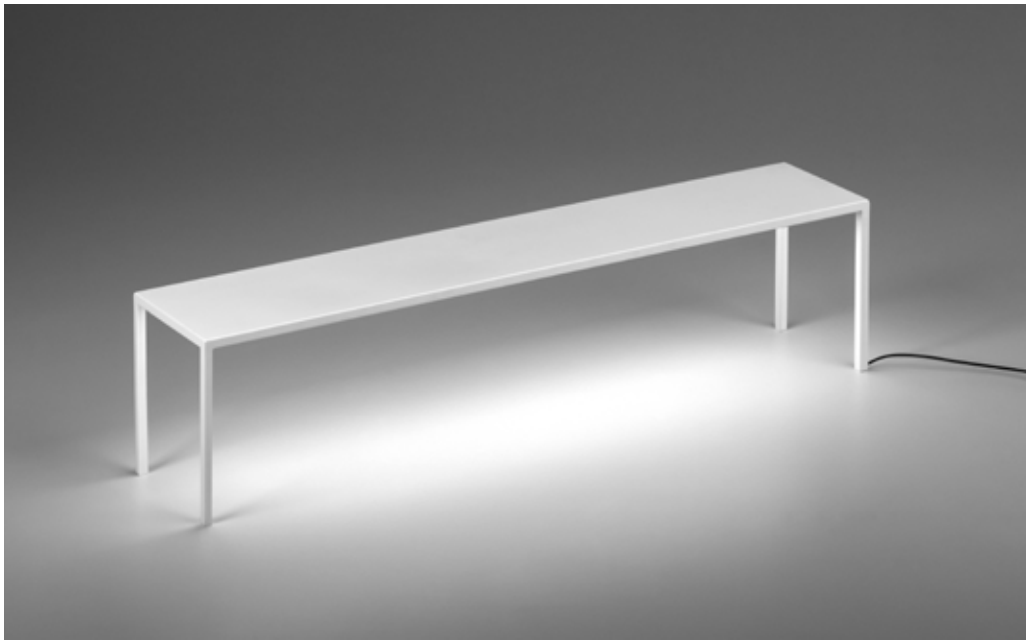
Antoni Arola (1960)

Alumini, metacrilat i sistema d'il·luminació LED
22 × 22 × 22 cm; MADB 138.857 (E1) i MADB 138.859 (E1)
20 × 83 × 16 cm; MADB 138.858 (M2)
Data peces: 2012
Producció: Santa & Cole, Barcelona, a partir de 2012
Premi Delta de Plata, 2012, ADI-FAD, Barcelona; Red Dot Design Award, 2012, a la millor lluminària, Design Zentrum, Alemanya; WAN Award, 2012, World Architecture News; International Contemporary Furniture Fair, 2012, Nova York
Donació Santa & Cole, 2012

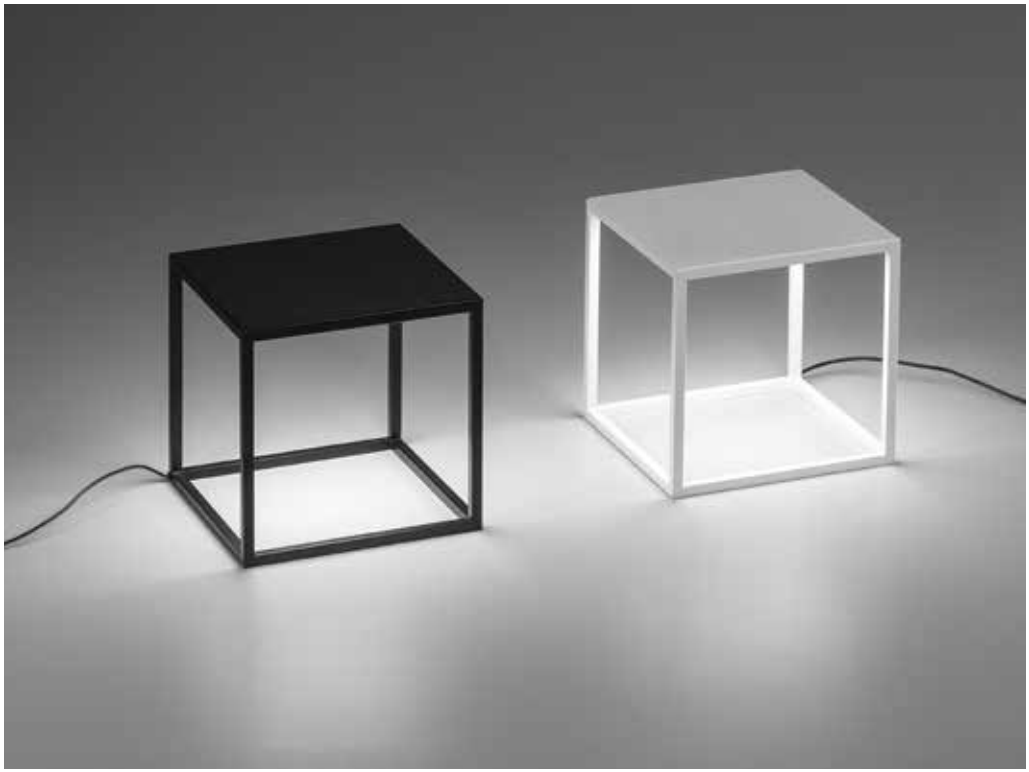
Els estudis en interiorisme van conferir a Antoni Arola una particular visió de la llum i un desig de crear sensacions mitjançant atmosferes controlades a través de la il·luminació i el color. Gràcies a aquest afany per investigar els efectes lumínics i idear les formes que els produeixen, Arola s'ha convertit en un dels majors experts en disseny de lluminàries del nostre país. Per aquest motiu, el Museu conserva el seu llum de suspensió *Nimba* (MADB 138.572) de l'any 1997 i el seu llum de terra *Dojo* (MADB 136.637) que el va fer mereixedor d'un Premi Delta de Plata el 1999.

Des que se li va atorgar el Premio Nacional de Diseño l'any 2003 per la maduresa d'una trajectòria professional d'ampli espectre que abasta des de projectes d'interiorisme al disseny de producte amb una gran càrrega emotiva, innovadora i tecnològica, Arola ha aconseguit una plenitud creativa i una experiència que es reflecteixen en el disseny dels seus llums per a la premiada editora Santa & Cole. En els últims anys, en els quals els LED han passat a adquirir protagonisme en la projecció de llum, Arola ha aconseguit domesticar la seva tecnologia per crear lluminàries sense necessitat de pantalla i en les quals el concepte de disseny es redueix a l'essencial. Aquest és l'exemple de la seva col·lecció *Blancowhite* constituïda per quatre models diferents d'estructures metàl·liques en fulla d'alumini amb microincisions en les quals, separats per una planxa de metacrilat, brillen els LED aconseguint una il·luminació homogènia, un alt rendiment i una durada pràcticament inesgotable.

Isabel del Río

MADB 138.858

MADB 138.859 i MADB 138.857

LLUMINÀRIA DE PARET *BALLOON*, 2011

CrousCalogero (2009): Alessandro Calogero (1974) i Francesc Crous (1980)
Polietilè setinat
34,4 × 26 cm ø (més 50 cm de cordill)
Data peça: 2011
Producció: Estiluz, Sant Joan de les Abadesses, Girona, a partir de 2011
Premi Delta de Plata, 2012, ADI-FAD, Barcelona
Donació Estiluz, 2012
MADB 138.863

L'any 2008 l'empresa gironina Estiluz de productes d'il·luminació, amb quaranta anys d'experiència, va decidir reinventar-se i invertir en innovació apostant fort pel disseny dels seus productes. Avui dia s'ha convertit en una premiada companyia líder en disseny i fabricació de lluminàries decoratives d'alta gamma a nivell mundial.

Entre els seus nombrosos reptes s'inclou el compromís amb joves creadors com Francesc Crous i Alessandro Calogero, dos dissenyadors industrials que havien estat membres del Roca Innovation Lab i que, després d'una madura formació en diversos estudis de disseny, van decidir fundar l'estudi de disseny CrousCalogero. Amb una clara intenció de projectar-se cap a un mercat ampli i d'àmbit internacional, aquest estudi col·labora amb firmes de diversa procedència i de sectors molt específics, estudiant en profunditat el mercat en cada cas.

El tàndem Estiluz i CrousCalogero ha donat lloc a *Balloon*, unes lluminàries amb la lúdica aparença d'un globus d'heli flotant al sostre o a la paret, com la peça del Museu. Té la pantalla de polietilè setinat en blanc, fabricada per emmotllament rotacional, que amaga la bombeta fluorescent de baix consum que proporciona la llum etèria desitjada. L'aplic de paret aporta també la prestació d'il·luminar suaument les zones més fosques a través d'una llum pilot que s'encén amb el propi cordill del globus. *Balloon* constitueix una solució senzilla però capaç de despertar l'emoció de l'usuari, estratègia de CrousCalogero basada en la diferenciació i en la creativitat.

Isabel del Río

BALISA *PILE*, 2011

Nahtrang Disseny (2004): Ester Pujol (1977) i Daniel Vila (1975)
Alumini d'alta puresa, policarbonat mat i sistema d'il·luminació LED
50 × 19 × 19 cm
Data peça: 2011
Producció: LEDS-C4, Torà, Lleida, a partir de 2011
Delta de Plata, 2012, ADI-FAD, Barcelona
Donació LEDS C4, 2012
MADB 138.864

Pile és el nom d'una de les últimes col·leccions de lluminàries que produeix LEDS-C4, fabricant de tot tipus de solucions lumíniques i de projectes a mida que s'ha convertit en tot un referent internacional gràcies a més de quaranta anys d'experiència i que compta amb el suport de col·laboradors externs amb reconeguda trajectòria. Aquest és el cas de Nahtrang Disseny, un jove estudi multidisciplinari establert a Barcelona que ja ha realitzat nombrosos projectes de mobiliari domèstic, urbà, d'oficina, equipaments, *branding* i, sobretot, il·luminació.

Pile és una sèrie de balises desenvolupades per il·luminar espais exteriors amb la màxima eficiència energètica gràcies a la tecnologia LED, però garantint una nul·la contaminació lumínica atès que el seu perfil en angle permet la justa difusió de la llum. Les tres variants (balisa alta, baixa -és la peça del Museu- i aplic) aprofiten el mateix cap i han estat ideades en alumini d'alta puresa per la seva aptitud a les condicions més exigents de la intempèrie.

Pile està formada amb pocs elements fàcilment desmuntables reduint el volum d'embalatge, optimitzant el transport i minimitzant despeses i energia. Gràcies a la seva simple estructura, les formes netes i cuidades, i la suau transició del cos al cap, aquesta balisa es converteix en una lluminària amable, altament funcional i pensada per a la millora mediambiental mitjançant la reducció de residus i recursos materials.

Isabel del Río

FANAL *LOLA*, 2011

Lagranja Design (2002)

Aliatge d'alumini i sistema d'il·luminació LED
300 × 42 × 95 cm
Data peça: 2011
Producció: Metalco, Castelminio di Resana, Treviso, Itàlia, a partir de 2011
Selecció ADI Design Index previ al Compasso d'Oro, 2011, Associazione per il Disegno Industriale, Milà, Itàlia; Premi Delta de Plata, 2012, ADI-FAD, Barcelona
Donació Metalco, 2013
MADB 138.898

El panorama del disseny espanyol està deixant enrere els dissenys d'autor per donar pas a equips de joves creatius que treballen com un col·lectiu multidisciplinari en què cada membre és expert en el seu camp. És el cas de Lagranja Design, un premiat estudi d'origen italo-espanyol, establert a Barcelona amb un equip internacional i amb seus a Hong Kong i Istanbul. El seu treball està enfocat a oferir serveis d'interiorisme, disseny de producte i d'exposicions per empreses internacionals i organismes culturals, aconseguint en cada projecte una gran professionalitat, versatilitat i frescor.

La firma italiana Metalco, amb una llarga trajectòria en la producció de mobiliari urbà, va confiar en Lagranja per aquest disseny, un fanal amb tecnologia LED i amb un reflector desenvolupat per la pròpia empresa que permet captar l'emissió total de llum projectant-la uniformement cap a la calçada i donant com a resultat una contaminació i un enlluernament nuls amb un gran estalvi d'energia. El seu capçal és molt més compacte ja que aprofita les dimensions reduïdes dels LED's i està concebut per dissipar la temperatura generada. La base del pal posseeix una secció ondulada per facilitar l'extracció de possibles cartells adherits. El fanal està fabricat en aliatge d'alumini tractat per resistir les dures condicions de la intempèrie amb tots els seus components reciclables i lliures de mercuri.

Lola és la primera lluminària LED per reflexió total destinada a l'enllumenat públic i evidencia la importància del disseny sostenible aplicat a espais urbans.

Isabel del Río

BICICLETES *ORBEA GROW 1* I *ORBEA GROW 2*, 2011

Alex Fernández Camps (1972)

Alumini i resina BMX
66 × 117 × 47,5 cm i 79 × 138 × 55,5 cm
Data peces: 2011
Producció: Orbea Sociedad Corporativa, Bizkaia, a partir de 2011
Premi Delta d'Or, 2012, ADI-FAD, Barcelona; Good Design Award, 2012, categoria Children Products, The Chicago Athenaeum: Museum of Architecture and Design, Galena, EUA
Donació Alex Fernández Camps, 2012
MADB 138.891 (*Orbea Grow 1*) i MADB 138.892 (*Orbea Grow 2*)

Orbea és una empresa basca de tradició vuitcentista que es va iniciar en la producció de bicicletes cap a l'any 1920 i va aconseguir arribar al mercat internacional a finals del segle xx. D'altra banda, Alex Fernández Camps, amb formació en arquitectura tècnica i una gran vocació pel disseny industrial, va realitzar el seu primer projecte per Orbea l'any 2001: la bicicleta per a nens *B&G* (Boys&Girls). El disseny de les Grow suposa una revisió d'aquest model demostrant la forta aposta de la companyia basca per la responsabilitat social, la sostenibilitat i el compromís contra l'obsolescència.

Les bicicletes per a nens *Grow 1* i *Grow 2* es caracteritzen principalment per la seva capacitat d'adaptació al creixement progressiu de l'usuari, responent així a les seves necessitats i convertint-se en un producte de llarga durabilitat. Aquest fet exigeix una alta qualitat en els seus materials i en la seva configuració, la qual cosa incrementa el seu cost, però ofereix una clara alternativa al consum continuat de productes obsolets, per la qual cosa la seva amortització resta garantida.

El quadre de tubs arrodonits d'alumini presenta la possibilitat de ser ampliat horitzontalment, mentre que el seient i el manillar ho poden fer verticalment. D'aquesta manera, la bicicleta *Grow 1* aconsegueix abastar un sector d'usuaris amb una edat compresa entre 3 i 5 anys, mentre la *Grow 2* està destinada a nens entre 5 i 9 anys, allargant considerablement la vida útil habitual en aquest tipus de vehicles.

Isabel del Río

MADB 138.891

MADB 138.892

TAULA BAIXA *3x3*, 2011

3PATAS (2010)

DM xapat amb fusta de faig lacada al taulell. Fusta de faig natural envernissada a les potes.
Bols d'alumini
50 × 110 cm ø (taula principal)
18,8 × 41,2 cm ø (taula auxiliar)
23,4 × 27 cm ø (taula auxiliar)
12,5 × 46,3 cm ø (dos bols)
Data peça: 2012
Producció Francesc Ros Fusteria-Decoració, Begues, Barcelona, a partir de 2011
Premi Delta de Plata i Premi Delta d'Opinió, 2012, ADI-FAD, Barcelona
Donació Francesc Ros Fusteria-Decoració, 2012
MADB 138.852

*3x3 (*tres taules per tres potes) és una taula baixa formada per una taula principal i dues de més petites que s'hi insereixen. Està pensada per usar-la segons les necessitats en diversos moments del dia, separant una o les dues taules més petites. En retirar-les deixen un buit a la principal on s'hi encaixen uns bols d'alumini que tenen la funció de contenidors per a aliments (fruita, crispetes...) o bé petits objectes (les claus, el mòbil, joguines...).

Cada una de les taules està formada per un taulell de DM xapat amb fusta de faig lacada procedent de tala controlada amb certificat FSC. En la peça del Museu, la taula principal és blanca (RAL 9003) i les altres dues en dos tons de gris (RAL 7001 i 7011). Les tres potes de les taules són de fusta de faig envernissada i se subjecten al tauler amb un sistema de rosca inserit. El desmuntatge és molt senzill i optimitza l'embalatge i el transport.

L'equip de disseny 3PATAS neix l'any 2010 a Barcelona i està format per Carla Neila, Isabel González i Santiago Hermosín, tres joves dissenyadors especialitzats en el disseny de productes i d'interiors, que també ofereixen altres serveis com l'optimització de la producció, l'*styling* o l'homologació en productes dissenyats per altres. Per a la producció de la *3x3* han comptat amb Francesc Ros, Fusteria-Decoració, empresa familiar amb una gran tradició en el treball de la fusteria i l'ebenisteria que ha col·laborat activament en les solucions finals del producte, com per exemple en la manera de fixar les potes al taulell.

Teresa Bastardes

VESTIT *ALGO DE MÍ,* 2011

Manuel Bolaño (1984)

Tafetà de cotó amb aplicació de volums farcits i recoberts de ganxet fet a mà de fils de cotó
Els punys duen punta mecànica, picarols d'argent i granets de plàstic; cremallera metàl·lica
Barcelona
Premi 080 Barcelona Fashion a la col·lecció de dona Primavera-Estiu 2011
Donació Manuel Bolaño, 2013
MTIB 4.077/13

El dissenyador barceloní Manuel Bolaño es graduà l'any 2007 a l'Escola Superior de Disseny i Moda Felicidad Duce i guanyà el premi a la millor col·lecció de la seva promoció a Bread & Butter Barcelona. El 2008 presentà la seva primera col·lecció, i va ser seleccionat per al Projecte Bressol de la Generalitat de Catalunya.

Des del 2008 presenta les seves col·leccions al 080 Barcelona Fashion i ha guanyat el premi a la millor col·lecció femenina en dues ocasions: Primavera-Estiu 2011, amb "Algo de mí", i Primavera-Estiu 2012, amb "Cómo reparar un corazón roto". El primer vestit, amb enormes volums recoberts amb ganxet, és un homenatge a la tradició artesanal de Galícia, a la casa blanca de l'àvia a Vilavella, i a la religiositat dels camperols gallecs. Els punys, coberts amb una punta ampla i amb granets enfilats, recorden l'estètica modernista.

VESTIT *CÓMO REPARAR UN CORAZÓN ROTO,* 2012

Manuel Bolaño (1984)
Tafetà de cotó, llavorat i llistat,
i flors de plàstic
Barcelona
Premi 080 Barcelona Fashion a la
col·lecció de dona Primavera-Estiu 2012
Donació Manuel Bolaño, 2013
MTIB 4.076/13

El segon vestit té una construcció complexa, atès que en realitat es tracta d'una sola peça, formada per una armilla curta de cintura alta, oberta al darrera amb laterals arrodonits i feta amb un teixit d'aparença artesanal amb fibres desiguals. Sota l'armilla apareix un pom de flors de plàstic a la cintura, cosides a una faldilla de cotó molt lleuger, estampat amb flors petites. El cos del vestit és llistat i té un coll amb dues punxes, cosides també a l'armilla.

En el primer cas, Bolaño investiga la construcció de formes i volums no habituals, i en el segon la combinació de teles lleugeres i pesades, els estampats i altres decoracions. Els noms de les seves col·leccions aporten la nostàlgia dels antics boleros i beuen d'un cert neoromanticisme, tot combinant l'ús de tècniques artesanals aplicades amb conceptes contemporanis.

Sílvia Ventosa

CONJUNT PER HOME, 2012

Alexis Reyna (1977)

Camisa: teixit llavorat i lamé de polièster, seda i cotó. Botons de plàstic
Faldilla: teixit llavorat i prisat de cotó, viscosa i seda
Cua: teixit tècnic de cotó, poliuretà i elastà
Etiqueta (a la brusa i la faldilla): ALEXIS REYNA
Teixits dissenyats per Alexis Reyna per Garbantex S.L., Barcelona
Premi 080 Barcelona Fashion a la col·lecció d'home Tardor-Hivern 2012-2013
Donació Alexis Reyna, 2012
MTIB 3.764/12

Alexis Reyna es formà a la prestigiosa escola de moda Central Saint Martins de Londres i treballà tres anys a l'Àsia. És un creador polifacètic, que combina el disseny de vestits d'alta costura amb l'experimentació en música rock, poesia i vídeos que mostra també a les seves desfilades. Es caracteritza per les seves figures masculinitzants, la deconstrucció i la combinació de teixits molt diferents. Entre els seus clients destaquen les marques J. Lindeberg, Filippa K, Desigual i la cantant i icona de la música pop M.I.A.

El present model guanyà el premi 080 Barcelona Fashion de Tardor-Hivern 2012 per home (convocatòria de gener de 2012) organitzat pel Consorci de Comerç, Artesania i Moda, i és el primer *look* dels premis 080 que s'incorporà a la col·lecció del Museu.

El conjunt de camisa, faldilla i cua, d'aire androgin, està realitzat amb teixits també dissenyats per Alexis Reyna. El teixit de la camisa té un caient i un acabat brillant. La faldilla de línia recta s'ajusta al cos gràcies al prisat del teixit, que imita l'ikat i el moaré, i a una faixa ampla del mateix teixit. La cua, cosida al darrere de la cintura, és molt més llarga que el conjunt i estilitza visualment la silueta. En el *look*, la delicadesa del teixit contrasta amb unes botes d'inspiració militar. Aquest conjunt amb faldilla per home segueix el camí traçat per Jean Paul Gaultier a l'exposició *Bravehearts: Men in Skirts* del Metropolitan Museum de Nova York l'any 2003.

Sílvia Ventosa

CONJUNT *SARDONICUS*, 2012

Martinez Lierah (2010)

Capa de neoprè de cotó i doble tela de punt. Faldilla de neoprè de cotó
Botines de plataforma de pell de cabra i cremalleres metàl·liques
Etiqueta: MARTINEZ LIERAH
Conjunt Barcelona-París
Botines: Elda, Petrer, Alacant
Premi del 080 Barcelona Fashion a la col·lecció de dona Primavera-Estiu 2013
Donació Martinez Lierah, 2013
MTIB 4.032/13

La marca Martínez Lierah correspon a Arturo Martínez Plaza i a Daniel Lierah Beltran, que van establir-se a París l'any 2010. La seva obra es caracteritza per la recerca de nous teixits, estampats i siluetes que esdevenen geometries de línies rectes. Combinen l'última tecnologia, com la confecció sense costures del neoprè, amb una manera de fer artesanal.

La col·lecció guanyadora de la Primavera-Estiu 2013 té un nom enigmàtic, "Sardonicus", que segons els autors s'inspira en els espasmes musculars de la cara que fan somriure de forma involuntària i amb una ganyota estranya alhora, i es refereix a la coexistència de dues realitats oposades en una única entitat. Per a ells, aquest *look* "trata de expresar una calma monolítica que es interrumpida súbitamente por un movimiento circular". Està format per una capa curta asimètrica amb dues peces laterals que co-

BOTINES *DISSOLVING MEMORY*, 2012

Martinez Lierah (2010)

Pell girada de cabra i metacrilat, amb cremalleres metàl·liques
Etiqueta: MARTINEZ LIERAH by PLATINO
Elda, Petrer, Alacant, 2011
Donació Martinez Lierah, 2013
MTIB 4.033/13

breixen els braços, i una faldilla simètrica de neoprè de cotó sense costures, que és una característica d'aquesta marca. Les botines *open toe* duen una doble plataforma de pell de cabra, la superior està pintada en color acer mat i la inferior està folrada en pell de cabra.

D'altra banda, les botines *Dissolving Memory* de 2012 són una peça icònica de Martínez Lierah. Constitueixen una veritable escultura, en la qual el peu humà és un pretext per donar moviment. Aixequen la dona 12 cm del terra, en un difícil equilibri, en què el metacrilat juga un paper visual, atès que divideix les botines en dues peces. Aquesta solució respon a la línia de la marca, que combina geometria i disseny extrem amb portabilitat i bellesa.

Sílvia Ventosa

LEOPOLDO POMÉS (1931)

MTIB 4.048/13, 1956, 90 × 110 cm, campanya publicitària Meyba
MTIB 4.049/13, 1957, 44,1 × 34,2 cm, Vogue
MTIB 4.050/13, 1963, 90 × 110 cm, campanya publicitària Camises Expo
MTIB 4.051/13, 1963, 44,9 × 34,4 cm, campanya publicitària Camises Expo
MTIB 4.052/13, 1963, 44,1 × 34,2 cm, campanya publicitària Tergal
MTIB 4.053/13, 1963, 54,5 × 44,7 cm, campanya publicitària Tergal
MTIB 4.054/13, 1963, 54,4 × 44,3 cm, campanya publicitària Tergal
MTIB 4.055/13, 1963, 54,4 × 44 cm, campanya publicitària Tergal
MTIB 4.056/13, 1963, 54,1 × 54,4 cm, campanya publicitària Tergal
MTIB 4.057/13, 1964, 90 × 110 cm, campanya publicitària Burberry
MTIB 4.058/13, 1964, 44,3 × 34,4 cm, campanya publicitària Burberry
MTIB 4.059/13, 1964, 44,2 × 34,3 cm, imatge per al cartell del Saló de la Confecció
MTIB 4.060/13, 1965, 90 × 110 cm, imatge per a l'embalatge de mitges Platino
MTIB 4.061/13, 1966, 44,3 × 34,5 cm, campanya publicitària mitges Rodiflex-Platino
MTIB 4.062/13, 1966, 44,3 × 34,5 cm, campanya publicitària mitges Rodiflex-Platino
MTIB 4.063/13, 1969, 44,2 × 34,2 cm, campanya publicitària perfum Pertegaz
MTIB 4.064/13, 1969, 90 × 110 cm, campanya publicitària Valisère
MTIB 4.065/13, 1970, 50 × 54,3 cm, decoració mural Restaurant Flash-Flash
MTIB 4.066/13, 1970, 50,2 × 40,3 cm, decoració mural Restaurant Flash-Flash
MTIB 4.067/13, 1970, 54,4 × 44,1 cm, YModa
MTIB 4.068/13, 1985, 44,3 × 30,9 cm, YModa
MTIB 4.069/13, 1985, 44,3 × 30,9 cm, YModa
MTIB 4.070/13, 1979, 44,2 × 34,3 cm, campanya Francis Montesinos
MTIB 4.071/13, 1979, 53,9 × 54,4 cm, campanya Francis Montesinos
MTIB 4.072/13, 1979, 44,2 × 32,4 cm, campanya Francis Montesinos
MTIB 4.073/13, 1986, 44,3 × 35,2 cm, retrat d'estudi d'Elsa Peretti
MTIB 4.074/13, 2009, 44,3 × 35,2 cm, campanya publicitària sabates Vialis
MTIB 4.075/13, 1969, 44,3 × 45,8 cm, retrat d'estudi de Nico
Vint-i-set còpies blanc i negre en paper baritat
Una fotografia color en paper fotogràfic Kodak
Còpies d'autor, 2012. Signades al revers
Donació Leopoldo Pomés, 2013

Quan l'any 1955 Leopoldo Pomés va presentar la seva primera exposició a les Galeries Laietanes, la seva proposta va suposar un trencament envers la fotografia academicista que encara promulgaven les agrupacions fotogràfiques del país. Davant, però, de la impossibilitat de guanyar-se la vida com a fotògraf artístic, Pomés va demanar-li una oportunitat laboral a Marçal Moliné, de l'agència publicitària Pentágono, qui l'any 1956 va oferir-li la possibilitat de fer una campanya per a la marca de banyadors Meyba. Aquella oportunitat va suposar l'inici de la seva carrera publicitària.

En el món de la moda, Pomés va signar algunes campanyes claus, com les fotografies preses a principis dels anys 60 per a la firma de camises Expo, o les imatges per a Tergal, que per una banda pretenien convèncer el consumidor dels beneficis de fer servir una fibra patentada, i per l'altra intentaven donar categoria als vestits de fibra mitjançant certa sofisticació. A mitjans dels 60, Pomés signà les campanyes per a mitges Platino i Rodiflex i les de Burberry, i el 1969 va donar a llum la campanya de la marca de roba interior Valisère, que amb una dona nua de perfil -sota el lema *La lencería está pasada de moda y Valisère lo sabe*- va despertar gestos reaccionaris i crítiques arreu del país.

Les imatges de Pomés destaquen per un cert misteri indesxifrable. Sempre ha buscat la llum dins la foscor i és justament en l'ombra on s'instal·la un segell característic del fotògraf que investeix les seves imatges de cert regust poètic.

Esperança Codina

ORIOL MASPONS (1928-2013)

MTIB 3.880/13, 1965, 40,5 × 40,5, Pedro Rodríguez
MTIB 3.881/13, 1965, 40,5 × 40,5, Pedro Rodríguez
MTIB 3.882/13, 1965, 40,5 × 40,5, Pedro Rodríguez
MTIB 3.883/13, 1965, 40,5 × 40,5, Pedro Rodríguez
MTIB 3.884/13, 1966, 50,2 × 40,5, Pertegaz
MTIB 3.885/13, 1966, 50,2 × 40,5, Pertegaz
MTIB 3.886/13, 1967, 40,5 × 40,5, Desfilada Bocaccio - Paco Rabanne
MTIB 3.887/13, 1967, 40,5 × 40,5, Desfilada Bocaccio
MTIB 3.888/13, 1967, 40,5 × 40,5, Desfilada Bocaccio
MTIB 3.889/13, 1967, 40,5 × 40,5, Desfilada Bocaccio - Paco Rabanne
MTIB 3.890/13, 1967, 40,5 × 50,2, Moda cubana
MTIB 3.891/13, 1967, 40,5 × 40,5, Tuset Street
MTIB 3.892/13, 1972, 40,5 × 40,5, Elio Berhanyer
MTIB 3.893/13, 1973, 40,5 × 30,4, Santa Eulalia
MTIB 3.894/13, 1973, 50,2 × 40, 5, Santa Eulalia
MTIB 3.895/13, 1956, 40,5 × 40,5, Santa Eulalia
Quinze còpies blanc i negre en paper baritat
Una còpia digital en paper Hahnemühle Fine Art Baryta
Còpies d'autor, 2012. Signades al revers
Donació Oriol Maspons, 2012

Oriol Maspons va decidir dedicar-se professionalment a la fotografia després d'una estada d'any i mig a París, on va anar l'any 1955 destinat per la companyia d'assegurances per a la que treballava, i on va aprofitar per conèixer fotògrafs de la talla de Cartier-Bresson, Doisneau, Brassaï o Guy Bourdin, a qui admirà especialment.

La Col·lecció compta amb setze fotografies seves d'entre 1956 i 1973, imatges testimonials de la relació de Maspons amb Pertegaz, Pedro Rodríguez, Elio Berhanyer i Santa Eulalia. També s'hi inclouen quatre imatges relacionades amb el moviment de la *Gauche Divine* barcelonina. Les instantànies corresponen a algunes de les desfilades que van tenir lloc el 1967 a la discoteca Bocaccio, el lloc de trobada nocturn dels intel·lectuals de l'època. També és d'aquell any una de les imatges més representatives de Maspons: dues noies amb la samarreta de Tuset Street, denominació que el fotògraf va inventar en col·laboració amb Alexandre Cirici Pellicer per designar el carrer barceloní més creatiu del moment.

Reconegut com un dels grans reformadors de la fotografia espanyola gràcies a la seva posició crítica i a la seva actitud innovadora, Maspons va viure -i va retratar- en primera persona el procés de canvi d'una societat tradicional-conservadora que anava desapareixent per donar pas a una altra d'agosarada i oberta al món.

Durant els anys d'esplendor de la professió compartí molts projectes amb el seu soci i amic, el fotògraf Julio Ubiña (Santander, 1921w-Barcelona, 1988).

Esperança Codina

MTIB 3.884/13

ANTONI BERNAD (1944)

MTIB 3.855/12, 1966, 66,5 × 70,6 cm, fotografia d'estudi inèdita
MTIB 3.856/12, 1968, 94,4 × 70,3 cm, fotografia d'estudi inèdita
MTIB 3.857/12, 1968, 87,6 × 70,2 cm, fotografia d'estudi inèdita
MTIB 3.858/12, 1966, 69,2 × 70,7 cm, fotografia d'estudi inèdita
MTIB 3.859/12, 1986, 100,3 × 70,2 cm, fotografia d'estudi amb Pertegaz
MTIB 3.860/12, 1967, 70, 3 × 69,9 cm, *Telva*
MTIB 3.861/12, 1979, 72,9 × 70,1 cm, *Debra*
MTIB 3.862/12, 1967, 87,7 × 70,2 cm, fotografia d'estudi inèdita
MTIB 3.863/12, 1989, 102,2 × 70 cm, col·lecció Antonio Miró Estiu 1989
MTIB 3.864/12, 1987, 103,5 × 70 cm, col·lecció Antonio Miró Estiu 1987
MTIB 3.865/12, 1984, 100,5 × 70,1 cm, col·lecció Antonio Miró Estiu 1984
MTIB 3.866/12, 1993, 106 × 70,1 cm, col·lecció Antonio Miró Hivern 1993
MTIB 3.867/12, 1988, 104,8 × 70,2 cm, col·lecció Antonio Miró Hivern 1988
MTIB 3.868/12, 1992, 68,2 × 70,2 cm, portada del catàleg d'exposició *Antoni Miró a través del seu temps* (Palau de la Virreina, 2005)
MTIB 3.869/12, 1995, 90,8 × 70 cm, *Vogue España*
MTIB 3.870/12, 1988, 96,7 × 70,2 cm, *Up&Down*
MTIB 3.871/12, 1993, 94,4 × 70,3 cm, *Woman*
MTIB 3.872/12, 1989, 98,4 × 70 cm, *Excellence*
MTIB 3.873/12, 1997, 87,1 × 70 cm, *Telva*
MTIB 3.874/12, 1997, 87 × 70 cm, *Telva*
MTIB 3.875/12, 2003, 86,4 × 70,3 cm, col·lecció Isabel de Pedro, Tardor-Hivern 2003-2004
MTIB 3.876/12, 1992, 79,4 × 80,8 cm, campanya del perfum Carolina Herrera
MTIB 3.877/12, 1968, 69,8 × 71,1 cm, encàrrec d'Elio Berhanyer
MTIB 3.878/12, 1999, 92,6 × 70,3 cm, *Telva*
Catorze còpies blanc i negre en paper baritat
Nou còpies color en paper fotogràfic Fujicolor Digital Paper Crystal Archive
Còpies d'autor, 2012. Signades i seriades al revers
Donació Antoni Bernad, 2012

Antoni Bernad pot considerar-se el primer fotògraf de l'estat espanyol amb dedicació exclusiva al món de la moda. Format com a dibuixant i grafista, el seu interès per millorar les imatges que es feien a les agències de publicitat el va portar a interessar-se per la fotografia de forma autodidacta fins que el 1967, després d'un any i mig a París treballant per a la revista *Elle*, es dedicà professionalment a la fotografia de moda.

Pioner en molts aspectes, els seus inicis foren polièdrics: feia de fotògraf, d'estilista, de perruquer, de relacions públiques... Va ser un dels primers en tractar amb models professionals, amb les quals va innovar fent-les adoptar posats plens de vitalitat. Bernad va viure el naixement de la revista *Telva*, publicació amb la qual ha col·laborat durant tota la seva trajectòria professional, junt amb d'altres de renom, tant nacionals com internacionals.

MTIB 3.877/12

Entre els molts dissenyadors nacionals per als quals ha treballat, ha signat per a Antonio Miró algunes de les imatges més especials de la seva carrera (sis d'elles incloses a la Col·lecció), fruit -diu el fotògraf- de la llibertat que aquest sempre li ha concedit. A nivell internacional, es mostra especialment satisfet de les col·laboracions amb Carolina Herrera (a la qual Bernad retratà per primera vegada durant la campanya de presentació d'un dels seus perfums l'any 1992) i Manolo Blahnik.

Obsessionat per reproduir l'elegància i el bon gust, les seves imatges tenen una distinció innata. Cerca dignificar les teles, crear bellesa si no hi és, il·luminar de forma afavoridora i recrear ambients inspiradors. Ingredients indissolubles de les seves imatges de moda.

Esperança Codina

JOSÉ MANUEL FERRATER (1948)

MTIB 4.108/13, 1985, 124,9 × 86,8 cm, *YModa*
MTIB 4.109/13, 1985, 124,6 × 87,2 cm, *YModa*
MTIB 4.110/13, 1985, 124,6 × 87 cm, *YModa*
MTIB 4.111/13, 1986, 124,5 × 87,1 cm, *YModa*
MTIB 4.112/13, 1986, 124,8 × 86,9 cm, *YModa*
MTIB 4.113/13, 1986, 124,7 × 87 cm, *Donna*
MTIB 4.114/13, 1986, 124,7 × 87 cm, *Donna*
MTIB 4.115/13, 1986, 124,7 × 87 cm, *Donna*
MTIB 4.116/13, 1984, 124,7 × 87cm, *YModa*
MTIB 4.117/13, 1984, 87 × 124,5 cm, *YModa*
MTIB 4.118/13, 1988, 87 × 124,8 cm, *Arena Magazine*
MTIB 4.119/13, 1988, 124,9 × 87 cm, *YModa*
MTIB 4.120/13, 1988, 125 × 87,2 cm, *YModa*
MTIB 4.121/13, 1988, 124,4 × 86,9 cm, *Glamour Paris*
MTIB 4.122/13, c. 1988, 124,8 × 86,9 cm, imatge inèdita
MTIB 4.123/13, 1988, 124,5 × 87,1 cm, catàleg *Blue Moon* (Armand Basi)
MTIB 4.124/13, 1988, 87 × 124,5 cm, catàleg *Blue Moon* (Armand Basi)
MTIB 4.125/13, 1990, 87,1 × 124,7 cm, catàleg *Wintertour* (Armand Basi)
MTIB 4.126/13, c. 1991, 124,4 × 87 cm, *Vogue Alemanya*
MTIB 4.127/13, c. 1991, 124,8 × 87 cm, *Big Magazine*
MTIB 4.128/13, 1995, 124,7 × 87 cm, catàleg Armand Basi Tardor-Hivern 1995
MTIB 4.129/13, 1995, 124,5 × 87 cm, catàleg Armand Basi Tardor-Hivern 1995
MTIB 4.130/13, 1995, 124,6 × 87 cm, catàleg Armand Basi Tardor-Hivern 1995
MTIB 4.131/13, 1996, 124,7 × 87 cm, campanya Col·lecció *Formentera* (Armand Basi)
MTIB 4.132/13, 1992, 124,8 × 86,9 cm, campanya publicitària Guillermina Baeza
MTIB 4.133/13, 2010, 87 × 124,8 cm, *Cinco Magazine*
MTIB 4.134/13, 2010, 87 × 124,7 cm, *Cinco Magazine*
MTIB 4.135/13, 2009, 87 × 125 cm, *Nox Magazine*
MTIB 4.136/13, 2009, 124,8 × 87 cm, *Nox Magazine*
Vint-i-nou còpies en paper Hahnemühle Photo Rag Baryta
Còpies d'autor, 2013. Signades i seriades al revers
Donació José Manuel Ferrater, 2014

Ferrater es va iniciar en la fotografia a l'escola Eina a finals dels anys 60. Les primeres fotografies que va publicar van aparèixer a la revista *Triunfo*, captaven un doble accident al circuit de fórmula 1 de Montjuïc i no les va signar.

A principis dels anys 70 va rebre els seus primers encàrrecs de moda i des de llavors ha estat testimoni excepcional de l'evolució del sector amb un segell indiscutible. Les seves instantànies desprenen energia i vitalitat, però també un cert desassossec i inquietud interior. Dirigeix els models portant-los al límit de la seva força expressiva, i prefereix centrar-se en les idees abans que obsessionar-se per la tècnica. Ingredients amb els que, en conjunt, aconsegueix imatges d'una emotivitat contundent i expressionista.

MTIB 4.113/13

El punt àlgid de la seva carrera com a fotògraf de moda el va marcar el reportatge que el 1984 va fer a unes andanes de metro per a la revista *YModa*. Dos anys més tard, signava la seva primera editorial internacional per la revista *Donna* protagonitzada per la top model grega del moment (Elena Koudura). Des d'aleshores no ha deixat mai de treballar per a les millors revistes de moda del món ni de col·laborar amb les millors models internacionals.

El 2008 va crear Ferrater Studio, un laboratori d'idees on investiga en equip noves possibilitats i desenvolupa projectes de videocreació. En paral·lel, experimenta des de fa temps amb la pintura i la poesia, llenguatges que l'ajuden a arribar una mica més enllà del que se sent capaç de transmetre només amb imatges.

Esperança Codina

MANEL ESCLUSA (1952)

MTIB 4.034/13, 1987, 60,1 × 50,2 cm, *YModa*
MTIB 4.035/13, c. 1988, 60,1 × 50,2 cm, campanya publicitària per a Manolo Díaz
MTIB 4.036/13, 1989, 103,2 × 79,5 cm, catàleg *Neue*, Armand Basi
MTIB 4.037/13, 1989, 50,2 × 60,1 cm, catàleg *Neue*, Armand Basi
MTIB 4.038/13, 1986, 60,1 × 50,2 cm, *YModa*
MTIB 4.039/13, 1991, 60,1 × 50,2 cm, *Impar*
MTIB 4.040/13, 1985, 100,2 × 84 cm, *YModa*
MTIB 4.041/13, 1985, 60,1 × 50,2 cm, *YModa*
MTIB 4.042/13, 1985, 60,1 × 50,2 cm, *YModa*
MTIB 4.043/13, 1987, 50,2 × 60,1 cm, *YModa*
Deu còpies d'autor en paper Hahnemühle Photo Rag Baryta, 2013
Signades i seriades al revers
Donació Manel Esclusa, 2013

Familiaritzat des de ben petit amb la fotografia (el seu pare tenia un estudi fotogràfic) i més conegut per la seva trajectòria com a fotògraf artístic, a Manel Esclusa l'oportunitat de fer fotografia de moda li va arribar de la mà de Juan Antonio Comín, editor de la revista *Moda del Mediterráneo*. Va dedicar-se intensament a la fotografia de moda durant els anys vuitanta i principis dels noranta, fins que va decidir deixar-ho per voluntat pròpia.

Fidel a la seva personal gramàtica, en moltes de les seves imatges de moda també s'hi reflecteixen els símbols del seu habitual imaginari: l'aigua, el silenci, la foscor i les ombres.

Esclusa és un fotògraf amb una clara intenció experimental, que treballa fermament en la conceptualització i la presa de la imatge (com es demostra en les futuristes produccions que va fer per Armand Basi), i també -i molt- en la concreció de la còpia final. D'Ansel Adams va copsar, en un taller del prestigiós festival de fotografia francès d'Arles, la idea que «el negatiu només reviu quan s'interpreta com a positiu». En aquest sentit, Esclusa no deixa res a l'atzar, i decideix raonadament com han de ser tots i cadascun dels elements que influeixen en la còpia impresa. Els seus positivats acaben sent resultat d'un elaborat procés d'anàlisi que fa que les seves imatges, més enllà de tenir valor *per se*, formin part també del minuciós univers fotogràfic que ha estat capaç de crear al llarg dels anys amb una coherència incontestable.

Esperança Codina

MTIB 4.034/13

MARIA ESPEUS (1949)

MTIB 3.778/12, 1988, 99,7 × 74,9 cm, *La Vanguardia Mujer*
MTIB 3.779/12, 1988, 100 × 75 cm, *La Vanguardia Mujer*
MTIB 3.780/12, 1999, 87 × 86,8 cm, campanya publicitària Burberry
MTIB 3.781/12, 1999, 99,8 × 100 cm, campanya publicitària Burberry
MTIB 3.782/12, 2000, 99,8 × 75,2 cm, campanya publicitària Burberry
MTIB 3.783/12, 1999, 99,8 × 75 cm, campanya publicitària Burberry
MTIB 3.784/12, 1988, 99,6 × 75 cm, *La Vanguardia Mujer*
MTIB 3.785/12, 1988, 100 × 75 cm, *La Vanguardia Mujer*
MTIB 3.786/12, 1992, 99,8 × 75 cm, catàleg *Patricia*
MTIB 3.787/12, 1988, 100 × 74,5 cm, *La Vanguardia Mujer*
MTIB 3.788/12, 1995, 100 × 79 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.789/12, 1995, 100 × 79 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.790/12, 1995, 99,9 × 79 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.791/12, 1996, 100 × 75 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.792/12, 1996, 99,8 × 75 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.793/12, 1996, 99,9 × 74,9 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.794/12, 1992, 87 × 86,8 cm, catàleg *Antonio Miró*
MTIB 3.795/12, 1992, 99,8 × 84,9 cm, catàleg *Antonio Miró*
MTIB 3.796/12, 2007, 99,7 × 75 cm, Collezione Uomo
MTIB 3.797/12, 2007, 99,9 × 75 cm, Collezione Uomo
MTIB 3.798/12, 1989, 87 × 86,8 cm, *La Vanguardia Mujer*
MTIB 3.799/12, 1989, 99,8 × 75 cm, *La Vanguardia Mujer*
MTIB 3.800/12, 1988, 99,8 × 70,1 cm, *La Vanguardia Mujer*
MTIB 3.801/12, 1988, 99,9 × 69,7 cm, *La Vanguardia Mujer*
MTIB 3.802/12, 1988, 99,8 × 69,9 cm, *La Vanguardia Mujer*
MTIB 3.803/12, 1992, 99,9 × 74'9 cm, *El País Semanal*
Vint-i-sis còpies d'autor en paper Hahnemühle Photo Rag Baryta, 2012
Signades i seriades al revers
Donació Maria Espeus, 2012

D'origen suec, Maria Espeus viu a Barcelona des del 1977, després d'haver residit un temps a Roma i a París. Ha treballat per al món editorial i publicitari de la moda, on destaca el seu pas per *La Vanguardia Mujer* (finals dels 80), on publicà algunes de les seves imatges més icòniques, com les dels reportatges fets a Cuba o Uruguai (sis d'aquestes fotografies formen part de la col·lecció del Museu). També fou important la seva col·laboració en el dominical de *El País* durant la primera meitat de la dècada dels 90. D'aquell període la col·lecció compta amb set imatges i una és del primer reportatge de moda que va protagonitzar la model Martina Klein, descoberta per la fotògrafa.

De la seva participació a les olimpíades de Barcelona'92 va néixer la idea d'un projecte amb Antonio Miró protagonitzat per Ryuichi Sakamoto, que es va materialitzar en forma de catàleg del qual se sent especialment satisfeta.

MTIB 3.785/12

Per a Espeus «no existeix paisatge més fascinant i enigmàtic que el d'un rostre». El seu domini del retrat queda ben palès en set exemples de la Col·lecció, tres d'ells pertanyents a campanyes publicitàries que va fer per a Burberry a finals dels 90.

De les vint-i-sis imatges que ha donat al Museu, vint d'elles són en blanc i negre, recurs amb el qual se sent còmoda i l'ajuda a reforçar la seva expressivitat, ja de per sí intensa. Espeus ha combinat la dedicació a la moda amb la publicitat, els retrats i treballs de caire més personal, imprimint en tot moment el seu caràcter honest i apassionat.

Esperança Codina

PEP ÀVILA (1968)

MTIB 3.950/13, 2001, 104 × 83,6 cm, *Harper's Bazaar* (edició llatinoamericana)
MTIB 3.951/13, 2001, 104 × 83,8 cm, *Harper's Bazaar* (edició llatinoamericana)
MTIB 3.952/13, 2005, 83,6 × 104 cm, *Magazine La Vanguardia* i revista *Travesías* (Mèxic)
MTIB 3.953/13, 2006, 83,9 × 62,5 cm, Premi Lux Oro Moda
MTIB 3.954/13, 2008, 68,3 × 104 cm, *Magazine La Vanguardia*
MTIB 3.955/13, 2010, 83,9 × 124 cm, *Magazine La Vanguardia*
MTIB 3.956/13, 2011, 67,6 × 104 cm, *Magazine La Vanguardia*
Set còpies en paper Hahnemühle Photo Rag Baryta
Còpies d'autor, 2012. Signades i seriades al revers
Donació Pep Àvila, 2013

Pep Àvila és un fotògraf polifacètic que fa més de vint anys que es dedica a la fotografia publicitària, de moda, de viatges i documental. Viatger incansable i compromès, ha participat en diversos projectes solidaris: col·laboracions desinteressades amb fundacions a les quals obsequia amb la seva feina per tal que tinguin imatges de qualitat.

En els seus encàrrecs professionals treballa molt la conceptualització d'atmosferes particulars per a cada projecte, aconseguint escenes amb un toc màgic especial, i forçant il·luminacions artificials. Moltes vegades les seves produccions adopten un aire a mig camí entre la realitat i la ficció, aconseguint certa mística cinematogràfica. No en va, aprofundir en el món del cinema és un dels objectius que més l'interessen i l'inspiren.

Habitual del *Magazine* de *La Vanguardia* i altres revistes de tendències, ha signat importants campanyes per Dove, Puig, Levi's, Nike o Adidas, a més de les seves incomptables campanyes publicitàries per destacades marques comercials.

Amb un peu a Mèxic per motius personals, Pep Àvila treballa habitualment per clients i editorials també d'aquell país llatinoamericà.

Esperança Codina

MTIB 3.951/13

BIEL CAPLLONCH (1964)

MTIB 3.830/12, sèrie *Die Metamorphosen*, 2011, 70 × 101,6 cm, *Idoménée Magazine*
MTIB 3.831/12, sèrie *Die Metamorphosen*, 2011, 70 × 117,5 cm, *Idoménée Magazine*
MTIB 3.832/12, sèrie *Die Metamorphosen*, 2011, 70 × 103,4 cm, *Idoménée Magazine*
MTIB 3.833/12, sèrie *Die Metamorphosen*, 2011, 70 × 110,4 cm, *Idoménée Magazine*
MTIB 3.834/12, sèrie *Die Metamorphosen*, 2011, 70 × 105 cm, *Idoménée Magazine*
MTIB 3.835/12, sèrie *Die Metamorphosen*, 2011, 70 × 113,7 cm, *Idoménée Magazine*
MTIB 3.836/12, sèrie *Miyake KiOk*u, 2011, 70 × 105 cm, Issey Miyake Vintage
MTIB 3.837/12, sèrie *Miyake KiOku*, 2011, 70 × 105 cm, Issey Miyake Vintage
MTIB 3.838/12, sèrie *Miyake KiOku*, 2011, 70 × 105 cm, Issey Miyake Vintage
MTIB 3.839/12, sèrie *Spain is different*, 2005, 70 × 106,5 cm, imatge inèdita
MTIB 3.840/12, sèrie *Spain is differen*t, 2005, 70 × 106,5 cm, *Wad Magazine*
MTIB 3.841/12, sèrie *Spain is differen*t, 2005, 70 × 106,5 cm, *Wad Magazine*
MTIB 3.842/12, sèrie *Spain is different*, 2005, 70 × 106,5 cm, *Wad Magazine*
MTIB 3.843/12, sèrie *Spain is different*, 2005, 70 × 54 cm, *Wad Magazine*
MTIB 3.844/12, sèrie *Stormy Weather*, 2002, 70 × 108,7 cm, *La Vanguardia Magazine*
MTIB 3.845/12, sèrie *Formas de inducción al sueño*, 2007, 70 × 106,5 cm, *Wad Magazine*
MTIB 3.846/12, sèrie *Stormy Weather*, 2002, 70 × 108,7 cm, *La Vanguardia Magazine*
MTIB 3.847/12, sèrie *Silent Night*s, 2002, 70 × 85 cm, imatge inèdita
MTIB 3.848/12, sèrie *The Jungle Book*, 2007, 70 × 85 cm, *La Vanguardia Magazine*
MTIB 3.849/12, sèrie *The Jungle Book*, 2007, 70 × 56,2 cm, *La Vanguardia Magazine*
MTIB 3.850/12, sèrie *The Jungle Book*, 2007, 70 × 56,2 cm, *La Vanguardia Magazine*
MTIB 3.851/12, sèrie *The Jungle Boo*k, 2007, 70 × 56,2 cm, *La Vanguardia Magazine*
MTIB 3.852/12, *The Blind Trip*, 2004, 70 × 100 cm, catàleg de Juan Antonio López
MTIB 3.853/12, sèrie *Six Dance Pieces for Siesta*, 2006, 60 × 120 cm, *Wad Magazine*
MTIB 3.854/12, sèrie *Six Dance Pieces for Siesta*, 2006, 60 × 120 cm, *Wad Magazine*
Vint-i-cinc còpies color en paper fotogràfic Fujicolor Digital Paper Crystal Archive
Còpies d'autor, 2012. Signades i seriades al revers
Donació Biel Capllonch, 2012

El mallorquí Biel Capllonch va arribar a Barcelona l'any 1984 per estudiar Belles Arts. L'any 1999 s'inicià en la fotografia de moda amb una producció pròpia que va comprar-li el *Magazine* de *La Vanguardia*.

Interessat en crear imatges que recreïn la bellesa sense estar necessàriament obligades a explicar res de transcendent, desenvolupa els seus projectes elaborant imatges captivadores, com en el cas de la sèrie *The Jungle Book*, en la qual construeix les imatges literalment, fotografiant fulles i troncs que després transforma de manera pictòrica, mirant de no repetir patrons exactes i muntant un a un els motius florals i vegetals fins a completar la imatge. Un treball preciosista purament artesanal.

En el cas de *Die Metamorphosen* va recrear la transformació d'una crisàlide amb imatges que atrauen irresistiblement l'espectador amb una escenografia inquietant i sur-

MTIB 3.849/12

realista. També ho són les de la sèrie *Spain is different*, inspirada en els *Disparates* de Goya i publicada a *Wad Magazine* (2005).

Sempre amb colors radiants, en alguns dels seus treballs també és recurrent el tema de la son. El fotògraf s'interroga sobre la fina línia que separa la vida somniada de la viscuda, i com ambdues s'entrellacen. Es fa ressò d'aquest supòsit amb imatges misterioses de lectura infinita, com les de les sèries *Formas de inducción al sueño* o *Six Dance Pieces for Siesta*.

Amb un segell particular i una creativitat il·limitada, Capllonch compagina actualment els encàrrecs de moda i publicitat amb produccions pròpies on mostra els seus treballs més personals.

Esperança Codina

BÈLA ADLER (1959) i SALVADOR FRESNEDA (1957)

MTIB 4.000/13, 2004, 119,9 × 86,8 cm, campanya publicitària Burberry
MTIB 4.001/13, 2008, 121,3 × 88,2 cm, *Yo Dona*
MTIB 4.002/13, 2008, 82 × 124,4 cm. *Yo Dona*
MTIB 4.003/13, 2004, 119,8 × 86,6 cm, *AB Magazine*
MTIB 4.004/13, 2009, 86,7 × 125 cm, *Andrés Sardà*
MTIB 4.005/13, 2011, 86,8 × 122,3 cm, *Madame Magazine*
MTIB 4.006/13, 2009, 119,8 × 86,9 cm, campanya Elisabeth Arden
MTIB 4.007/13, 2007, 86,9 × 117,6 cm, *Yo Dona*
Vuit còpies d'autor en paper Hahnemühle Photo Rag, 2012
Signades i seriades al revers
Donació Bèla Adler & Salvador Fresneda, 2013

Amb formació en Belles Arts i Disseny Gràfic, Bèla Adler va estudiar també fotoperiodisme a l'ICP (*International Center of Photography*) de Nova York. Salvador Fresneda és fotògraf autodidacta i té una especial habilitat per a la construcció d'espais i la recuperació de mobiliari industrial, que moltes vegades utilitza per a les seves produccions.

Després de coincidir en un seminari de Duane Michals l'any 1989, van fer junts una producció per a Camper i des d'aleshores han treballat sempre junts tant en moda com en publicitat, encarregant-se habitualment de tot el procés, des de la direcció d'art fins a la post-producció.

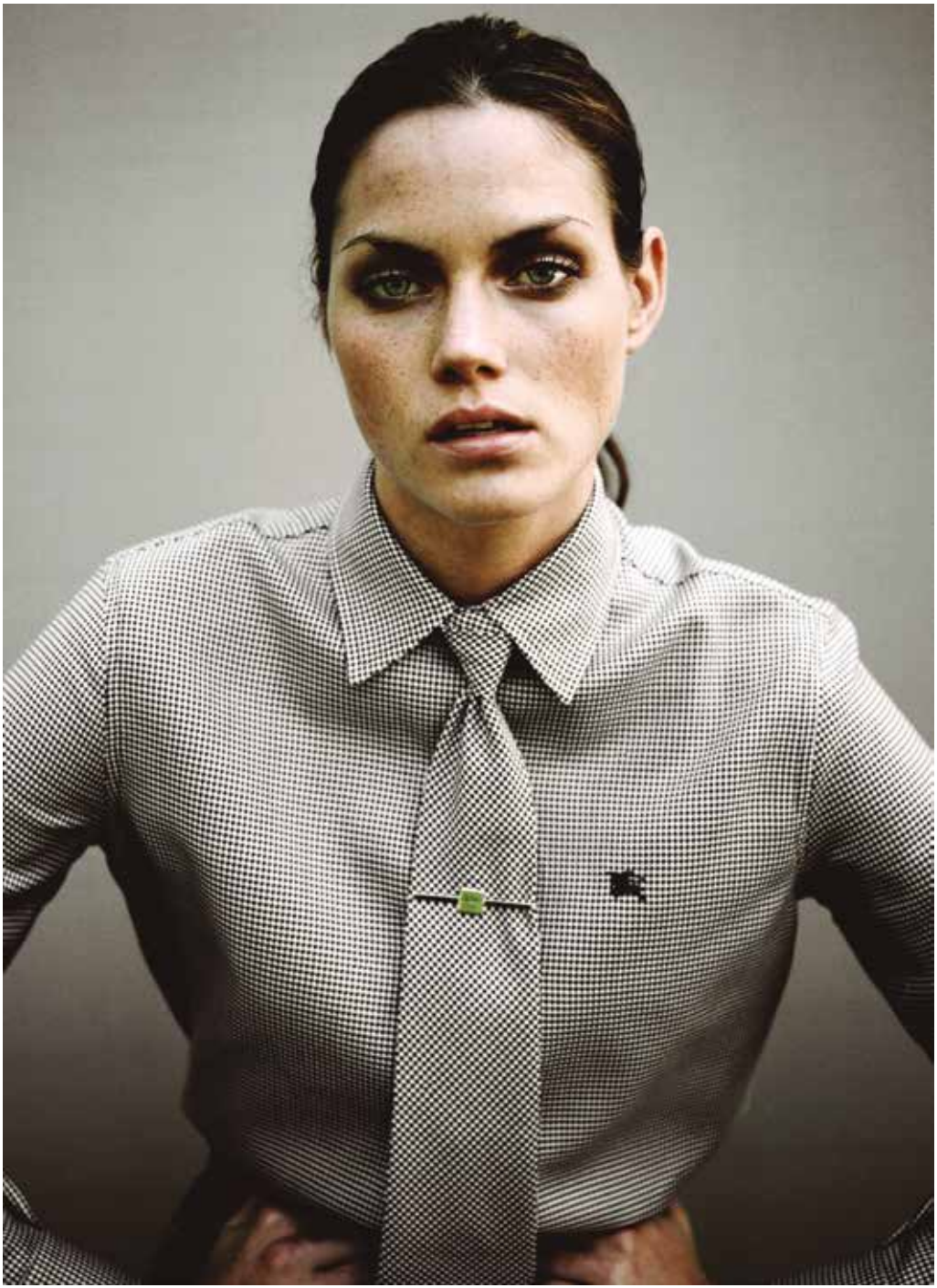
Junts han aconseguit una mirada personal, amb imatges pulcres que s'allunyen d'efectes especials superflus. Imatges atemporals que busquen ressaltar l'essència.

Quan retoquen ho fan sense estridències. I en la selecció dels models, no busquen belleses perfectes sinó persones amb capacitat de transmetre; gent amb qui connectar, convençuts també que unes bones fotos poden donar dignitat a tot tipus de teixits.

Amb molta experiència en el mercat nord-americà, consideren que allà són més exigents, però també més respectuosos, i agraeixen els encàrrecs que els donen la major llibertat possible, conscients que és la manera d'aconseguir els millors resultats.

Entre els seus clients de moda s'hi inclouen Burberry, Mango, Camper, Woman Secret, Vanity Fair, Loewe, Cortefiel, Elisabeth Arden i Zara, i han signat editorials per a *Vogue España*, *Marie Claire*, *El País*, *Vanidad*, *Glamour, GQ* i *Yo Dona*, entre d'altres.

Esperança Codina

MTIB 4.000/13

EUGENIO RECUENCO (1968)

MTIB 3.879/13, 2005, 43,2 × 55,9 cm, *Vogue Novias*
Còpia d'autor en paper cotó Ultrasmooth Fine Art, 2012
Signada i seriada al revers
Donació Eugenio Recuenco, 2013

Llicenciat en Belles Arts, actualment és un dels fotògrafs més prolífics: col·laborador d'importants revistes de moda espanyoles i estrangeres; autor de campanyes publicitàries de renom a nivell nacional i internacional (algunes guardonades amb importants premis, fins i tot del Festival Internacional de Creativitat de Cannes); realitzador audiovisual incansable (en el camp de la moda espanyola podríem destacar els espots per a Loewe, amb qui ha col·laborat en diverses ocasions); ha dirigit també videoclips musicals i com a projecte personal actualment està rodant el curtmetratge *La segunda derrota*, basat en un dels relats del llibre *Los girasoles ciegos*, d'Alberto Méndez.

Per a les seves imatges de moda, desenvolupa històries d'inspiració molt diversa i intenta involucrar-se en el procés de creació de la imatge de principi a fi: la definició del fil conductor, la construcció dels escenaris, la concreció dels estilismes, el càsting per trobar els/les models que millor s'adapten a cada personatge, etc.

Quan arriba el moment de disparar, il·lumina només el necessari per tal que la història que vol narrar es faci visible, i és llavors quan fa la foto. Fruit d'aquesta il·luminació controlada, moltes de les seves imatges tenen un alè misteriós molt característic del fotògraf, amb certes parts de la imatge que només s'intueixen. Imatges que construeixen sèries de temàtiques diverses que endinsen l'espectador en territoris onírico-surrealistes de gran intensitat narrativa.

Esperança Codina

ENRIC GALCERAN (1973)

MTIB 4.044/13, 2005, 110,6 × 87,1 cm, campanya publicitària Armand Basi 2006
MTIB 4.045/13, 2006, 87,2 × 124,6 cm, *Ragazza*
MTIB 4.046/13, 2011, 87 × 117 cm, *BMM Magazine*
MTIB 4.047/13, 2012, 107,4 × 87 cm, *L'Officiel Ukraine*
Quatre còpies en paper Hahnemühle Fine Art Baryta
Còpies d'autor, 2013. Signades i seriades al revers
Donació Enric Galceran, 2013

Format en fotografia a les escoles IDEP i GrisArt, va treballar -entre els vint-i-dos i els vint-i-set anys-, d'assistent per a diversos fotògrafs, tant de premsa com de publicitat i moda, fins que va marxar a viure a Londres, on durant dos anys treballà com a fotògraf per agències de models. En tornar a Barcelona va començar a publicar en revistes nacionals i internacionals.

Sensual i epicuri en la seva mirada, Galceran és directe i s'allunya de posades en escena histriòniques, retratant amb una tècnica formal que dóna protagonisme als estilismes i la roba representada.

És habitual de firmes com Lefties, Mango, Stradivarius, Hugo Boss o Pepe Jeans. I entre les seves participacions editorials, és destacable la seva capacitat comercial, aconseguint ser present en edicions i revistes dels cinc continents, com per exemple *Vogue* (edicions d'Espanya, Mèxic, Corea i Portugal), *Vanidad, Factice* (França), *BMM* (Itàlia), *L'Officiel* (França), *5 magazine* o *View of the times*, entre d'altres.

Esperança Codina

MTIB 4.047/13

TXEMA YESTE (1972)

MTIB 3.804/12, 2010, 86,7 × 116,2 cm, *V Spain*
MTIB 3.805/12, 2011, 74,9 × 51,4 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.806/12, 2009, 74,8 × 55,4 cm, *V Spain*
MTIB 3.807/12, 2009, 52,7 × 74,6 cm, *V Spain*
MTIB 3.808/12, 2009, 74,7 × 54,9 cm, *V Spain*
MTIB 3.809/12, 2010, 74,5 × 56,4 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.810/12, 2010, 57,4 × 74,7 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.811/12, 2009, 74,8 × 55,6 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.812/12, 2009, 74,8 × 50,3 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.813/12, 2009, 86,7 × 123,7 cm, *QVest*
MTIB 3.814/12, 2009, 85,1 × 124,6 cm, *QVest*
MTIB 3.815/12, 2008, 51,5 × 74,8 cm, *Metal Magazine*
MTIB 3.816/12, 2008, 51,5 × 74,8 cm, *Metal Magazine*
MTIB 3.817/12, 2010, 112,7 × 86,9 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.818/12, 2010, 74,8 × 55,5 cm, *V Spain*
MTIB 3.819/12, 2011, 86,7 × 122 cm, *Marie Claire Italia*
MTIB 3.820/12, 2011, 74,8 × 50 cm, *Marie Claire Italia*
MTIB 3.821/12, 2011, 74,8 × 56,1 cm, *Hércules Magazine*
MTIB 3.822/12, 2011, 123,2 × 83,2 cm, Harper's Bazaar España
MTIB 3.823/12, 2011, 86,9 × 122,6 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.824/12, 2011, 124,6 × 84,4 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.825/12, 2011, 90,6 × 86,6 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.826/12, 2011, 113,7 × 86,7 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.827/12, 2011, 74,4 × 55,8 cm, *Tush Magazine*
MTIB 3.828/12, 2006, 52,6 × 74,8 cm, *Neo2*
MTIB 3.829/12, 2010, 74,8 × 56,4 cm, *V Spain*
Vint-i-sis còpies d'autor en paper Hahnemühle Photo Rag Baryta, 2012
Signades i seriades al revers
Donació Txema Yeste, 2012

Reporter gràfic en els seus inicis (*The Independen*t i *El País*, entre d'altres), Txema Yeste va començar fent les seves primeres editorials de moda l'any 2003 per a la revista *Neo2*. D'aquesta primera època, la col·lecció del Museu ha incorporat una imatge de la sèrie "La Viuda", inspirada en la cançó *Alfonsina y el mar*, i que va fer submergit amb una càmera aquàtica amb la model (amb vestit d'Ion Fiz) a Cadaqués. Anys més tard repetí la localització en una producció inspirada en la figura de Gala i publicada a *V Spain* (2009), sèrie de la qual la col·lecció compta amb tres imatges.

Yeste és un fotògraf valent: arrisca en les seves produccions, els punts de vista, els càstings, les localitzacions... Això es fa palès, per exemple, en les espectaculars imatges presses a l'heliport de Niça i publicades a *Marie Claire* (2011).

MTIB 3.817/12

També són molt representatives algunes imatges de sessions realitzades a Nova York per a les revistes *Tush Magazine* i *Qvest*, amb les quals col·labora habitualment. A nivell nacional són especialment interessants els treballs publicats a les revistes *V Spain*, *Metal Magazine*, *Harper's Bazaar España* o *Hercules*.

Les seves imatges, sempre sofisticades i amb un marcat to entre futurista i oníric, tenen una lluminositat especial que enlluerna l'espectador.

Yeste, que ha donat vint-i-sis imatges al Museu que daten entre el 2006 i el 2011, és unànimement considerat –fins i tot entre els seus col·legues de professió– com un dels millors fotògrafs actuals de moda, de gran projecció en el futur.

Esperança Codina

SERGI JASANADA (1967)

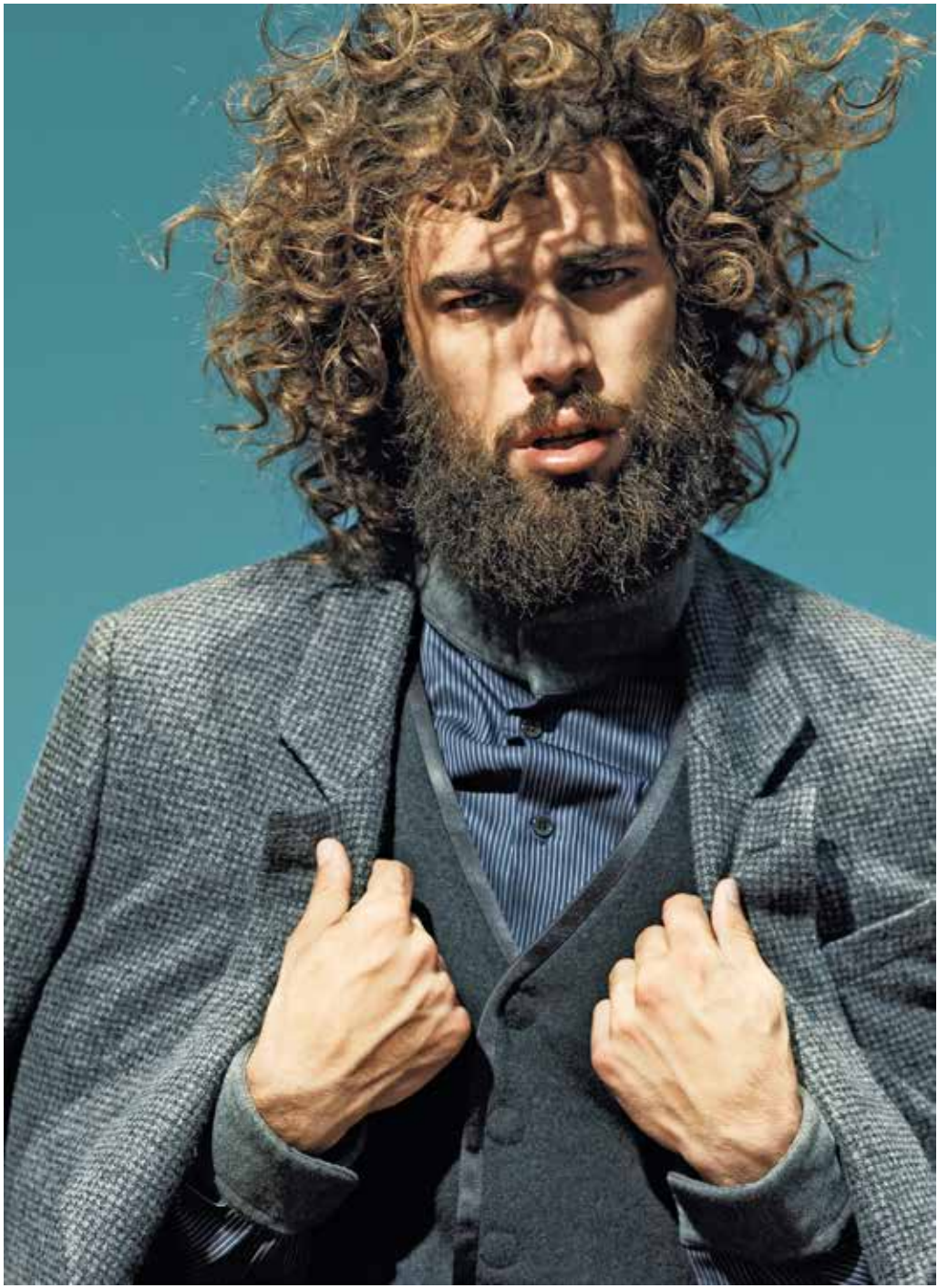
MTIB 4.022/13, 2008, 68,2 × 102 cm, *Metal Magazine*
MTIB 4.023/13, 2012, 64,2 × 102 cm, *Código Único*
MTIB 4.024/13, 2012, 51 × 76,5 cm, *DT Spain*
MTIB 4.025/13, 2012, 32,5 × 51,7 cm, imatge inèdita
MTIB 4.026/13, 2011, 102 × 81,6 cm, *La Vanguardia Magazine*
MTIB 4.027/13, 2012, 76,5 × 56,5 cm, *Código Unico*
MTIB 4.028/13, 2011, 49,5 × 72 cm, *La Vanguardia Magazine*
MTIB 4.029/13, 2010, 77 × 63 cm, *Novias de España*
MTIB 4.030/13, 2012, 76,7 × 62 cm, *Fashionisto*
MTIB 4.031/13, 2012, 108,2 × 78,2 cm, *DT Spain*
Deu còpies en paper Hahnemühle Fine Art Baryta
Còpies d'autor, 2013. Signades i seriades al revers
Donació Sergi Jasanada, 2013

Començà en el món de la moda com a model, fins que decidí posar-se a l'altre costat de la càmera i dedicar-se professionalment a la fotografia. El seu primer encàrrec remunerat fou per a la firma Caroche i signà la seva primera editorial a la revista alemanya *Absolut*.

Amb un estil fresc en el qual prima el color, despossseït de barroquisme i gens enfarfegat, les seves imatges tenen també un toc intimista que els dóna un aire transcendent. Sofisticat en l'ús del paisatge, en exteriors busca sempre la llum més afavoridora (que sol ser la de primera hora del matí o la de darrera hora de la tarda) i per tal de captar-la espera el que calgui per treballar després decidida i ràpidament. I quan ho creu convenient, no dissimula l'ús del flaix, utilitzant-lo de vegades com a recurs expressiu.

Ha treballat amb les millors models nacionals (va ser el primer en retratar Helen Lindes), i publica habitualment a *Metal*, *Nox*, *Fashionisto*, *Fucking Young*, *Woman*, *DT* o el *Magazine* de *La Vanguardia*. En publicitat, ha signat campanyes per marques com Bershka, Adidas, Macson, Sacha London, Mango o Rabat.

Esperança Codina

MTIB 4.027/13

XEVI MUNTANÉ (1977)

MTIB 3.896/13, 2009, 66,4 × 49,8 cm, *Couture*
MTIB 3.897/13, 2009, 49,9 × 66,5 cm, *Couture*
MTIB 3.898/13, c. 2007, 66,5 × 49,8 cm, *Dazed and Confused*, Londres
MTIB 3.899/13, c. 2007, 66,5 × 49,8 cm, *Dazed and Confused*, Londres
MTIB 3.900/13, 2008, 66,4 × 49,8 cm, *Dazed and Confused*, Londres
MTIB 3.901/13, 2011, 49,9 × 77,3 cm, *Harper's Bazaar España*
MTIB 3.902/13, 2011, 49,9 × 74,8 cm, *Harper's Bazaar España*
MTIB 3.903/13, 2011, 67,8 × 49,8 cm, *Harper's Bazaar España*
MTIB 3.904/13, 2010, 49,9 × 74,8 cm, *Paper Planes*
MTIB 3.905/13, 2010, 49,9 × 74,8 cm, *Paper Planes*
MTIB 3.906/13, 2009, 66,5 × 49,8 cm, *Wonderland Magazine*
MTIB 3.907/13, 2009, 66,4 × 49,8 cm, *Wonderland Magazine*
MTIB 3.908/13, 2009, 66,4 × 49,8 cm, *Wonderland Magazine*
MTIB 3.909/13, 2009, 66,3 × 49,9 cm, Wonderland Magazine
MTIB 3.910/13, c. 2009, 66,5 × 49,8 cm, *Wonderland Magazine*
MTIB 3.911/13, 2008, 66,6 × 49,8 cm, *Fanzine 137*
MTIB 3.912/13, 2008, 66,5 × 49,8 cm, *Fanzine 137*
Disset còpies d'autor en paper GMG Proof Color, 2012. Signades i seriades al revers
Donació Xevi Muntané, 2013

Format a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya, va marxar a Nova York per assistir a un curs i va aconseguir quedar-se a viure a la ciutat per fer d'assistent de David LaChapelle. Poc després, *ID Magazine* li donava una de les seves primeres oportunitats amb tan sols vint-i-dos anys, valorant el seu talent sense tenir en compte la manca d'experiència, cosa que considera que aquí és impensable.

Amb un estil propi destacable, les seves sèries més reconeixibles són cinètiques: reflexos que enlluernen a contrallum conferint moviment als subjectes; il·luminacions multicromàtiques o pinzellades amb flaix sobreposades als subjectes, les quals suposen tot un exercici lúdicoexperimental que té com a resultat imatges futuristes i magnètiques. Quan no fa ús d'aquests recursos, Muntané executa instantànies molts cops minimalistes amb geometries impecables que aconsegueixen la contundència del "menys és més".

Muntané ha treballat durant molt de temps sense càmera pròpia, llogant l'equip cada vegada que havia de fer una sessió. I així ha retratat personatges cèlebres (resultat de la seva particular mirada va ser, per exemple, la divertida i aclamada campanya de Schweppes protagonitzada per Iggy Pop). Ha treballat per importants revistes, com ara *Harper's Bazaar*, amb la qual col·labora habitualment, o les més alternatives *Dazed & Confused*, *Hercules*, *Paper Planes* o *Wonderland*. En publicitat de moda és habitual en les campanyes de Pull & Bear i ha treballat també per Custo Barcelona, Bimba & Lola o Christian Lacroix, entre d'altres.

Esperança Codina

MTIB 3.896/13

FERRAN CASANOVA (1979)

MTIB 3.913/13, 2006, 87 × 58,3 cm, *Urban Magazine*
MTIB 3.914/13, 2009, 62,1 × 41,8 cm, *Pref Magazine*
MTIB 3.915/13, 2010, 58,4 × 87 cm, *Pref Magazine*
MTIB 3.916/13, 2010, 61,9 × 41,8 cm, *Lookbook Juan Vidal*
MTIB 3.917/13, 2008, 46,9 × 61,9 cm, campanya publicitària Maria Escoté
MTIB 3.918/13, 2009, 87 × 58,3 cm, photo test Sight Models
MTIB 3.919/13, 2009, 87 × 58,3 cm, photo test Sight Models
Set còpies d'autor en paper Hahnemühle Fine Art Baryta, 2012
Signades i seriades al revers
Donació Ferran Casanova, 2013

Ferran Casanova va arribar a la fotografia per un imprevist: format com a ballarí professional de dansa clàssica, va treballar per diverses companyies amb les quals va viatjar per tot el món fins que una lesió el va obligar a retirar-se. Interessat per la moda i fotògraf autodidacta, va presentar unes imatges a una agència de fotògrafs i inicià, així, aquesta nova dedicació professional, que ja no ha abandonat.

Establert entre París i Barcelona, declara que la mirada és per ell el més interessant en els retrats i que quan fotografia, busca la simplicitat compositiva, però intentant transmetre quelcom que vagi més enllà de reflectir tan sols la bellesa.

El seu profund coneixement postural i del moviment corpori l'han ajudat en el control dels gestos i expressions dels models, aconseguint unes imatges nítides i elegants, com les que corresponen a la sèrie publicada l'any 2009 a *Pref Magazine* (França), protagonitzada per Max Sokolov (model i ballarí rus).

La Col·lecció de Fotografia de Moda del Museu compta amb set imatges seves d'entre els anys 2006 i 2010, tant d'editorials com de campanyes de marques, com per exemple la que correspon a la de l'estiu 2008 de Maria Escoté, o les dues que formen part de la campanya Tardor-Hivern 2010 de Juan Vidal, justament l'any que Vidal rebia el Premi *"Tendencias de la Moda"* al millor dissenyador.

Esperança Codina

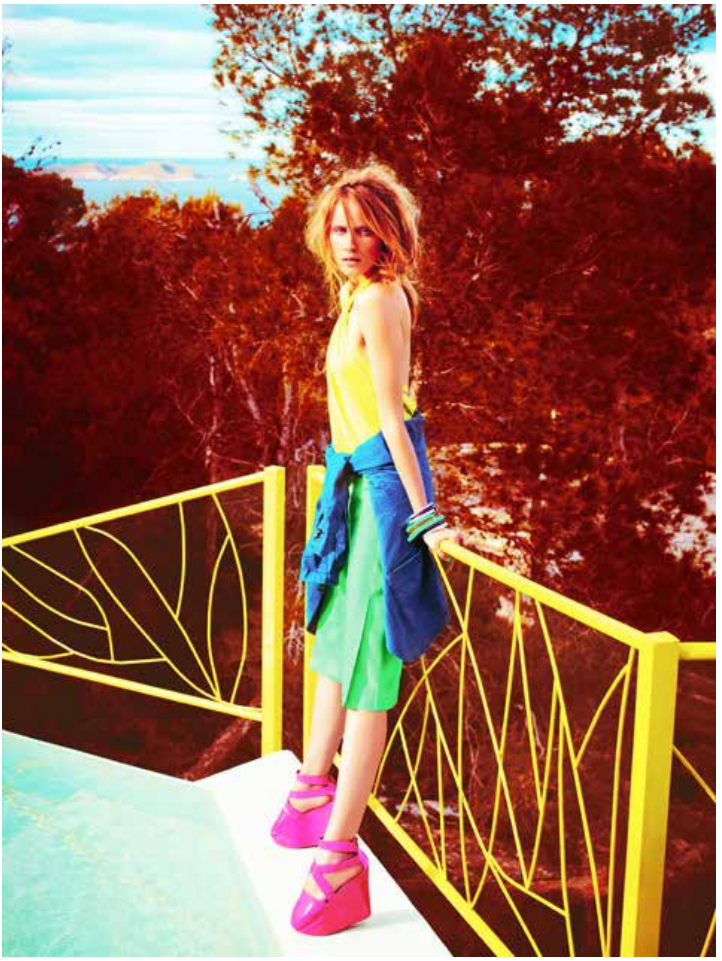
MTIB 3.916/13

SERGI PONS (1970)

MTIB 3.920/13, 2010, 36,2 × 53,1 cm, *Vanidad* (inèdita)
MTIB 3.921/13, 2010, 43,8 × 57,5 cm, *Vanidad*
MTIB 3.922/13, 2010, 38,4 × 30 cm, *Vanidad*
MTIB 3.923/13, 2010, 38,4 × 30 cm, *Vanidad*
MTIB 3.924/13, 2011, 38,3 × 57,5 cm, *Vanidad*
MTIB 3.925/13, 2008, 36,8 × 57,8 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.928/13, 2010, 43,9 × 57,7 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.929/13, 2010, 57,7 × 43,5 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.930/13, 2009, 48,4 × 37 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.931/13, 2009, 48,4 × 37 cm, *El País Semanal*
MTIB 3.932/13, 2011, 55,1 × 75,7 cm, campanya publicitària ANDRES SARDA
MTIB 3.933/13, c. 2009, 36,7 × 27,4 cm, *GQ Spain*
MTIB 3.934/13, c. 2009, 44,1 × 66 cm, *GQ Spain*
MTIB 3.935/13, 2011, 36,5 × 52,3 cm, *GQ Japan*
MTIB 3.936/13, 2010, 57,6 × 47,9 cm, *Glamour*
MTIB 3.937/13, 2010, 43,9 × 57,7 cm, *Glamour*
MTIB 3.938/13, 2011, 53,3 × 40,5 cm, *Glamour*
MTIB 3.939/13, 2008, 28,1 × 42 cm, *Esquire*
MTIB 3.940/13, 2008, 42,4 × 28,2 cm, *Esquire*
MTIB 3.941/13, c. 2009, 38,5 × 56,3 cm, *GQ Spain*
MTIB 3.942/13, c. 2009, 40,3 × 59,3 cm, *GQ Spain*
Quinze còpies en paper Ilford Galerie, Gold Fibre Silk i vuit còpies en paper Fujifilm digital paper Crystal DP II
Còpies d'autor, 2012. Signades i seriades al revers
Donació Sergi Pons, 2013

Amb agents a Barcelona, Milà, Alemanya i la Xina, Sergi Pons és un dels fotògrafs més prolífics de la nostra fotografia de moda. Després d'estudiar dret a la Universitat de Barcelona i fotografia a l'Escola d'Arts i Oficis de la ciutat, als anys 90 va començar d'assistent de fotògrafs com José M. Ferrater, Manuel Outumuro o Joan Tomás. Més endavant va encarregar-se de la direcció de Top Studios, on establí contactes amb fotògrafs, revistes i clients internacionals i va conèixer l'essència de la fotografia de moda.

Camaleònic en la seva mirada, té diversos registres però també trets que el fan reconeixible, com un cert gust per la saturació dels colors o una predisposició especial per dirigir retrats grupals, que el fan tot un mestre en aquesta disciplina.

MTIB 3.938/13

Gaudeix especialment de la fotografia de moda quan aquesta la interpreten personatges reconeguts (músics, actors, etc.) o models professionals amb interessants personalitats que es transmeten a les imatges i donen una veritable ànima als vestits, com és el cas de les sessions protagonitzades per Luis Tosar, Elena Anaya o Jon Kortajarena, als quals admira i amb els quals se sent còmode treballant.

Enamorat de Barcelona, considera la ciutat com un magnífic escenari i en moltes ocasions la utilitza com a rerefons per a les seves produccions.

Fa més de quinze anys que col·labora habitualment amb *El País Semanal* i publica també a *Marie Claire*, *Glamour*, *GQ*... Entre els seus clients destaquen Lacoste, Andrés Sardà, Mango, Levi's o Fiorucci, entre d'altres.

Esperança Codina

ESPERANZA MOYA (1980)

MTIB 4.008/13, 2011, 77,4 × 52,2 cm, *Tiger*
MTIB 4.009/13, 2011, 124,9 × 87,2 cm, *Tiger*
MTIB 4.010/13, 2011, 53,1 × 40,6 cm, *Tiger*
MTIB 4.011/13, 2011, 53,1 × 39,7 cm, *Yo Dona*
MTIB 4.012/13, 2010, 125 × 87,1 cm, *Tiger*
MTIB 4.013/13, 2012, 124,7 × 87,3 cm, catàleg *Yerse*
MTIB 4.014/13, 2011, 125 × 87,1 cm, *View of the Times*
MTIB 4.015/13, 2011, 102,2 × 72,1 cm, *View of the Times*
MTIB 4.016/13, 2011, 77,4 × 52 cm, *Tiger*
MTIB 4.017/13, 2010, 87,1 × 125 cm, *Yo Dona*
MTIB 4.018/13, 2009, 39,1 × 30,7 cm, *QVest*
Onze còpies d'autor en paper Hahnemühle Photo Rag Baryta, 2012
Signades i seriades al revers
Donació Esperanza Moya, 2013

Després d'estudiar periodisme a Madrid i Milà, Esperanza Moya va arribar a Barcelona l'any 2004. Cursà estudis de fotografia a IDEP i treballà en post-producció per a Pedro Pegenaute (fotògraf d'arquitectura). L'any 2007 publicà la seva primera editorial de moda a la revista *Vanidad*.

Les seves imatges són pulcres i delicades, sense accessoris innecessaris. Busca aconseguir un cert aspecte analògic, ressaltant les textures (no en va combina preses analògiques amb imatges digitals) i treballa les editorials barrejant instantànies de moda amb detalls de l'entorn o natures mortes realitzades per ella mateixa, que ajuden a contextualitzar les seves narracions.

Ha demostrat una habilitat especial per fotografiar nens, un sector en el qual se sent còmoda per la frescor i entusiasme vital dels protagonistes, i assumeix aquests encàrrecs com si fos reportera.

Amb molt poc retoc (del qual prefereix ocupar-se ella mateixa perquè considera que tothom retoca en excés) i il·luminacions naturals, de vegades fins i tot s'arrisca a que els subjectes quedin il·luminats a contrallum, aconseguint així certa abstracció poètica. I és en aquesta aparent imperfecció formal on troba un llenguatge propi que sembla reivindicar una manera *slow* de fotografiar.

Amb editorials signades a *Qvest*, *Tiger* o *View of the Times*, entre d'altres, i clients com Massimo Dutti Kids, Yerse, Castañer o Lydia Delgado, Esperanza Moya està considerada un dels valors forts de la nova fotografia de moda.

Esperança Codina

MTIB 4.018/13

VIRGILI JUBERO (1984)

MTIB 3.943/13, 2012, 59,6 × 39,9 cm, *View of the times*
MTIB 3.944/13, 2009, 124,4 × 83,4 cm, *Metal Magazine*
MTIB 3.945/13, 2012, 106,5 × 86,7 cm, *Amnesia Magazine*
MTIB 3.946/13, 2009, 39,9 × 59,6 cm, imatge inèdita (Armand Basi)
MTIB 3.947/13, 2008, 66,6 × 50 cm, *Metal Magazine*
MTIB 3.948/13, 2012, 124,7 × 83,2 cm, *Commons&Sense Magazine*
MTIB 3.949/13, 2011, 30 × 19,9 cm, *Amnesia Magazine*
Set còpies d'autor en paper Hahnemühle Photo Rag, 2012
Signades i seriades al revers
Donació Virgili Jubero, 2013

Llicenciat en Publicitat i Relacions Públiques, va començar com a fotògraf als disset anys, col·laborant amb la revista de tendències *aB*. Des de llavors ha publicat a *El País*, *ICON*, *Metal*, *L'Officiel* o l'edició francesa de *Glamour*, entre d'altres.

En els seus inicis va viure a París, en un apartament del mateix edifici de la Maison Martin Margiela, fet que va facilitar la col·laboració amb ells en els seus primers estilismes. També va convertir aquell apartament en un estudi improvisat, on fotografià models que començaven a la ciutat. Algunes d'elles han aconseguit treballar per a revistes de renom o desfilar per Hedi Slimane o Alexander McQueen.

Un aire nostàlgic omnipresent embolcalla les seves imatges, dotades d'un especial lirisme intimista. L'any 2010 col·laborà amb la dissenyadora Estrella Archs (aleshores directora creativa d'Emmanuel Ungaro) en uns vídeos de moda on participaven els primers ballarins del Royal Ballet de Londres i del Ballet de l'Òpera Nacional de París. Aquell mateix any també enregistrà el primer videoclip musical per a l'actriu i cantant Najwa Nimri, qui a partir de llavors li ha fet confiança per les seves produccions audiovisuals, com també ha estat el cas de Russian Red o Fangoria, entre d'altres. Des d'aleshores, cada vegada ha estat més intensa la seva faceta com a realitzador audiovisual, signant campanyes per marques com Biotherm o Carolina Herrera.

Actualment resideix a Madrid, on combina els seus encàrrecs professionals amb la dedicació a la música electrònica (sota el nom de *Màquina total*, compon i enregistra temes de pop sintetitzat).

Esperança Codina

MTIB 3.945/13

CÉSAR SEGARRA (1986)

MTIB 3.961/13, 2012, 64,1 × 43,5 cm, *Fucking Young*
MTIB 3.962/13, 2010, 120,7 × 86,9 cm, *Neo2*
MTIB 3.963/13, 2011, 64 × 43,3 cm, *vogue.it*
MTIB 3.964/13, 2011, 64,1 × 43,4 cm, *vogue.it*
MTIB 3.965/13, 2011, 63,9 × 43,5 cm, *Neo2*
MTIB 3.966/13, 2011, 64,1 × 43,5 cm, *Neo2*
MTIB 3.967/13, 2011, 124,9 × 83,6 cm, *Multi Magazine*
MTIB 3.968/13, 2011, 81,5 × 53,4 cm, *Neo2*
MTIB 3.969/13, 2011, 122,3 × 87 cm, Campanya Roberto Piqueras F/W 2011-2012
MTIB 3.970/13, 2011, 83,6 × 124,4 cm, imatge inèdita
Deu còpies d'autor en paper Hahnemühle Fine Art Pearl, 2012
Signades i seriades al revers
Donació César Segarra, 2013

Relacionat amb ambients undergrounds, César Segarra combina el seu interès pel retrat de creadors atípics i emergents amb la fotografia de moda.

Amb un estil fresc, enèrgic i un punt entremaliat, les seves imatges contenen també la dosi justa de misteri que fa que interessin i vingui de gust observar-les amb deteniment: posats impossibles, pentinats d'alçada construïts per a l'ocasió, sabates de plataforma incommensurables,... Estilismes frescos i vitalistes –i alhora poc convencionals– que demostren la intenció lúdica que Segarra intenta donar a les seves produccions, sense oblidar, però, el sentit responsable del treball en equip. El seu optimisme creatiu és el motor per superar les dificultats de producció, i es reflecteix en les seves imatges coloristes, que curiosament tenen també un punt de profunditat reflexiva, una barreja difícil d'assolir.

César Segarra ha signat editorials per *Marie Claire*, *Fiasco*, *Neo2*, *Meta*l i *V Spain*, entre d'altres, i les deu imatges de moda realitzades entre els anys 2010 i 2012 que formen part de la col·lecció són un clar reflex de la seva vinculació amb dissenyadors com Manuel Bolaño, Carlos Sáez, Luis Manteiga o Roberto Piqueras, amb els quals es relaciona tant per afinitat generacional com creativa.

Esperança Codina

MTIB 3.964/13

CARLES ROIG (1961)

MTIB 3.763/12/1, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/2, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/3, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/4, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/5, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/6, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/7, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/8, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/9, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/10, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/11, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
MTIB 3.763/12/12, 20 × 50 cm, col·lecció Josep Abril Spring/Summer 2011# núm. 27
Dotze còpies d'autor en paper Hahnemühle Fine Art Baryta, 2012
Signades i seriades al revers
Donació Carles Roig, 2012

Les dotze imatges de moda de Carles Roig pertanyen a la sèrie *Luxury* i documenten la desfilada i el *backstage* de la col·lecció Primavera/Estiu 2011 de Josep Abril.

Amb un estil fronterer entre documental i artístic, Roig passa desapercebut entre tots els protagonistes de la desfilada i aconsegueix captar els moments, les subtilitats dels gestos, les mirades perdudes..., afegint-hi elements imperceptibles a primer cop d'ull com els panells del *fitting*, o primers plans dels teixits (llana freda, cotó i lli).

Un cop preses les instantànies, Roig les superposa, les barreja en una seqüència -no necessàriament temporal- i, combinant imatges en blanc i negre amb detalls acolorits (el magenta predomina en aquesta sèrie), aconsegueix unes fotografies que expliquen una història d'esforç, il·lusió i molta energia concentrada en una desfilada que finalment serà efímera.

Diu Josep Abril que quan fa un encàrrec a un fotògraf no vol ensenyar roba, sinó transmetre una experiència. Pel a ell és important que el fotògraf tingui una sensibilitat especial per transmetre l'ànima de les peces.

Roig ha col·laborat també amb Isaac Reina i Maria Drogo, així com amb dissenyadors d'altres disciplines com Zobel & Schmid (joies) i Jonathan Singleton (mobiliari), entre d'altres. Alguns dels seus projectes artístics han estat escollits per il·lustrar articles de *La Vanguardia* i l'any 2002 va fundar La retrateria®, un espai on comparteix la seva experiència fotogràfica en projectes d'orientació pedagògica que ell mateix elabora.

Esperança Codina

MTIB 3.763/12/4

DANIEL RIERA (1970)

MTIB 3.975/13, 2009, 113,3 × 80,6 cm, *Fantastic Man*
MTIB 3.976/13, 2011, 84,3 × 60,7 cm, *Fantastic Man*
MITB 3.977/13, 2011, 69,5 × 50 cm, Fantastic Man
MITB 3.978/13, 2009, 80 × 103 cm, *A Perfect Magazine*
MTIB 3.979/13, 2011, 80,6 × 113,3 cm, *A Perfect Magazine*
MTIB 3.980/13, 2011, 113,4 × 80,7 cm, *A Perfect Magazine*
MTIB 3.981/13, 2011, 37,7 × 52,9 cm, *A Perfect Magazine*
MTIB 3.982/13, 2011, 69,5 × 50 cm, *V Magazine Spain*
MTIB 3.983/13, 2011, 69,5 × 50 cm, *V Magazine Spain*
MTIB 3.984/13, 2011, 84,2 × 69,1 cm, *Fantastic Man*
MTIB 3.985/13, 2011, 84,2 × 119 cm, *Fantastic Man*
MTIB 3.986/13, 2010, 41,9 × 30 cm, *Fantastic Man*
MTIB 3.987/13, 2011, 84,3 × 118,3 cm, *Fantastic Man*
MTIB 3.988/13, 2011, 84,2 × 118,5 cm, *Fantastic Man*
MTIB 3.989/13, 2010, 80,8 × 117,8 cm, *The Gentlewoman*
MTIB 3.990/13, 2010, 80,1 × 110,5 cm, *The Gentlewoman*
MTIB 3.991/13, 2011, 37,7 × 53 cm, *Hercules Magazine*
MTIB 3.992/13, 2008, 54,7 × 70 cm, *Mixte Magazine*
MTIB 3.993/13, 2008, 54,7 × 70 cm, *Mixte Magazine*
MTIB 3.994/13, 2008, 41,5 × 53 cm, Campanya publicitària Pull & Bear
MTIB 3.995/13, 2008, 41,5 × 52,9 cm, Campanya publicitària Pull & Bear
MTIB 3.996/13, 2003, 86,5 × 87,1 cm, *B-Guided*
MTIB 3.997/13, 2003, 86,2 × 87 cm, *B-Guided*
MTIB 3.998/13, 2009, 80,6 × 113,3 cm, *Paper Planes*
MTIB 3.999/13, 2010, 50 × 69,5 cm, *Fantastic Man*
Vint-i-cinc còpies d'autor en paper Hahnemühle Photo Rag, 2012
Signades i seriades al revers
Donació Daniel Riera, 2013

A més de treballar per Dior, Loewe, Canali, Adidas o Pedro García, Daniel Riera ha teixit la seva trajectòria professional a base d'escollir molt bé on publica i amb qui col·labora. Especialment interessat en revistes de públic reduït però selecte, de molt bona crítica especialitzada, Riera col·labora habitualment amb *Fantastic Man* o *The Gentlewoman*, revistes d'edició impecable i d'alt nivell fotogràfic. També treballa amb diverses edicions de *GQ* (Alemanya, Austràlia, Espanya, la Xina i Anglaterra) i, a nivell nacional, publica a *Hercules* des del primer número de la revista i col·labora estretament amb Luis Venegas (consultor de moda i editor independent) en revistes d'edició limitada com *Fanzine 137* o *Candy*.

MTIB 3.976/13

Interessat en captar les subtilitats i els silencis de les coses que passen sense guions establerts, les imatges de Riera tenen certa tendència al llenguatge cinematogràfic. Narren, sense estridències, històries quotidianes que sembla que s'esdevinguin sense la presència del fotògraf, el qual les capta com si passessin per casualitat. Tot un exercici d'invisibilitat poc habitual en les produccions de moda.

Les seves imatges són bons exemples de l'exercici d'observació que realitza amb extrema sensibilitat i amb elegants tocs d'humor puntuals en algunes sèries, evidenciant el seu interès per mirar també amb una perspectiva lúdica i desenfadada. Habituat a treballar en formats analògics fins a l'any 2006, les seves instantànies mantenen certa execució analògica que fan possible una lectura assossegada i conviden a la reflexió a l'entorn de la bellesa i la fugacitat.

Esperança Codina

Què és una donació?

Històricament i fins al moment present el Museu del Disseny de Barcelona ha rebut importants donacions que han fet créixer les seves col·leccions de forma significativa. Un patrimoni propietat de l'Ajuntament de Barcelona que és, per tant, públic.

Els conservadors del Museu són els encarregats d'identificar aquelles peces que poden enriquir els fons i que, per norma general, són donades gratuïtament. Perquè la donació d'un objecte al Museu és un gest de generositat envers la societat, i és també un acte d'estima pel Patrimoni i de recolzament a la Cultura.

La **Comissió d'increment** (integrada per la direcció del Museu i un comitè de conservadors i experts) és l'encarregada de valorar les propostes, escatint el seu encaix i decidint la seva acceptació o no, en funció del seu interès per a les col·leccions.

El donant ha de saber que quan el Museu accepta una peça això comporta un seguit de compromisos i obligacions (tant pressupostàries com funcionals). L'acceptació genera feines de registre, conservació preventiva, restauració, documentació i comunicació. Aquestes tasques, pròpies dels museus, representen una despesa de caràcter anual i contínua. Per tant, el Museu només accepta aquelles peces que destaquen per la seva excel·lència i qualitat.

Criteris d'increment patrimonial

L'objectiu del Museu és constituir col·leccions significatives i de referència, un propòsit que s'assoleix tant reforçant i completant els conjunts existents com impulsant la creació de noves col·leccions i tipologies. Unes col·leccions que són, i han de ser, **riques** d'obres significatives, **coherents** (per tal que cada peça del mateix conjunt ho sigui en relació amb les altres), **equilibrades** (perquè els períodes hi siguin ben representats), **plurals** (perquè representin totes les àrees d'acció) i **completes** (a fi d'evitar buits).

Per tal de valorar la idoneïtat d'una peça proposada en donació, el Museu té establerts uns **criteris d'increment patrimonial** que serveixen de base i referència valorativa. Es tracta d'unes pautes basades en els principis del patrimoni objectual dels museus que prioritzen l'ingrés d'uns objectes respecte a uns altres.

Aquests criteris exigeixen que la peça proposada ha de ser **autèntica**, tenir un **interès** i un **valor patrimonial excepcional**, que mantingui la **unitat de la col·lecció** on va destinada, que destaqui per l'**excel·lència** i sigui una **referència** en el seu camp. Ha de sobresortir per la seva **singularitat**, que **no dupliqui** o repeteixi un objecte ja existent, que **respecti el marc legal** (la procedència ha d'estar contrastada, autentificada i ser veraç) i que **respecti les regles deontològiques**.

També es valora que la peça representi un excel·lent exponent d'una època, estil, tipologia o cultura, la seva utilitat per a la interpretació d'un procés històric, artístic, cultural o tècnic, si és seguidora o presenta un trencament amb allò establert, si és la primera edició (en el cas dels objectes seriats, principalment en el camp industrial), si és un prototipus, el seu valor estètic, funcional, tècnic, simbòlic o de difusió o recepció d'un model, si ha estat publicada (referenciada o inclosa en catàlegs) o premiada, així com la trajectòria de l'autor o de l'empresa i, finalment, el seu estat de conservació.

Departament de Col·leccions

Els tècnics d'aquest Departament vetllen pels fons del Museu i coneixen quines peces poden enriquir-los. La proposta de qualsevol nou objecte ha de complir els requisits esmentats i la Comissió d'increment en valorarà la idoneïtat.

Correu postal
Museu del Disseny de Barcelona
Departament de Col·leccions
Plaça de les Glòries Catalanes, 37-38
08018 Barcelona

Correu electrònic
museudeldisseny@bcn.cat

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Edita
Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura
Museu del Disseny de Barcelona

MUSEU DEL DISSENY DE BARCELONA

Direcció
Pilar Vélez

Col·leccions
Teresa Bastardes
Josep Capsir
Rossend Casanova
María Antonia Casanovas
Isabel Fernández del Moral
Sílvia Ventosa

Conservació i Restauració
Silvia Armentia

Registre
Laia Callejà

Centre de Documentació
Albert Díaz
Mª José Balcells
Sílvia Subirana

Exposicions
Àngela Cuenca
Anna Soler

Serveis educatius i Activitats
Carmina Borbonet
Carme Planas

Imatge i Comunicació
Xavier Roig
Judit Sans

Relacions externes
Eva Joan

Gestió de públics
Serra París

Recursos
David Chéliz
Paco García
Cristina del Peral
Montserrat Pérez

2012-2013
EL CREIXEMENT DE LES COL·LECCIONS

Coordinació editorial
Rossend Casanova

Textos
Teresa Bastardes
Laia Callejà
Anna Calvera
Josep Capsir
Rossend Casanova
María Antonia Casanovas
Esperança Codina
Isabel del Río
Pilar Vélez
Sílvia Ventosa

Revisió lingüística
Mariam Chaïb

Mannequinage
Alicia Preciado

Fotografies
© Guillem Fernández-Huerta
© Xavi Padrós
© Estudio Rafael Vargas
© La Fotogràfica
© Patricia Canino

Disseny gràfic i maquetació
La Factoria dels Anuncis

Impressió
Cevagraf, S.C.C.L.

Agraïments
Marta Amengual, Joana Bonet, Anna Calvera, Emilio Gil, Manuel Huerga, Dimitri Jeurissen, Núria López-Ribalta, Raquel Pelta, Mónica Piera, Sílvia Rosés, Aurora Segura, Chu Uroz, Javier Vega, Julio Vives Chillida

Tots els drets reservats
© 2015, d'aquesta edició: Ajuntament de Barcelona
© dels textos, els seus autors
© de les fotografies, els seus autors o propietaris
© Jacques Adnet, Mies van der Rohe, Wilhelm Wagenfeld, Tomas Vellvé, Josep Pla-Narbona, Javier Mariscal, Juan Gatti, Oriol Maspons, Antoni Bernad, Manel Esclusa, Biel Capllonch, VEGAP, Barcelona, 2015

Museu del Disseny de Barcelona
Plaça de les Glòries Catalanes, 37-38
08018 Barcelona
T. 93 256 68 00
museudeldisseny@bcn.cat
www.museudeldisseny.cat
www.bcn.cat/barcelonallibres

ISBN: 978-84-9850-766-9
Dipòsit legal: B 27716-2015

Ajuntament
de Barcelona